

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Francis_Dick-Ohen_a_bic.PDB

PDB Name: Francis_Dick-Ohen_a_bic
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2003
Modification Date: 30.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DICK FRANCIS

OHEN A BIC

Detektivní příběh z dostihového prostředí

1

Hrabě October vjel do mého života ve světle modrém holdenu, který pamatoval lepší časy. Vedle něj se tam uvelebilo nebezpečí a smrt.

Všiml jsem si, jak vůz zahýbá mezi pilíře branky, když jsem si to hasil po ohrazeném travnatém prostranství, a s nevolí jsem pozoroval, jak se ke mně blíží po krátké soukromé cestě. Kšeftaři mi můžou být ukradení, pomyslel jsem si. Modrý vůz popojel a tiše zastavil mezi mnou a hlavním vchodem.

Z vozu se vysoukal muž, který vypadal asi tak na pětáctyřicet, středně vysoký a solidně stavěný, měl velkou, dobře tvarovanou hlavu, hladce učesané hnědé vlasy. Na sobě měl šedé kalhoty, jemnou vlněnou košili, vkusnou tmavou vázanku a v ruce nepostradatelnou aktovku. Povzdychl jsem si, podlehl jsem zábradlí ohrady a šel k němu, abych ho odbyl.

"Kde bych našel pana Daniela Roka?" zeptal se. Jeho angličtina vyvolala i v mém necvičeném uchu představu nóbl školy; taky z něj číselná určitá autorita, která se nehodila k běžnému typu obchodního zástupce. Prohlédl jsem si ho pozorněji a nakonec jsem se rozhodl, že se nezapřu. Vzdor tomu bouráku to mohl být nadějný zákazník.

"Já," řekl jsem bez valného nadšení, "já jsem Daniel Roke."

Jeho víčka zamrkala překvapením.

"Ó," řekl jenom.

Už jsem byl na takovou reakci zvyklý. Zřejmě jsem nikomu nesplňoval představu o majiteli prosperujícího hřebčince. Vypadal jsem především moc mladě, i když jsem se mladým necítil. A pak, moje sestra Belinda říká, že se málokdy sejdete s obchodníkem, kterého si můžete splést s italským sedlákem. Roztomilá holka, a říká to jen proto, že mám snědou pleť, rychle se opaluju, mám černé vlasy a hnědé oči. A tehdy jsem měl zrovna na sobě své nejstarší a nejrozdrbanější džínsy, zadělané juchtové boty a pak už vůbec nic.

Zrovna jsem pomáhal klisně, která měla pokaždé při hřebení potíže; je to svinská práce, a tak jsem se na to taky oblékl. Výsledkem mojí driny - a taky té klisny ovšem - bylo chatrné hříbě, se zkrácenou šlachou na levé přední a možná taky na pravé přední, a to znamenalo operaci a víc výdajů, než vůbec mělo cenu.

Můj návštěvník chvíli stál a rozhlížel se kolem po pěkných, bíle ohrazených výbězích, po dvoře konírny ve tvaru písmene L vpředu a po řadě hříběcích stání zastřešených cedrovými šindeli tady napravo, kde ležel na slámě můj ubohý přírůstek. Celý objekt vypadal solidně a bylo vidět, že je dobře udržovaný. A to taky byl, co jsem se jenom nadřel, abych ho v tom stavu udržel a mohl za své koně žádat slušnou sumu.

Host se otočil a zadíval se na velkou modrozelenou lagunu vlevo, za níž se vzadu příkrě zvedaly nádherné skalnaté hory s bílou čepičkou. Jejich vrcholky byly korunovány chomáči mraků jako chocholy. Byla to velkolepá podívaná, asi něco takového viděl poprvé. Pro mne to ale byla hradba.

"Úchvatné!" řekl uznale. Potom se ke mně obrátil a pravil jaksi váhavě: "Slyšel jsem... é... slyšel jsem v Perloomě, že máte... é... anglického podkoního, který... é... se chce vrátit domů." Odmíchl se a zase začal: "Snad vás to překvapí, ale za jistých okolností, a kdyby se mu to hodilo, jsem ochoten mu zaplatit cestu a dát mu práci na druhém konci..." A zase přestal.

Takový nedostatek podkoních přece nemůže v Anglii být, pomyslel jsem si, aby se museli verbovat až v Austrálii.

Zavedl jsem ho do obývacího pokoje a slyšel jsem, jak vykřikl úžasem, když za mnou vešel. Ten pokoj dělal dojem na každého. Širokánské okno na druhém konci pokoje rámovalo nejkrásnější část laguny a hor, které se tak zdály být ještě blíž, na mne tu však padaly ještě víc. Posadil jsem se zády k oknu do staré houpací židle z ohýbaného dřeva a pokynul jsem mu na pohodlné křeslo s vyhlídkou.

"Tak teda, pane... é?" začal jsem.

"October," řekl hbitě, "hrabě October."

"October... jako měsíc?" Byl zrovna říjen.

"Jako měsíc," přikývl.

Zvědavě jsem se na něj díval. Takhle jsem si hraběte nepředstavoval. Vypadal spíš jako přísný ředitel nějakého podniku na dovolené. Potom mi napadlo, proč by nemohl být vlastně hrabě taky ředitelem podniku, a že asi nejeden z nich takovým ředitelem být musí.

"Prostě mě najednou napadlo, abych sem zajel," řekl už souvisleji. "A nejsem si jist, že postupuji správně." Odmlčel se, vyndal zlaté cigaretové pouzdro a získával čas na uvažování tím, že škrtal zapalovačem. Já čekal.

Krátce se zasmál. "Snad abych začal tím, že jsem v Austrálii služebně - mám nějaké řízení v Sydney - a Snowies tady dole je poslední etapou mé soukromé okružní cesty po hlavních pěstitelských a chovatelských centrech. Jsem členem společnosti, která řídí Národní dostihovou společnost - to jest především překážkové závody v Anglii - a vaše koně mě samozřejmě nesmírně zajímají... Pak jsem obědval v Perloomě," pokračoval a měl tím na mysli naše nejbližší město asi 25 kilometrů odtud, "a tam jsem se dal do hovoru s mužem, který si povšiml mého anglického přízvuku a řekl mi, že jediným takovým Anglánem je zdejší podkoní, který je takový blázen, že se chce vrátit domů."

"No, jo," souhlasil jsem, "Simmons."

"Artur Simmons," řekl a přikývl. "Co je to za člověka?"

"Vkončil se vyzná," pravil jsem, "ale do Anglie se chce vrátit, jenom když je nalitej. A ožirá se pouze v Perloomě, tady nikdy."

"Ó," řekl, "tedy by se nevrátil, i kdyby k tomu měl možnost?"

"Já nevím, to záleží na tom, co po něm chcete."

Šluknul si z cigarety, oklepal popel a podíval se z okna.

"Před rokem - nebo přede dvěma léty jsme měli velké potíže s dopingem chovných koní," řekl stroze. "Moc velké potíže. Bylo z toho vyšetřování a vězení a zprísňení kontroly ve stájích, dělaly se zkoušky krve i moče. Začali jsme testovat první čtyři koně, abychom zamezili dopování na výhru, a také každého podezřele poraženého favorita, zda není dopován na prohru. Ale od té doby, co byly zavedeny nové předpisy, byly téměř všechny výsledky negativní."

"Tak je to fajn," řekl jsem bez valného zájmu.

"Není. Někdo objevil drogu, kterou naši odborníci neumějí zjistit."

"To snad není ani možný," řekl jsem zdvořile. Odpoledne jen tak zbůhdarma utíkalo a já měl ještě spoustu práce.

Cítil, že nejsem zrovna moc nadšený. "Víme o deseti případech, vždy šlo o vítěze. Těmi deseti jsme si jisti. Konec nesou jasné známky dopování - avšak testy nic neprokazují." Odmlčel se. "Doping je vždycky jakási vnitřní záležitost," zase se na mne upřeně podíval, "to znamená, že jsou do toho vždy nějak zapleteni podkoní, i když pak vede stopa k někomu jinému." Přikývl jsem. Austrálie mívala taky své trable.

"Tak jsme si řekli, to jest ostatní dva inspektoři Národního dostihového výboru a já, že se pokusíme nalézt stopu přímo uvnitř stáje, abych tak řekl..."

"A chcete získat nějakého podkoního, kterej by pro vás špízoval."

Trochu ožil. "Vy Australani jste tak přímí," zamumlal. "Ale asi to jsme měli v podstatě na mysli, fakt. Zatím jsme však o tom pouze hovořili, protože takový plán není snadný a upřímně řečeno, nevěděli jsme, jak nalézt záruku, aby člověk, s nímž bychom se spojili, nepracoval už pro... é... pro druhou stranu."

Ušklíbl jsem se. "A Artur Simmons by to zaručoval?"

"Ano. A že je Angličan, zapadl by nepozorovaně do dostihového světa. Napadlo mne to, když jsem platil oběd. A tak jsem se vyptal na cestu a přijel rovnou sem k vám, abych viděl, jak vypadá."

"Promluvit si s ním můžete, copak o to," řekl jsem a vstal jsem. "Ale nemyslím, že z toho něco pojde."

"Dostal by mnohem víc než normální plat," pravil, protože mne nepochopil.

"Já tím nemyslel, že by se mu nechtělo," řekl jsem, "ale na něco takového prostě nemá hlavu."

Vyšel za mnou do jarního slunce. Vzduch byl dosud chladný, a já si všiml, jak se zachvěl, když opustil teplo domu.

Uznale pohlédl na mou stále nahou hrud'

"Jestli chvíli počkáte, tak pro něj skáknou," řekl jsem, zašel jsem za roh a hvízdal na prsty. Z okénka malé kolny přes dvůr vyhlédla pátrá ve jedna hlava. "Já chci Artura," křikl jsem.

Hlava přikývla, zmizela a už se ke mně loudal Artur Simmons, starší malý chlapík s nohama do O a líbezne prostou náturou. Nechal jsem ho s lordem Octoberem o samotě a šel jsem se podívat, jestli má nové hříbě chuť do života. Mělo, ačkoli bylo otřesné pozorovat, s jakým úsilím se snaží postavit na nemocnou přední nožku.

Nechal jsem ho u mámy a vrátil jsem se k lordu Octoberovi. Z dálky jsem viděl, jak vyjímá z náprsní tašky bankovku a nabízí ji Arturovi. Artur ji nechtěl přijmout, přesto, že je to Angličan. Je tu už tak dlouho, pomyslel jsem si, že je z něj právě takový Australan jako každý jiný. Ani by ho nenapadlo vrátit se do Anglie, ať kecá v opici co chce.

"Měl jste pravdu," řekl October. "Je to skvělý chlap, ale na to, co bych potřeboval, na to se nehodí. Ani jsem mu to nenabízel."

"A není snad trochu moc chtít od někýho podkoního, i kdyby byl číman, aby přišel na to, co takovým lidem jako jste vy zamotalo palici?"

Udělal grimasu. "Ano, to je jedna z těch nesnází, o nichž jsem hovořil. Ale jdeme jenom po povrchu. Každý nápad je dobrý. Každý. Ani si neumíte předsavit, jak je to na pováženou."

Došli jsme k jeho vozu a on otevřel dveře.

"Tak vám děkuji za trpělivost, pane Roku. Jak jsem už řekl, jen mne tak napadlo, že sem zajedu. Doufám, že jsem vám příliš nenaboural vaše odpoledne." Usmál se a pořád vypadal nějak nerozhodně, rozháraně.

Zakýval jsem hlavou, taky jsem se usmál a on nastartoval vůz, otočil ho a odjel dolů po silnici. Z hlavy se mi vykoulil

dřív, než projel bránou.

Z hlavy v té chvíli ano, ale ze života nadlouho nikoli.

Vrátil se druhého dne pozdě odpoledne. Nalezl jsem ho, jak sedí a klidně pokouje ve svém malém modrém voze, protože bezpochyby zjistil, že nikdo není doma. Přicházel jsem k němu od stáje, kde jsem právě pomáhal při večerním úklidu a jen tak mi napadlo, že mne vidí vždycky, když jsem nejzaprášenější.

Když viděl, že už jdu, vystoupil z vozu a zamáčkl cigaretu.

"Pane Roku!" Podal mi ruku a já jsem mu jí potřásl.

Tentokrát se ani nepokoušel dát se hned do řeči. Tentokrát také zřejmě nepřišel jen tak z náhlého popudu. V jeho chování už nebylo nic váhavého. Naproti tomu víc vystoupil jeho vrozený smysl pro autoritu a mne napadlo, že právě tahle síla osobnosti mu zřejmě pomohla přesvědčit předsednictvo paličatých ředitelů, aby souhlasilo s nějakým nepopulárním návrhem.

V tu chvíli mi bylo jasné, proč se vrátil.

Chvilí jsem se na něj opatrně díval; pak jsem ukázal na dům a zase jsem ho zavedl do obývacího pokoje.

"Napijte se?" zeptal jsem se. "Whisky?"

"Děkuji." Vzal si sklenici.

"Jestli vám to nevadí, řekl jsem, "tak se půjdu převlíknout." A přemýšlet, dodal jsem v duchu.

Pak jsem se osprchoval, oblékl pořádné kalhoty, ponožky, domácí střevíce a bílou popelínovou košili s tmavomodrou hedvábnou kravatou. Před zrcadlem jsem si pečlivě učesal vlhké vlasy a přesvědčil jsem se, že mám čisté nehty.

Nemělo cenu pouštět se do sporu se společenským handicapem. Zvlášť s takovým paličatým hrabětem, jako je tenhle. Povstal, když jsem se vrátil zpátky, a jediným zjistil pohledem změnu mého zevnějšku.

Pousmál jsem se, nalil sobě i jemu a posadili jsme se.

"Domnívám se," řekl, "že jste asi uhádl, proč jsem tu."

"Snad."

"Rád bych vás přemluvil, abyste přijal místo, které jsem nabízel Simonsovi," řekl bez úvodu, ale neukvapoval se.

"Ano," usrl jsem ze sklenice, "ale to já nemůžu."

Stáli jsem a koukali se jeden na druhého. Věděl jsem, že ten Daniel Roke, kterého October teď vidí před sebou, je někdo docela jiný než ten předtím. Solidnější, podobnější člověku, kterého si myslel, že najde, nebo tak nějak. Šaty dělají člověka, pomyslel jsem si poťouchle.

Mezitím se smrákalo, a tak jsem rozsvítil. Hory za sklem ustoupily do tmy, jako já. Soudil jsem, že budu potřebovat veškeré své schopnosti. Nejhorší na celé té věci ovšem bylo, že jsem měl více jak napůl chuť se do té jeho fantastické práce vrhnout. Věděl jsem taky, že je to blbost. A pak, ani jsem si to nemohl dovolit.

"Já jsem se teď o vás dozvěděl spoustu věcí," řekl pomalu. "Včera cestou odtud mi tak napadlo, jaká je to škoda, že nejste Artur Simmons, vy byste se na to hodil dokonale. Vy byste, dovolíte-li mi to říci, na to vypadal." Říkal to s omluvným tónem.

"I teď?"

"Sám víte, že ne. Převlékl jste se, protože jste na to nechtěl vypadat, myslím si to tak. Ale mohl byste. Já nepochybuji, že kdybych vás byl spatřil včera tady v domě oblečeného jako teď, ani by mi to ve snu nenapadlo. Ale když jsem vás viděl v ohradě polonahého a ohraného jako cikána, měl jsem vás skutečně za pomocného dělníka, ... promiňte."

Usmál jsem se. "To se stává, a mně to nevadí."

"A pak také váš hlas," povídá. "Váš australský přízvuk... Já vím, že je slabší než u mnoha vašich krajanů, ale úžasně se blíží cockney, myslím, že byste to mohl ještě trochu rozšířit. Víte," pokračoval rychle, když viděl, že ho chci přerušit, "postavíte-li vzdělaného Angličana do stáje jako podruha, je skoro jisté, že ostatní hned podle přízvuku poznají, že mezi ně nepatří. Ale to u vás nemohou říci. Vypadáte správně a taky správně mluvíte. Zdáte se mi být dokonalým řešením všech našich problémů. O lepším se mi ani nezdálo."

"Snad po fyzické stránce," poznamenal jsem suše.

Napil se a zamyšleně na mne pohlédl.

"Po všech stránkách. Zapomínáte, že jsem vám neřekl, kolik toho o vás vím. Když jsem včera odpoledne přijel do Perloomy, rozhodl jsem se, že... é... že si vás prověřím, abych tak řekl, a zjistím, co jste vlastně za člověka... abych viděl, je-li sebemenší naděje, že by vás lákalo takové... takové místo." Opět se napil a odmlčel se. Čekal.

"Já nic podobného přijmout nemůžu," řekl jsem. "Mám tady dost co dělat." A to je ještě mírně řečeno, pomyslel jsem si.

"Přijal byste dvacet tisíc liber?" řekl jen tak mimochodem, jako by o nic nešlo.

Dalo se na to krátce odpovědět "ano", ale místo toho jsem řekl po chvíli ticha: "Australských nebo anglických?"

"Samozřejmě že anglických," řekl ironicky.

Koutky úst se mu zdvihly a oči protáhly. Asi se tím bavil.

Neřekl jsem už nic, jen jsem se na něj díval. Jako by mi četl myšlenky, posadil se do křesla, pohodlně zkřížil nohy, a řekl: "Povím vám, co byste s nimi mohl udělat, kdybyste chtěl. Mohl byste zaplatit školné na zdravotnické škole za svou sestru Belindu, která by na ní ráda studovala. Mladší sestru Helenu byste poslal do výtvarné školy, jak si přeje. Odložil byste stranou dost peněz pro vašeho třináctiletého bratra Filipa, aby se jednou mohl stát advokátem, nezmění-li své zájmy, až vyroste. A mohl byste tu zaměstnat víc lidí, abyste se nemusel sám udržit k smrti, když chcete obléci rodinu a zaplatit jí vzdělání."

Měl jsem ovšem počítat s tím, že bude důkladný, ale přece jen jsem cítil, jak mne zaplavuje vlna hněvu nad tak důvěrným vměšováním do mých vlastních záležitostí. Ale od té doby, co jsem pro jednu takovou zlostnou odpověď přišel o prodej ročka, který si týden nato zlomil nohu, naučil jsem se držet jazyk za zuby, ať slyším cokoli.

"Já jsem také platil výchovu dvou děvčat a chlapce," řekl. "Vím, co to stojí. Moje starší dcera je teď na universitě a mladší, chlapec a děvče, dvojčata, právě vyšla ze školy."

Když jsem ani teď nic neřekl, pokračoval: "Narodil jste se v Anglii a do Austrálie vás přivezli jako dítě. Váš otec, Howard Roke, byl advokát, a to dobrý advokát. Utopil se spolu s vaší matkou nešťastnou náhodou při plachtění, vám bylo tehdy osmnáct. Od té doby živíte své sestry, bratra i sebe chovem a prodejem koní. Chápu, že jste chtěl původně studovat práva jako váš otec, ale místo toho jste za peníze, které po něm zůstaly, vybudoval farmu tady v těch místech, kde jste původně měli chatu. Podařilo se vám to. Vaše koně jsou známí tím, že je jim poskytována veškerá péče a jsou skvěle vedeni. Jste spolehlivý a lidé si vás váží."

S úsměvem na mne pohlédl. Stál jsem strnule. Dalo se čekat, že ještě něco přijde.

Povídá: "Váš ředitel z Geelongu říká, že jste bystrý a že je vás škoda. Správce vašeho bankovního konta tvrdí, že pro sebe utrácíte jen velmi málo. Váš lékař konstatuje, že jste neměl dovolenou po celých devět let co jste tady, s výjimkou jednoho měsíce, který jste strávil v nemocnici se zlomenou nohou. Váš farář říká, že nikdy nechodíte do kostela a že to s vámi asi lepší nebude." Pomalu se napil.

Zdá se, že umíněným hrbatům se otevírají mnohé dveře. "A nakonec," dodal s úsměvem, "majitel baru U zlatého platanu v Perloomě tvrdí, že by vám svěřil vlastní sestru, přestože máte docela libivý zevnějšek."

"A k jakému závěru jste po tom všem dospěl?" zeptal jsem se a už jsem lépe ovládal své rozhořčení.

"Že jste natvrdlý a pracovitý fouňá," řekl vesele.

Napětí povolilo, musil jsem se zasmát a posadit se.

"Přesně tak," souhlasil jsem.

"Říkali mi, že vždycky dokončíte to, co jste začal, a že jste zvyklý na tvrdou manuální práci. O koních toho víte tolik, že můžete hned od hodiny a se zavázanýma očima dělat docela dobře podkoního."

"Je to celý nalevačku," povzděchl jsem si. "Ono to nepůjde ani se mnou, ani se Simmonsem, ani s nikým jiným. To se prostě nedá dokázat. V Británii jsou přeci celé stovky podkoních, ne? Jeden by mohl mezi nimi žít celý měsíce a ničeho se nedomáknout, zatímco všude kolem se bude vesele dopovát."

Zavrtěl hlavou. "Já myslím, že ne. Nepoctivých podkoních je až překvapivě málo, daleko méně, než si většina lidí myslí. Takový, který by se dal koupit, ten by k sobě přilákal všechny možné podvodníky jako nehlídaný zlatý důl. Stačí, aby se správně utrousilo sem tam nějaké to slovo, že je náš člověk přístupný nabídkám. A dostal by je, o tom není sporu."

"Dostal by ale zrovna takový, jaký hledáte? Já o tom silně pochybuju."

"Mně se zdá, že ta možnost prostě stojí za to. Přece každá možnost v dané situaci stojí za to. Zkoušeli jsme již všechno možné. Marně. Nepovedlo se nám to, přestože jsme důkladně vyslyšeli všechny, kdo měli s těmi koňmi něco společného. Policie tvrdí, že nám pomoci nemůže, protože nemůže analyzovat drogu, které bylo použito, nemáme pro ně podkladový materiál. Najali jsme už soukromou detektivní firmu, ale ani ti se nikam nedostali. Legální cestou jsme nedosáhli ničeho. Hůř už dopadnout nemůžeme. Jsem ochoten se s vámi vsadit o dvacet tisíc liber, že s vámi zjistíme víc. Uděláte to?"

"Nevím," odpověděl jsem a v duchu jsem proklínal, jaký jsem slaboch. Měl jsem říct: Kdepak, to se ví, že ne.

Chytl se toho, naklonil se dopředu a hovořil teď ještě rychleji, každé slovo bylo plné vášnivě přesvědčivosti.

"Dovedete si představit, jak jsou tyto nevysvětlitelné případy dopingu pro mne a mé kolegy důležité? Sám mám několik závodních koní, většinou na překážkové dostihy, a moje rodina už po celé generace patří mezi milovníky a mecenáše dostihového sportu... Aby byl tento sport zdravý a nezkažený, to znamená pro mne a lidi jako jsem já mnohem víc, než vám mohu vypovědět... A v posledních třech letech došlo už podruhé k jeho ohrožení. Při poslední vlně dopingu si z nás noviny i televize dělaly legraci, a my si prostě nemůžeme dovolit, aby se to znovu opakovalo. Zatím se nám podařilo zastavit šíření pověstí jen proto, že mezi jednotlivými případy byl časový odstup - od prvního uběhl už víc než rok - a když se na to někdo ptá, oznámíme pouze, že testy byly negativní. Ale musíme novou drogu identifikovat, než se její používání více rozšíří. Znamenalo by to totiž největší ohrožení dostihového sportu, k jakému kdy došlo. Jestli se objeví desítky záhadně dopovaných favoritů, ztratí veřejnost důvěru a dostihový sport utrpí škodu, kterou bude muset po celá léta napravovat, pokud se to vůbec podaří. Jde tu přece o víc, než pouze o příjemnou zábavu. Závodní koně, to je průmysl, který zaměstnává tisíce lidí... a mezi nimi v neposlední řadě i majitele hřebčinců, jako jste vy. Ztratit podporu veřejnosti by pro mne znamenalo katastrofu."

Myslíte si možná, že částka, kterou vám nabízím, že neobyčejně velká za to, že máte přijet do Anglie a pokusit se nám pomoci, ale já jsem bohatý člověk, a věřte mi, že úspěch dostihového sportu pro mne znamená víc než ty peníze. Moji koně vyhráli skoro tolik jen za minulou sezónu a jestli si mohu za ty peníze koupit naději, že se zbavím té mûry, tak to rád udělám."

"Dneska na to jdete vstřížně než včera," řekl jsem pomalu.

Opřel se. "Včera jsem vás nemusel přesvědčovat. Ale cítil jsem totéž."

"Přece by se musel v Anglii najít někdo, kdo by pro vás schrástl informace, který potřebujete," protestoval jsem.

"Někdy lidi, který znají vaše poměry kolem dostihů. Já o tom vůbec nic nevím. Já jsem z vaší země odjel, když mi bylo devět. To by nemělo vejšku. To není možné."

Tak je to lepší, byl jsem sám se sebou spokojen; takhle jsem ukázal pevnější postoj.

Podíval se na svou sklenici a povídá jakoby váhavě: "Vlastně... jsme to s někým v Anglii zkoušeli... Byl to sportovní novinář. Měl dobrý nos na zajímavosti a byl naprosto spolehlivý. Mysleli jsme si, že je to ten pravý člověk. Bohužel se po několika týdnech pokoušel bezvysledně něco zjistit... a potom se chudák zabil při automobilové nehodě."

"Tak proč nezkusíte někoho jiného?" trval jsem na svém.

"Zemřel zrovna v červnu, když jsou dostihové prázdniny. Nová sezóna začala v srpnu a teprve tehdy nás napadlo zkusit to s podkoním, se vším co to nese s sebou."

"Zkuste to s nějakým statkářským synkem," navrhol jsem. "Venkovskej přízvuk, v koních se vyzná - šmytec." Zavrtěl hlavou. "Anglie je příliš malá. Pošlete statkářova syna, aby na dostizích vodil koně a za chvíli to bude vědět každý. Spousta lidí by ho poznala a vyptávání by nebralo konce."

"Tak syna nějakýho podruha, s vysokým inteligenčním kvociem."

"Hrajeme si snad na kviz?" řekl trpce.

Chvilí bylo ticho, potom vzhlédl od sklenice se zamyšlenou, téměř zamračenou tváří.

"Tak co?"

Chtěl jsem pevně odpovědět "ne," ale místo toho jsem znovu řekl "nevím".

"Mohlo by vás něco přesvědčit?"

"Nic," povídám. "Já si to promyslím a zejtra vám dám vědět."

"Výborně." Povstal, odmítl mé pozvání na večeři a odešel tak, jak přišel. Síla osobnosti z něj vyzařovala jako teplo.

Když jsem ho doprovodil a vrátil se zpátky, zdál se bez něj dům prázdný.

Úplněk jasně zářil na černém nebi a mezi skalami za mými zády prosvítal tupý vrcholek Košciuszko, ozdobený bílou čepičkou. Seděl jsem na balvanu vysoko v horách a díval se dolů, na svůj domov.

Na jezírko, na velké ohrady pastvin sahajících až k buši, na malé, úhledné výběhy u domu, ohraničené bílým zábradlím, na stříbřitou střechu hřibících státní, solidní blok stájí, noclehárnu a na nízký, rozložitý a půvabný dům, v jehož velkém okně na konci se třpytil odraz měsíce.

Tam leželo moje vězení.

Zprvu se mi to nezdálo tak zlé. Neměli jsme žádné příbuzné, kteří by se o nás postarali, a já nacházel uspokojení v tom, že jsem mohl zklamat lidi, kteří tvrdili, že nedokážu vydělat tolik, abych uživil tři malé děti - Belindu a Helenu a Filipa a sebe sama. Odjakživa jsem měl rád koně a podnikání se mi od samého začátku dařilo. Rozhodně jsme nikdy netrpěli hladem a podařilo se mi dokonce přesvědčit sama sebe, že by práva nebyla pro mne to pravé povolání.

Rodiče chtěli poslat Belindu a Helenu do Frenshamu, a to jsem taky včas udělal. Fakt je, že bych byl mohl najít levnější školu, ale musil jsem jim poskytnout vzdělání, jaké jsem měl sám, ... a proto taky byl Filip v Geelongu. Podnik pomalu vzrůstal, ale s ním rostlo i školné, mzdy zaměstnanců a náklady na údržbu. Chytil jsem se do jakési stoupající spirály a moc záleželo na tom, jestli to budu moci držet dál. Když jsem si na překážkových dostizích zlomil nohu, to mi bylo dvaadvacet, způsobilo to největší finanční krizi za celých devět let: a tak jsem se musel vzdát takových riskantních podniků, neměl jsem na vybranou.

Nestěžoval jsem si na nekonečnou práci. Měl jsem své sestry a bratra velice rád. Nelitoval jsem také všeho toho, co jsem udělal. Ale pocít, že jsem vlastně postavil sám sobě past, byl pomalu silnější, než uspokojení, že jsem dokázal zabezpečit své sourozence.

Za osm nebo deset let budou všichni dospělí, vystudovaní, vyvdaní a moje práce bude skončena. Za deset let mi už bude sedmatřicet. Možná, že už budu taky ženatý, budu mít vlastní děti a zase je budu posílat do Frenshamu a Geelongu... Víc jak čtyři roky jsem dělal, co jsem mohl, abych potlačil touhu odtud uniknout. O prázdninách, kdy byly děti doma, to bylo všechno lehčí, dům se ozýval jejich hlasy, všude bylo plno Filipovy truhlařiny a v koupelně viselo dívčí prádlo. V létě jsme plavali nebo jsme se projížděli po laguně, moji angličtí rodiče tomu říkali jezero, a v zimě jsme lyžovali v horách. Byli to skvělí společníci a nikdy nepokládali nic za samozřejmé. Ani teď, kdy dorůstali, netrpěli pubertálními náladami; fakt, byly to opravdu vděčné děti.

Ale obvykle asi tak týden poté, co odjeli do školy, mne to popadlo, byla to bolestná a zoufalá touha být volný. Volný na dlouho, abych mohl zajet někam dál než na koňský trh, dál než na příležitostný výlet do Sydney, Melbourne nebo do Coomy.

Abych měl něco jiného, nač bych mohl vzpomínat, než na nekonečnou řadu všedních dní, vidět něco víc než nádhernou přírodu, která mne obklopovala. Byl jsem natolik zaměstnán cpaním potravy do ptačích hrdélek, že jsem vlastně sám nikdy nemohl roztáhnout křídla.

Nic nespravilo, když jsem si říkal, že takové nápady jsou zbytečné, že vlastně lituju sám sebe a že nemám nejmenšího důvodu být nešťastný. V noci jsem pořád upadal do hlubokých depresí a ve dne jsem držel své nálady na uzdě - aby mi nenarušily denní povinnosti a účty - jen tím, že jsem pracoval do úmoru.

Když se lord October objevil, byly děti už jedenáct dní opět ve škole a já špatně spal. Proto jsem snad seděl na skále už ve čtyři hodiny ráno a snažil se rozhodnout, jestli mám nebo nemám to zvláštní místo podkoního na druhém konci světa přijmout. Dveře klece se mi otevřely, to je fakt. Ale sousto, které mě mělo vylákat, se mi zdálo podezřele velké. .

Dvacet tisíc anglických liber... To je pořádný balík. Ale on ovšem neznal stavy mé nepokojné mysli a mohl se domnívat, že by menší částka na mne tolik nezapůsobila. (Kolik za to chtěl asi zaplatit Arturovi, napadlo mi.)

Na druhé straně tu byl ten sportovní novinář, který zahynul při srážce aut... Jestli má lord October a jeho přátelé sebemenší pochybnost o tom, že šlo skutečně o nehodu, vysvětluje to ovšem také vyšší nabídky, která by měla umlčet jejich svědomí.

Po otci jsem zdědil smysl pro pořádek a pravdu a naučil jsem si vážit jeho logického způsobu myšlení, i když se mi často zdálo, že se chová před soudem k nevinným svědkům příliš tvrdě. Byl jsem vždycky toho názoru, že spravedlnosti má být učiněno zadost, a že otec nedělá dobře, když dokáže, že je viník osvobozen. Proto říkával, že bych s těmi názory nebyl nikdy dobrým advokátem a že bych se spíš hodil na policejního úředníka.

Anglie, myslel jsem si. Dvacet tisíc liber. Dělat detektiva. Mám-li být upřímný, to, co mi líčil lord October s takovou naléhavostí, na mne nezapůsobilo. Anglické dostihy byly na druhém konci světa. Neznal jsem nikoho, kdo by s nimi měl něco společného, a málo jsem se staral, bude-li jejich pověst dobrá či špatná. Jestli pojedu, tak to nebude žádné altruistické tažení. Jestli pojedu, tak tedy proto, že to vypadá zajímavě, že mne láká dobrodružství a výzva k boji. A

ještě víc, jako siréna mne láká hodit za hlavu odpovědnost a přetrhat řetězy, jimiž je spoután můj chřadnoucí duch. Zdravý rozum mi říkal, jak je ten celý nápad potrhlý, že je hrabě z Octoberu neodpovědný snilek a že nemám právo nechat rodinu, aby se starala sama o sebe, zatímco já se budu toulat po světě, a že jediná možnost je zůstat tam, kde jsem a smířit se s tím. Zdravý rozum prohrál.

2

Za devět dní jsem seděl v Boeingu 707 a letěl do Anglie. Zdravě jsem prospal větší část šestatřicetihodinové cesty ze Sydney do Darwinu, z Darwinu do Singapur, Rangúnu a Kalkaty, z Kalkaty do Karáčí a Damašku a z Damašku do Düsseldorfu a na londýnské letiště.

Měl jsem za sebou perný týden, v němž jsem se pokoušel vyřídit předem několikaměsíční papírovou práci a učinit řadu praktických opatření. Část problému spočívala v tom, že jsem nevěděl, jak dlouho tu vlastně nebudu, ale počítal jsem, že nepodaří-li se mi splnit ten úkol za šest měsíců, že to nedokážu vůbec, a z toho jsem ve svých plánech vycházel.

Vedoucímu hřebčince jsem dal plnou moc k výcviku a prodeji koní, jen nové neměl kupovat a chovat. Smluvně jsem si zajistil údržbu půdy a budov. Kuchařka, která vařila chlapcům ubytovaným v noclehárně, mi slíbila, že se postará taky o mou rodinu, až se děti vrátí na dlouhé vánoční prázdniny od prosince do února.

S bankou jsem dojednal, že jim pošlu postdatované šeky na příští školné a za potravu pro koně a dále že vystavím plnou moc vedoucímu hřebčince, aby mohl jednou měsíčně vybírat peníze na výplatu mezd.

Lord October mne ujistil, že "honorář" bude neprodleně poukázán na můj běžný účet.

"Když se mi to nepodaří, vrátím vám peníze, kromě toho, co bude stát můj tamní pobyt," řekl jsem mu.

Vrtil hlavou, ale já trval na svém. Nakonec jsme se dohodli na kompromisu. Deset tisíc dostanu hned a druhou polovinu až poté, podaří-li se mi splnit úkol.

Vzal jsem Octobera k svému advokátovi a dal jsem vtělit toto poněkud neobvyklé ujednání do smlouvy, kterou podepsal s pobaveným výrazem.

Dobrá nálada z něj náhle vyprchala, když jsem ho požádal, aby mne dal pojistit na život.

"To bohužel nemohu," řekl a zachmuřil se.

"To tedy jsem ... nepojistitelný?" zeptal jsem se.

Neodpověděl.

"Podepsal jsem smlouvu," zdůraznil jsem. "Myslíte, že jsem to udělal se zavřenýma očima?"

"To byl váš nápad." Vypadal ustaraně. "Já vás nebudu nutit, abyste ji dodržel."

"Co se vlastně stalo tomu novináři?"

Potřásl hlavou a vyhnul se mému pohledu. "Nevím. Vypadalo to jako nehoda. Téměř určitě to také byla nehoda. Sjel z cesty v zatáčce v Yorkshirských bažinách. Vůz vzplanul, když se skulil do údolí. To nemohl přežít. Byl to skvělý chlap."

"Mne by neodradilo, ani kdybyste měli nějaký důvod se domnívat, že to nebyla nehoda," řekl jsem vážně, "ale musíte být upřímný. Jestli to nebyla nehoda, tak to znamená, že se mu něco podařilo, ... našel něco náramně podstatného..."

Potřeboval bych vědět, kde byl a co dělal v posledních dnech před smrtí..."

"Přemýšlel jste o tom všem, než jste se rozhodl přijmout můj návrh?"

"No jasně."

Usmál se, jakoby mu spadl kámen ze srdce. "Přisahám vám, pane Roku, že čím víc vás poznávám, tím jsem radši, že jsem se tenkrát zastavil na oběd v Perloomě a šel se podívat na Artura Simmonse. Tedy... Tommy Stapleton - ten novinář - byl dobrý řidič. Nehoda se ovšem může přihodit každému. Bylo to v neděli, začátkem června. Vlastně v pondělí. Zemřel ve dvě hodiny v noci. Někáký místní člověk říkal, že v půl druhé ještě na cestě nic nebylo, kdežto v půl třetí viděl nějaký párek mladých lidí, který se vracel z města, prolomené zábradlí v zatáčce a zastavili se u toho. Dole v údolí vůz ještě doutnal, a tak zajeli do nejbližšího města, aby to ohlásili.

Policie usoudila, že Stapleton usnul za volantem. To se stává. Ale nepodařilo se jim zjistit, kde byl od pěti odpoledne, kdy opustil dům svých přátel, až do chvíle, kdy dojel k Yorkshirským bažinám. Cesta mohla trvat hodinu, takže devět hodin zůstává neobjasněno. Nikdy se nikdo nepřihlásil, že by s ním strávil večer, ačkoli o tom psaly všechny noviny. Mám dojem, že se hovořilo o tom, že snad byl s nějakou vdanou ženou... s někým, kdo měl dobrý důvod, aby o tom mlčel. Celá ta věc byla prostě pokládána za běžnou nehodu.

Pokud jde o to, kde byl ty dny předtím... nenápadně jsme si to zjistili. Ze své londýnské redakce odjel ve čtvrtek, v pátek a v sobotu navštívil bogsidské dostihy, přes neděli pobyl s přáteli u Hexhamu v Norrhumberlandu a od nich odjel - jak jsem už řekl - v neděli v pět hodin odpoledne s tím, že jede nazpět do Londýna. Přátelé tvrdili, že jeho chování bylo po celou dobu naprosto normální.

Požádali jsme - to jest mí dva kolegové a já - yorkshirskou policii, aby nám ukázala všechno, co našli ve voze, ale nebylo tam nic, co by nás mohlo zajímat. Jeho koženou aktovku našli nepoškozenou asi v polovině svahu. Vypadla ze zadních dveří, které se při pádu utrhly, ale nebylo v ní nic kromě obvyklých dokumentů a dostihových záznamů. Prohlíželi jsme ji pozorně. Žil se svou matkou a sestrou, ženatý nebyl. Dovolily nám prohledat byt, jestli pro nás nenechal nějakou zprávu; nebylo tam nic. Spojili jsme se také s jeho šéfem v redakci a požádali jsme, abychom se mohli poohlédnout po jeho věcech na pracovišti. Bylo tam jen pár osobních maličkostí a obálka s novinovými výstřižky o doping. Máme je schované. Ukážu vám je, až přijedete do Anglie, ale obávám se, že vám moc nepomohou. Jsou to jen útržky."

"Rozumím," řekl jsem. Kráčeli jsme ulicí k místu, kde parkovaly naše vozy, jeho najatý modrý holden a moje bílé auto. Když jsme se zastavili před zaprášenými vozy, poznamenal jsem:

"Vy chcete věřit tomu, že to byla jenom nehoda, vidíte... Já myslím, že tomu moc chcete věřit."

Vážně přikývl. "Bylo by samozřejmě hrozné, myslet si o tom něco jiného. A nebýt těch devíti hodin, nepochybovali bychom o tom ani na chvíli."

Pokrčil jsem rameny. "Moh je přece strávit nejrůznějším způsobem. Třeba v baru, na večeři, v kině. Nebo balil holku."

"Ano, to by mohl," řekl. Ale v myslích nás obou zůstala pochybnost.

Příštího dne měl odjet modrým holdenem do Sydney a odtud letět do Anglie. Potřásli jsme si na ulici rukama a dal mi svou adresu v Londýně, kde jsme se měli zase setkat. Když už byl jednou nohou ve voze, obrátil se ke mně.

"Myslím, že bude patřit k vašemu úkolu... é... vypadat tak trochu, řekněme, nespolehlivě, aby po vás podvodníci šli, nemyslíte?"

"No to je jasný," usmál jsem se.

"Mohu-li vám něco poradit, bylo by dobré, kdybyste si nechal narůst delší kotlety. To je zvláštní, co způsobí pár centimetrů vlasů pod ušima."

Zasmál jsem se. "To je dobrý nápad."

"A neberte se s sebou moc věcí," dodal. "Zásobím vás anglickou garderobou, vhodnou pro váš nový charakter."

"Tak jo."

Vklouzl za volant.

"Tak au revoir, pane Roku."

"Au revoir, lorde Octobere," vrátil jsem mu to.

Když s tou svou přesvědčovací schopností odjel, zdálo se mi to, nač jsem se chystal, ještě nerozumnější než dřív. Ale už jsem měl té rozumnosti plné zuby. Pracoval jsem teď od svítání do soumraku, abych měl čistý stůl, a zjistil jsem, že se každý den probouzím s tím, že bych už chtěl být na cestě.

Dva dny před odjezdem jsem odletěl do Geelongu, abych se rozloučil s Filipem a oznámil jeho řediteli, že na nějaký čas odjedu do Evropy; zpátky jsem se vracel přes Frensham, abych se podíval na sestry. Obě se zhrzoily strniskem na mých tvářích, které dodávaly mému obličejí potřebné zdání nespolehlivosti.

"Ježišmarjá, ohol to," pravila Belinda. "Je to hrozně sexy a stejně už je do tebe většina holek z vyšších ročníků celá divá. Když tě takhle uviděj, tak úplně zešilej."

"To rád slyším," odušil jsem s afektovaným úsměvem.

Heleně šlo na šestnáctý, byla blond, jemná a něžná jako květina, které tak ráda kreslila. Byla ze všech nejmenší samostatná a nejvíce trpěla ztrátou matky.

"Ty chceš říct," pravila úzkostlivě, "že budeš celé léto pryč?" Vypadala při tom, jakoby se zrovna zřítíla Kosciuszкова hora.

"Vždyť se nic nestane; už jsi přece skoro dospělá," škádlil jsem ji.

"Ale o prázdninách tu bude otrava."

"Tak si pozvi nějaké kamarádky."

"Můžeme?" Tvář jí zjasněla. "Tak jo, to bude bašta."

Na rozloučenou už mě políbila veseleji a šla se zase učit. S nejstarší sestrou jsme si výborně rozuměli. Věděl jsem, co jí dlužím a jen jí jsem sdělil skutečný důvod své "dovolené". Byla z toho sklíčená, a to jsem nečekal.

"Dane, drahoušku," zavěsila se do mne a posmrkávala, aby se nerozplakala, "já vím, že nás bylo těžký vychovávat, a měli bychom mít radost, že si taky jednou chceš udělat volno, jenom tě prosím, buď na sebe opatrný! Aby... ses nám vrátil."

"Vždyť já se vrátím," sliboval jsem bezmocně a půjčil jí svůj kapesník, "to víš, že se vrátím!"

Taxi mne zavezlo od aerolinek náměstím plným stromů až před londýnský dům hraběte Octobera. Šedý deštník se k mé náladě vůbec nehodil. Cítil jsem se volný a šťastný.

Když jsem zazvonil, otevřely se černé, elegantní dveře, sluha mi vzal z ruky zavazadlo a řekl, že mne zavede nahoru, kde už mne jeho lordstvo očekává. To "nahore" byl, jak se ukázalo, obývací s rudými tapetami v prvním patře, kde u krbu s elektrickým hořákem stáli tři pánové se sklenicemi v rukou, s hlavami otočenými k otvírajícím se dveřím; na všech třech byla nápadná táž síla osobnosti, jakou jsem už poznal u lorda Octobera. Byl to zřejmě triumvirát správců Národní dostihové společnosti. Velcí kanóni. Zazobaní, vlekoucí za sebou stoletou tradici. Celá ta věc je zřejmě nevzrušovala tak jako mne.

"Pan Roke, mylorde," ohlásil mne komorník.

Lord ke mně přistoupil a podal mi ruku.

"Dobře se vám cestovalo?"

"Ano, děkuji."

Obrátil se k ostatním. "Moji dva kolegové inspektoři přišli také, aby vás tu přivítali."

"Já jsem Macclesfield," pravil ten větší z nich, starší, shrbený pán s hřívou bílých vlasů. Předklonil se a podal mi šlachovitou pravici. "Jsem velmi rád, že vás poznávám, pane Roku." Pohlížel na mne upřeným, jestřábním zrakem.

"A tady je plukovník Beckett," ukázal na třetího muže, štíhlého a nepříliš zdravě vypadajícího; ten mi taky podal ruku a chabě ji stiskl. Všichni tři se odmlčeli a prohlíželi si mě, jako bych přišel z jiné planety.

"Jsem vám k dispozici," řekl jsem zdvořile.

"Tak... tedy, snad bychom přešli přímo k věci," řekl lord October a vedl mne ke koženému křeslu. "Ale nejdřív se napijeme, ne?"

"Děkuji."

Podal mi sklenici té nejjemnější whisky, jakou jsem kdy v životě pil a všichni se posadili.

"Moje koně," začal lord October lehkým konverzačním tónem, "jsou ustájeni u mého domu v Yorkshiru. Sám na jejich výcvik nedohlížím, protože bývám služebně často na cestách. Licence - úřední licence zní na jméno jistého pana Inskipa, který kromě mých koní trénuje rovněž koně mých přátel. Teď je tam asi pětatřicet koní, z toho jedenáct patří mně. My se domníváme, že by bylo nejlepší, kdybyste začal pracovat jako podkoní v mé stáji, a potom můžete přejít někam jinam, pokud to uznáte za vhodné. Je to jasné?" Přikývl jsem.

Pokračoval: "Inskip je čestný člověk, ale je bohužel dosti upovídaný, a tak jsme se dohodli, že bude naší akcí ku prospěchu, aby neměl důvod vykládat o vašem nástupu do stáje. Najímání podkoních necháváme vždy na něm, a tak to tedy bude on a nikoli já, kdo vás bude přijímat.

Má-li být vaše žádost o místo okamžitě přijata, musíme si předem zajistit, aby zrovna nějakého podkoního potřeboval - plukovník Beckett a sir Stuart Macclesfield proto posílají do mé stáje po třech mladých koních. Ty koně nejsou nijak zvláštní, ale je to to nejlepší, co jsme mohli tak rychle sehnat."

Všichni se zasmáli. Měli také proč. Začal jsem jejich týmovou práci obdivovat.

"Za čtyři dny, až se budou všichni cítit přetížení prací, objevíte se ve stáji a nabídnete jim své služby, chápete?"

"Ano."

"Tady je doporučení." Podal mi obálku. "Je od mé sestřenice z Cornwallu, která má párek loveckých koní. Zařídil jsem, aby doporučení potvrdila, kdyby si je chtěl Inskip ověřit. Zpočátku nesmíte vypadat příliš podezřele, jinak by vás Inskip nepřijal."

"To je jasný," řekl jsem.

"Inskip bude chtít kartu na pojištění a záznam o dani z příjmu za poslední období, tady jsou. Pojišťovací karta má zaplacené známky až do dneška a nejsou s ní žádné problémy, protože vyprší až v květnu a to už - jak doufáme - ji nebudete potřebovat. S daní z příjmu je to už komplikovanější, ale postarali jsme se o to, aby adresa na té části, kterou Inskip pošle bernímu úřadu, až vás zaměstná, byla nečitelná. Bude z toho můj zmatek, ale to, že jste v Cornwallu vlastně nikdy nepracoval, zůstane utajeno."

"To chápu," povídám. A musím přiznat, že to na mne udělalo dojem.

Sir Stuart Macclesfield si odkašlal a plukovník Beckett si třel kořen nosu mezi palcem a ukazováčkem.

"Ještě k té droze," řekl jsem, "vy jste mne ujišťoval, že ji vaši odborníci nemohli identifikovat, ale neřekl jste mi žádné podrobnosti. Proč jste si tak jisti, že vůbec došlo k dopingu?"

October se podíval na Macclesfielda, a ten pravil svým pomalým, zastřeným hlasem: "Když kůň doběhne závod s pěnou u huby, s vyvalenýma očima a potí se na celém těle, dá se přirozeně předpokládat, že dostal stimulační prostředek. Ti, kdo podávají drogy, dostanou se obvykle do nesnází, protože je těžké odhadnout dávku, která má koně pohnat tak dalece, aby vyhrál závod a nevzbudilo to podezření. Kdybyste viděl některého z těch koní, které jsme testovali, přísahal byste, že dostal příliš silnou dávku. Ale výsledky testů byly vždy negativní."

"A co říkají vaši farmakologové?" zeptal jsem se.

"Tvrdí, že neexistuje droga, kterou by nemohli identifikovat."

"A co adrenalin?" tázal jsem se.

Inspektoři se na sebe podívali a Beckett řekl: "Většina těch koní měla v sobě dost vysoký stupeň adrenalinu, ale z jedné analýzy se dá těžko usuzovat. Přirozené množství adrenalinu je u každého koně jiné a bylo by nutné je testovat několikrát za sebou před závodem i po něm a také při tréninku, aby se mohl zjistit jejich normální stav. Jen když znáte normální hladinu, můžete tvrdit, že dostali ještě něco navíc. A pokud jde o technickou stránku, jak jistě víte, nelze podávat adrenalin orálně, musí se vstříknout injekcí a začne působit okamžitě. Koně byli na startu vesměs klidní, kdežto koně dopovaní adrenalinem jsou nervózní a vzrušení. Adrenalinová injekce se kromě toho prozradí obvykle tím, že srst kolem místa vpichu vstane. Jen injekce zavedená přímo do tepny se nedá prokázat, ale to je velmi obtížný proces a my jsme si naprosto jisti, že v oněch případech k tomu nedošlo."

"Hoši z laboratoře nám poradili," dodal October, "abychom pátrali po nějakém mechanickém prostředku. Víte, v minulosti se zkoušelo všechno možné. Například elektrické šoky. Žokejové skrývali do sedadel nebo bičů baterie, takže svým koním mohli dávat šoky, a tím je vybíchovali k vítězství. Koňský pot působil jako skvělý vodič. Všechny tyto věci jsme si ovšem důkladněověřili a dospěli jsme k závěru, že ve výstroji žádného z žokejů nebylo nic neobyčejného."

"Shrnuli jsme všechny své poznatky, laboratorní zkoušky i tucty výstřížků z novin a vůbec vše, co by vám mohlo nějak pomoci," řekl Macclesfield a ukázal na tři krabice, ležící na stole u mého loktu.

"A vy máte čtyři dny na to, abyste si je prostudoval a přemýšlel o nich," dodal October a slabě se usmál. "Máte tu připravený pokoj a můj komorník se už o vás postará. Lituji, že tu nemohu zůstat s vámi, ale musím se ještě dnes v noci vrátit do Yorkshiru."

Beckett pohlédl na hodinky a pomalu vstal. "Já už musím jít, Eduarde." Ke mně pak prohodil s živým a bystrým pohledem, tak ostře kontrastujícím s jeho unaveným vzezřením: "Vy to dokážete. A vezměte to trochu zkrátka, ano? Čas pracuje proti nám."

Zdálo se mi, že se Octoberovi ulevilo. Můj dojem se potvrdil, když mi Macclesfield potřásl pravicí a zachraptěl: "Teď když jste tu, se mi to už nezdá nemožné... Pane Roku, upřímně vám přeji, aby se vám to podařilo."

October je doprovodil až dolů na ulici, pak se vrátil a zahleděl se na mne přes ten karmínový pokoj: "Vy se jim líbíte, pane Roku, a já jsem rád, že vám to mohu říci."

Nahoře v luxusním pokoji pro hosty, kde byla mosazná postel a tlustý zelený koberec, a kde jsem pak čtyři noci spal, vybalil zatím komorník tu trochu šatstva, kterou jsem přivezl s sebou a rozložil ji úhledně na poličky do těžké masivní

skříně. Na zemi jsem spatřil vedle své cestovní tašky a příručního zavazadla laciný kufřík z umělé hmoty se zrezivělým zámkem. Se zájmem jsem prohlédl jeho obsah.

Na vrchu bylo silná, zapečetěná obálka s mým jménem. Otevřel jsem ji a zjistil, že je plná pětilibrových bankovek. Bylo jich čtyřicet a u nich proužek papíru s nápisem Krmení pro rybičky. Hlasitě jsem se zasmál.

Jinak mi October obstaral všechno, od spodního prádla až po prací prostředky, od holínek po gumák a od montérek po pyžama.

V černé kožené bundě jsem našel další kus papíru s nápisem "Co vaše kotlety začaly, tahle bunda dokončí. S ní už ve vás nikdo nebude hledat ani trošku charakteru, je to uniforma delikventů. Zlomte vaz!"

Prohlížel jsem gumové holinky. Byly už starší a potřebovaly vyčistit, ale když jsem je obul, zjistil jsem ke svému překvapení, že mi dobře padnou. Zul jsem je a vyzkoušel si také zuřivě špičaté černé střevice. Byly příšerné, ale i ty mi padly a nechal jsem si je na sobě, aby si na ně mé nohy (a oči) zvykly.

Tři krabice s dokumenty, které jsem přinesl nahoru poté, co lord October odjel do Yorkshire, byly narovnané na nízkém stolku vedle malého křesla. Sedl jsem k nim s vědomím, že nemám času právě nazbyt, otevřel jsem první z nich a dal se do čtení.

Protože jsem pečlivě studoval každé slovo, trvalo mi dva dny, než jsem se všemi papíry prokousal. Nakonec jsem se přistihl, že zírám na koberec prost jakékoli myšlenky, která by mi pomohla přijít záhadě na kloub. Bylo tu mnoho zápisů, některé psané na stroji a jiné rukou a týkaly se rozhovorů, které měli správcové s trenéry, žokeji, podkoními, kováři a veterináři, kteří měli něco společného s jedenácti koňmi, podezřelými z dopingu. Dále tu byla dlouhá zpráva soukromé detektivní kanceláře, obsahující také záznamy rozhovorů vedených s desítkami podkoních v různých jídelnách, desetistránkový rozbor jednoho bookmakera, zabíhající do puntičkářských podrobností o sázkách na koně, který končil větou: "Nezjistili jsme osobu ani skupinu osob, které by vítězstvím koně podstatně získaly, z čehož vyplývá, že existuje-li taková osoba či skupina osob, sázela zřejmě na Toto." V krabici jsem našel také dopis sázkové kanceláře, potvrzující, že žádný z jejích klientů nesázel na zmíněné koně větší částky, že však samozřejmě nemají přehled o sázkách v hotovosti, uzavřených přímo na závodišti.

Druhá krabice obsahovala jedenáct laboratorních záznamů, výsledky analýzy moče a slin. První zpráva se týkala koně nazvaného Charcoal a byla stará 11 měsíců, poslední uváděla detaily testu Rudyarda ze září, kdy byl lord October v Austrálii. Na konci každého testu bylo úhledně napsáno slovo "negativní". Tisk měl zřejmě zamotanou hlavu, jak referovat a vyhnout se při tom případnému napadení a žalobě. Výstřižky z deníků ve třetí krabici hýřily větami jako Střídání nohou u Charcoala bylo naprosto nezvyklé a nebo Po závodě byl kůň Rudyard úspěchem neobyčejně vzrušen a podobně.

O Charcoalu a dalších třech koních tu bylo jen málo výstřižků, ale potom zřejmě někdo předplatil výstřižkovou službu, takže u posledních sedmi případů tu byly výstřižky z několika deníků, večerníků, místních novin i ze sportovního tisku. Na dně krabice s výstřižky jsem našel velkou obálku s nápisem Vyzvednuto v redakci Daily Scope 10. června. Jak jsem zjistil, byly to výstřižky posbírané oním nešťastným novinářem Stapletonem. Otevřel jsem obálku s velkou zvědavostí, ale byl jsem zklamán, protože až na tři byly všechny výstřižky duplikáty těch, které jsem našel již dříve v druhé krabici.

Z těchto tří výstřižků se první týkal majitelky Charcoala, druhý hovořil o koni (nebyl to ovšem ani jeden z oněch jedenácti), který se splašil a 3. června zabil ženu v Cartmelu v Lancashire. Třetí potom byl dlouhý článek z dostihového týdeníku, věnovaný různým, z minulosti známým případům dopingu, a pojednávající o tom, jak byly objeveny a jak skončily. Přečetl jsem článek pozorně, ale výsledek byl minimální.

Po všem tom neplodném soustředění jsem strávil celý příští den toulkami po Londýně. Dýchal jsem městský kouř, opojen pocitem svobody, a často jsem se ptal na cestu a naslouchal pozorně hlasům, které mi odpovídaly.

Octoberovo mínění o mém přízvuku bylo zřejmě trochu nadsazené, protože během dopoledne dva tázaní poznamenali, že jsem patrně Australan. Moji rodiče zachovali svůj anglický přízvuk až do smrti, ale mně začalo být už v osmi letech ve škole nepříjemné, že mluvím "jinak" než mí kamarádi, a od té doby jsem si osvojil přízvuk své nové vlasti. Nyní jsem se ho přirozeně už nemohl zbavit a měl-li se alespoň trochu podobat cockney, musil jsem ho poněkud pozměnit.

Dal jsem se směrem k východu, pěšky, tázaje se a naslouchaje. Postupně jsem došel k závěru, že to snad půjde, nebudu-li polykat poslední slabiku. Zkoušel jsem to celé dopoledne a podařilo se mi trochu opravit i některé samohlásky. Nikdo se mne už nezeptal, odkud jsem, což jsem pokládal za dobré znamení, a když jsem se k večeru tázal posledního člověka, nějakého poslíčka, kde chytну autobus do Westnedu, nebyl mezi mou otázkou a jeho odpovědí už téměř žádný rozdíl.

Koupil jsem si jednu věc - pás ze silného plátna s kapsou na peníze, uzavřenou na zip. Zapjal jsem ho pod košili a dal do něj dvě stě liber. Ať půjdu kamkoli, pomyslí si, ty peníze bych měl mít u sebe.

Večer jsem si odpočinul a pokoušel jsem se podívat na problém dopingu z jiného úhlu a zjistit, nemají-li koně něco společného.

Zřejmě neměli. Byli trénováni různými trenéry, patřili různým majitelům a jeli na nich různí žokejové. Jediné, co měli společného, bylo právě to, že nic společného neměli.

Povzdychl jsem si a zalezl do postele. Nedalo mi to spát.

Komorník Terence, s nímž jsem uzavřel mlčenlivé, ale upřímné přátelství, vzbudil mne čtvrtého rána tím, že mi přinesl do pokoje podnos s bohatou snídaní.

"Odsouzenec se má nejdříve dosyta najíst," podotkl a nadzdvihl stříbrnou poklici, takže jsem mohl spatřit a přivonět k pořádné porci slaniny s vejci.

"Jak to myslíte?" pravil jsem se spokojeným zívnutím.

"Nevím, pane, co máte v úmyslu vy a jeho lordstvo, ale ať je to cokoli, bude to zřejmě něco jiného, než nač jste zvyklý.

Tak například váš oblek určitě nepochází odtamtud, co tyhle věci."

Vzal levný kufřík, položil ho na židli a otevřel. Opatrně, jakoby to bylo hedvábí, vyňal z něj bavlněné spodky a kostkovanou košili, pruhovaný pulover tříslivé barvy, nějaké tmavé trubkové kalhoty a černé ponožky. S výrazem odporu vzal černou koženou bundu a dal ji přes opěradlo židle, k níž úhledně srovnal špičaté boty.

"Jeho lordstvo mi nařídilo, abych se přesvědčil, že jste tu skutečně nechal všechno, v čem jste přijel a vzal si jen tyhle věci," řekl s politováním.

"To jste koupil vy?" tázal jsem se a měl jsem z toho švandu, "anebo lord October?"

"Koupilo to jeho lordstvo." Než došel ke dveřím, náhle se zasmál: "Strašně rád bych viděl, jak se strká někde v obchodním domě mezi všemi těmi hlučnými ženskými."

Dojedl jsem snídani, vykoupal jsem se, oholil a oblékl od hlavy k patě do nových šatů. Navrch jsem si vzal černou bundu a zapjal ji vpředu na zip. Potom jsem si sčesal vlasy dopředu, takže se mi na čele kroutily černé kudrny.

Terence se vrátil pro prázdný podnos a našel mne, jak se na sebe dívám do zrcadla. Neusmál jsem se na něj jako obvykle, ale poobrátíl jsem se na podpadcích a tvrdě na něj pohlédl zpod přivřených víček.

"Pro pána krále!" vykřikl.

"To je dobrý," řekl jsem vesele. "To byste mi moc nevěřil, co?"

"V tomhle převleku ne."

"A jakej na vás jinak dělám dojem? Dal byste mi nějakou práci?"

"Předně bych vás nepustil hlavním vchodem, leda snad zadním. Než bych vás přijal, přezkoumal bych důkladně vaše doporučení, a nemyslím, že bych to vůbec udělal, pokud bych zrovna někoho zoufale nepotřeboval. Nevypadáte příliš poctivě, ... spíš tak nějak, no, skoro nebezpečně."

Rozepjal jsem bundu a nechal ji otevřenou, takže bylo vidět kostkovanou košili a pod ní tmavý pulover.

"A co teď?" tázal jsem se.

Naklonil hlavu trochu stranou a koukal se. "Teď už bych vás možná přijal. Vypadáte mnohem pořádněji. Ne o moc líp, ale ne tak nebezpečně."

"Děkuji, Terence, myslím, že to je přesně ono. Pořádněj, ale ne moc počestnej." Potěšené jsem se zasmál. "A teď bych radši šel."

"Nevzal jste si s sebou nic vlastního?"

"Jenom hodinky," ujistil jsem ho.

"Tak fajn," řekl.

Se zájmem jsem konstatoval, že poprvé v posledních čtyřech dnech zapomínal zakončit větu oním automatickým

"pane", a když jsem popadl kufr, ani se nepokusil vzít mi ho a nést ho sám, tak jak to udělal při příjezdu s mou koženou brašnou.

Sešli jsme ke dveřím na ulici, kde jsem mu podal ruku, poděkoval mu za to, že se o mne tak staral, a dal jsem mu pětilibrovou bankovku. Jednu z těch Octoberových. Přijal ji s úsměvem a držel ji v ruce, prohlížeje si mne v mé nové podobě.

"Sbohem, Terenci."

"Sbohem, a děkuji vám... pane," řekl. A šel jsem pryč a on se pořád ještě usmíval.

Dalšího důkazu té důkladné proměny, kterou způsobil můj převlek, se mi dostalo od taxikáře na konci náměstí. Nechtěl mne zavést na nádraží King's Cross, dokud jsem mu neukázal, že mám dost peněz na zaplacení. Chytil jsem poslední vlak do Harrogate a všiml jsem si několika nesouhlasných pohledů, které na mne vrhl můj protějšek, přísně vyhlížející muž ve středních letech se škrobenými manžetami. To je všechno v pořádku, myslil jsem si, a koukal se na ubíhající podzimní krajinu; skutečně tedy dělám pochybný dojem. Byla to ovšem zatrolená věc, mít z něčeho takového radost. V Harrogate jsem chytil místní autobus do malé vesnice Slaw. Tam jsem se zeptal na cestu a šel poslední dva kilometry ke stájím lorda Octobera pešky. Dorazil jsem tam před šestou hodinou, a to je právě nejlepší čas pro toho, kdo hledá místo ve stáji.

Samozřejmě, že byli celí vyjevení. Ptal jsem se po vrchním podkoním, a tak mne zavedli k Inskipovi, který právě prováděl večerní kontrolu.

Inskip na mne pohlédl a kousl se do rtů. Byl to sporý, mladší muž v brýlích, s řídkými světlými vlasy a jakoby umazanou pusou.

"Máte doporučení?" Jeho hlas zněl ostře a autoritativně.

Vyňal jsem dopis od Octoberovy sestřence z kapsy a podal mu ho. Otevřel dopis, přečetl ho a dal do kapsy.

"U závodních koní jste dosud nepracoval, co?"

"Ne."

"Kdy můžete nastoupit?"

"Hned teď," ukázal jsem na svůj kufr.

Zaváhal, ale jen na chvíli. "Náhodou zrovna někoho potřebujeme. Zkusíme to s vámi. Wally, zaříd' u paní Allnutové, aby dostal postel a ráno může jít na to. Mzda obvyklá," dodal ke mně. "Jedenáct liber týdně, z toho tři dáte paní Allnutové za byt a stravu. Kartu mi dáte zítra. Jasný?"

"Ano," řekl jsem a byl jsem v tom.

Zapadl jsem do života ve stáji jako kacíř do ráje, a jen jsem se snažil, aby mne neprohlédli a nevyhodili, dokud se nesžijí s okolím. Prvního večera jsem většinou odpovídal jenom jednoslabičně, protože jsem nedůvěřoval svému novému přízvuku, ale postupně jsem zjišťoval, že tu chlapci hovoří tolika různými nářečnými, že moje australské cockney prošlo bez komentáře.

Vrchní podkoní Wally, houževnatý malý mužík se špatně doléhajícím umělým chrupem mi řekl, že budu spát v domku vedle vchodu do stáje, kde bydlilo šest dalších svobodných chlapů. Zavedli mne nahoru do malého pokoje, kde stálo šest postelí, skříň, dva prádelníky a čtyři židle u postelí. Nábytek přeplňoval pokoj tak, že zbývalo jen malé místo uprostřed. Na oknech visely tenké květované záclony a na podlaze bylo čisté lesklé linoleum.

Postel měla sice uprostřed důlek vyhloubený dlouholetým používáním, ale jinak byla dosti pohodlná, přikrytá čistým prostěradlem a šedými příkrývkami. Paní Allnutová mne přijala bez dlouhého zkoumání. Byla to kulatoučká, veselá osůbka s vlasy svázanými do drdolu. Udržovala svůj domek neposkvrněně čistý a dohlížela na chlapce, aby se myli. Dobře vařila a jídla bylo dost, i když bylo prosté. Zkrátka a dobře, ušlo to.

Byl jsem zprvu opatrný, ale přijali mne ihned mezi sebe a zapadl jsem mezi ně dřív, než jsem si myslil.

Jednou či dvakrát v prvních dnech jsem si tak tak v poslední chvíli uvědomil, že chci dát příkaz jinému podkonímu, co má dělat. Devítiletý návyk se tak snadno nezapomíná. Překvapil mne a trochu zarazil podřízený postoj podkoních k Inskipovi. Mí zaměstnanci se ke mně chovali mnohem volněji. Skutečnost, že já platím a oni vydělávají, mi přece nepropůjčovala moc nad jejich osobou, a to nám bylo všem jasné. Ale u Inskipa - a ostatně v Anglii všude, jak jsem si postupně uvědomoval - bylo daleko méně onoho téměř agresivního australského rovnostářství. Zdálo se, že chlapci se celkem smířili s tím, že před tváří světa nejsou prostě tak důležití jako Inskip nebo October. Zdálo se mi to podivné, nedůstojné a hanebné. Ale nechal jsem si své myšlenky samozřejmě pro sebe.

Wally se zřejmě cítil dotčen ne dost uctivým způsobem, jímž jsem po příchodu hovořil a poučil mne, že Inskipovi mám říkat "pane" a Octoberovi "mylord". Řekl mi také, že jestli snad jsem nějaký rudý komunista, ať radši hned vypadnu. A tak jsem si raději hezky rychle osvojil to, čemu se říká respekt k nadřízeným.

Na druhé straně však právě díky volnému vztahu mezi mnou a mými podkoními mi nebylo zatěžko stát se jedním z nich. Jejich postoj ke mně se mi zdál zcela přirozený, a když se vyřešil problém mého přízvuku, i můj vztah k nim byl zcela normální. Zjistil jsem nicméně, že October měl naprosto pravdu: kdybych býval žil v Anglii a chodil do Etonu (a ne do téže školy v Geelongu), nebyl bych mezi ně zapadl tak snadno.

Inskip mi přidělil tři nové koně, což se mi moc nelíbilo, protože se nedalo čekat, že bych se s nimi mohl dostat na nějaké dostihy. Nebyli pro závod určeni, ani připraveni a trvalo by týdny, než by mohli běžet, i kdyby se nakrásně ukázalo, že jsou dobří. Uvažoval jsem o tom, zatímco jsem jim nosil vodu, čistil boxy a vyváděl je na ranní výběh.

Druhého večera přijel okolo šesté October se skupinou hostů. Inskip je očekával a honil všechny, aby byli včas hotovi. Osobně se přesvědčil, že je všechno v pořádku.

Každý podkoní držel toho ze svých koní, který stál nejbliž, když začala prohlídka. October šel se svými přáteli, doprovázen Inskipem a Wallym od stání k stání, hovořili, smáli se a bavili se o každém koni.

Když přišli až ke mně, October na mne pohlédl a řekl: "Vy jste tu nový, vidíte?"

"Ano, mylord."

Víc už si mne nevšímal, ale když jsem uvázal prvního koně na noc a přiváděl druhého, přišel a poplácal mého svěřence a sehnul se, aby mu ohmatl nohy. Když se narovnával, spiklenecky na mne mrknul. Jen stěží jsem zachoval vážnou tvář, protože jsem právě stál čelem k ostatním. Vysmrkal se, aby nebylo vidět, že se také směje. Ani jeden z nás nebyl právě mistrem v předstírání.

Když odešli a když jsem s ostatními povečeřel, vypravil jsem se ještě se dvěma chlapci do Slaw do hospody. Po první rundě jsem je opustil a šel jsem zavolat Octoberovi.

"Kdo volá?" tázal se mužský hlas.

Chvilí jsem ze sebe nemohl vypravit nic, ale potom jsem řekl: "Perlooma." Věděl jsem, že to pochopí.

Přišel k telefonu: "Něco není v pořádku?"

"Ne," řekl jsem. "Neposlouchá někdo v domácí centrále hovory?"

"Hlavu bych za to nedal," zaváhal. "Kde jste?"

"Ve Slaw, volám z telefonní budky na kraji vsi."

"Mám hosty. Počká to do zítřka?"

"Jistě."

Na chvíli se odmlčel. "Můžete mi říci, co potřebujete?"

"Ano. Dostihové záznamy z posledních sedmi či osmi sezón a všechny, třeba sebemenší informace, které se dají vyhrabat o těch jedenácti ... předmětech."

"Hledáte něco?"

"Dosud nevím," řekl jsem.

"Chcete ještě něco?"

"Ano, ale musíme si o tom promluvit."

Zamyslel se. "Za ohradou je potok, přitéká shora z bažin. Jdete zítra po obědě proti proudu."

Zavěšil jsem a vrátil se k načatému pivu do hospody.

"To byla ale doba," řekl Paddy, jeden z těch koňáků, s nimiž jsem přišel. "Jsme už o jednu napřed. Cos dělal, člověče, čet's nápisy na záchodě?"

"Na těch zdech sou takový poznámky," smál se druhý, trochu přihlouplý osmnáctiletý mládenec, "že sem je ještě nedokázal rozluštit."

"Vo nic si nepřišel," řekl Paddy. Bylo mu čtyřicet a někdy se choval k mladším chlapům jako táta.

Oba, Paddy a Grits, spali se mnou v malé ložnici. Paddy, malý Irčan, jehož bystrá očka se nedala ošálit, byl právě tak mazaný, jako byl Grits tupý. Od první chvíle, kdy jsem položil kufr na postel a rozbalil prádlo před jeho zpytavými zraky, blahorečil jsem Octoberovi, že trval na výměně celé mé garderoby. "Dáme si ještě?"

"Tak teda ještě jednu," souhlasil Paddy, "na tu mi tak akorát zbejvá."

Vzal jsem sklenice k baru a dal je naplnit. U stolu nastala trapná chvíle, když se Paddy a Grits hrabali v kapsách, aby mi vyplatili jedenáct pencí. Silné a hořké pivo nestálo za tříkilometrovou cestu, ale chlapci sem jezdili na kole nebo svými rozhrkanými kárami několikrát týdně.

"Dneska se toho moc neurazí," konstatoval Grits smutně. Pak se rozzářil: "Zejtra berem."

"Zejtra tu bude plno, to je fakt," souhlasil Paddy. "Bude tu Soupy, ty vod Granger a vůbec všechny."

"Od Granger?" ptal jsem se.

"Jo ty to nevíš?" divil se Grits. "Přece z Grangerovy stáje na druhý straně kopce."

"Kdes byl celý život?" řekl Paddy.

"Víš, že je u dostihů nověj," řekl Grits spravedlivě.

"No i tak." Paddy vypil jedním lokem půl sklenice a otřel si ústa hřbetem ruky. Také Grits dopil pivo a povzdechl si. "To bysme tedy měli. Tak snad abysme šli domů."

Šli jsme zpátky ke stájím a hovořili o koních.

Druhého dne odpoledne jsem se nenápadně vytratil ze stáje a dal se nahoru proti vodě. Cestou jsem sbíral kameny a házel je do vody jako bych měl radost, že to cáká. Několik chlapců hrálo v ohradě za dvorem kopanou, ale nikdo si mne nevšímal. Až skoro nahoře na kopci, kde se potok vinul příkrou, travou lemovanou struhou, jsem narazil na Octobera. Seděl na kameni a kouřil cigaretu. Měl s sebou černého honičiho psa, pušku a vedle na zemi ležela kabelka.

"Doktor Livingstone, nemýlí-li se?" řekl a smál se.

"Správně, pane Stanley. Jak jste to uhnul?" Posadil jsem se vedle něj.

Nohou rýpl do kabely. "Tady jsou záznamy a všechny poznámky, které jsme s Beckettem v tak krátké době mohli sehnat o těch jedenácti koních. Myslím si ale, že to, co jste četl v těch krabicích, bylo užitečnější než tady ty věci, které jsme dali dohromady."

"Všechno se může hodit... jeden nikdy neví. V té Stapletonové obálce byl jeden zajímavý výstřížek. Týkal se historie dopingu. Říkalo se tam, že určitý druh potravy se může v těle koně proměnit chemickou cestou v jakýsi stimulatív."

Nemohlo tady jít snad o něco podobného? Chci říci, jestli ty koně nepožili nějakou drogu, v neškodné substanci, takže se v testu nic pozitivního neobjevilo."

"Zjistím to."

"Mám ještě jednu prosbu," řekl jsem. "Dali mi tu na starost tři neužitečný koně, který se nikdy na dostihy nedostanou."

Myslel jsem, že byste mohl zase jednoho odprodat, a já bych tak měl možnost se při prodeji vmísit mezi podkoní z různých stájí. Tři ostatní mají na starosti tři koně, takže by se mi musel po něčem poohlédnout."

"Tak já jednoho prodám," souhlasil. "Ale než půjde do prodeje, chvíli to potrvá. Žádost se musí podat aspoň měsíc předem."

Přikývl jsem. "To je strašně dlouho. Rád bych to nějak zařídil, abych se dostal ke koni, který bude brzy závodit. A mělo by to být podle možnosti na nějakým vzdálenějším místě, tak abych tam mohl zůstat přes noc."

"Podkoním se jen tak koně nevyměňují," mml si zamyšleněbradu.

"No, to mi říkali. Je to sázka do loterie. Člověk vyfasuje koně, kteří jsou právě volní a má je na krku, dokud jsou ve stáji. Když za nic nestojí, má zkrátka smůlu."

Vstali jsme. Honící pes, který celou dobu tiše ležel s čumákem na tlapkách, se také zvedl, protáhl se a důvěřivě hleděl na svého pána, vrtě ocasem. October se sehnul, laskavě ho poplácal a sebral pušku. Vzal jsem kabelu a přehodil ji přes rameno.

Podali jsme si ruce a lord řekl s úsměvem: "Potěší vás možná, co si o vás myslí Inskip, jezdíte prý na podkoního mimořádně dobře. Řekl doslova, že mužům, kteří vypadají jako vy, moc nevěří, ale máte prý zlaté ruce. Tak si dávejte pozor."

"Těbůh, na to jsem nepomyslel," řekl jsem.

Usmál se a dal se vzhůru do kopce, zatímco já jsem se vracel dolů podle potoka a s lítostí jsem si uvědomil, že můj převlek do vlčího roucha mne zdaleka tolik neponižuje, jako kdybych měl nyní násilně zhoršit svou jízdu na koni. Hospoda ve Slaw byla toho večera nabitá a čerstvě vydělaná mzda se tenčila. Byla tu asi polovina Octoberových podkoních - jeden z nich mne sem hodil autem - a také skupina Grangerových chlapců; tři z nich pořád dvojsmyslně vtipkovali a znamenitě se tím bavili. Hlavním předmětem hovoru bylo přátelské chvástání o tom, že koně každého z nich jsou lepší než koně toho druhého.

"Moje hajtra natře tu tvou se zavřenýma vočima, kdy se jí zachce."

"Jen se koj blahou nadějí..."

Hluk hovoru chvílemi stoupal, potom zase klesal a vzduch houstl cigaretovým dýmem a teplem vydechovaným z tolika plic. V jednom rohu se pokoušelo několik nevalných hráčů vrhat šipky a z druhého bylo slyšet t'ukání kulečnickových koulí. Rozvaloval jsem se na tvrdé židli, ruku jsem provlékl opěradlem a pozoroval Paddyho a jednoho z Grangerových chlapců, jak hrají domino. Koně, auta, fotbal, box, filmy, poslední taneční zábava a zase koně, vždy se hovor vrátil zpět ke koním. Poslouchal jsem a nedověděl se zhola nic zajímavého, až na to, že to byli dobromyslní, všímaví a většinou neškodní hoši.

"Ty jseš tu nověj, co?" ozvalo se mi u ucha.

Obrátil jsem se za hlasem. "No jo," řekl jsem protáhle.

Setkal jsem se poprvé v Yorkshiru s očima, v nichž bylo něco z toho, co jsem hledal. Vrátil jsem mu pohled a jeho rty se zkrfily úsměškem poznání, že má před sebou sobě rovného.

"Jak se jmenuješ?"

"Dan," řekl jsem, "a ty?"

"Thomas Nathaniel Tarleton." Čekal nějakou reakci, ale nevěděl jsem, oč jde.

"T N T," vysvětloval Paddy ochotně od svého domina, "nebo taky Soupy." Pohledem těkal od jednoho k druhému.

"Aha, chodící výbušnina," zamumlal jsem.

Soupy Tarleton se pousmál malým, nebezpečným úsměvem, zdálo se mi, že na mne chtěl zapůsobit. Byl asi tak mého stáří i postavy, ale světlejší, s onou růžovou pletí, které jsem si povšiml u mnoha Angličanů. Světlé, oříškové oči mu trochu lezly z důlků a na horním rtu plných, vlhkých úst si nechal narůst knírek. Na malíčku pravé ruky měl těžký zlatý prsten a na levém zápěstí drahé hodinky. Šaty měl z dobrého materiálu, nápadně střižené, a záviděníhodné kostkované sako, které měl přes rameno, muselo stát alespoň třítýdenní plat.

Nejevil zvláštní známky přátelství. Prohlédl si mne tak důkladně jako já jeho, potom jen kývl, řekl "ahoj" a vzdálil se, aby se šel dívat na hráče kulečníku.

Grits přinesl z výčepu čerstvé pivo a posadil se na lavici vedle Paddyho.

"Soupymu radši moc nevěř," řekl mi důvěrně a jeho neinteligentní, ostře řezaná tvář nabyla laskavého výrazu.

Paddy přiložil dvojitou trojku, rozhlédl se a podíval se na mne pátravě a bez úsměvu.

"O Dana se starat nemusíš, Gritsi," řekl, "on a Soupy, to je jedno a to samý. Ty se hoděj k sobě do páru, ty vypadli z jednoho hnízda."

"Ale mně's říkal, abych Soupymu nedůvěřoval," namítl Grits a nechápavýma očima hleděl na mne a hned zas na něj.

"To je fakt," řekl Paddy chabě. Přiložil trojku se čtyřkou a soustředil se na hru.

Grits se posunul o kousek blíž k Paddymu a vrhl na mne nejistý, zmatený pohled. Potom ale zjistil, že obsah sklenice je zajímavější a už se na mne ani nepodíval.

Myslím, že to bylo právě v tu chvíli, kdy hra přestala být pro mne snadná. Měl jsem Paddyho a Gritse docela rád, a oni mne také celé tři dny dobře přijímali. Nebyl jsem připraven na to, že Paddy pozná, jak se vlastně zajímám o Soupyho, ani na jeho odsuzující postoj. Měl jsem s takovou ránou počítat, ale nepočítal jsem. A mělo to být pro mne také varování, s čím musím v budoucnosti počítat, ale nebylo.

Štábní práce plukovníka Becketta byla i nadále na výši. Svěřil si přípravu ofenzívy a byl připraven podporovat útok masivními a rychlými posilami: to znamená, že jakmile slyšel od Octobera, že jsem přikován ve stáji u tří bezvýznamných koní, postaral se o mé vysvobození.

V úterý odpoledne - to jsem byl ve stáji týden - mne zastavil vrchní podkoní Wally, právě když jsem nesl přes dvůr dva kbelíky vody.

"Ten tvůj kůň na sedmnáctce zejtra půjde," řekl. "Ráno si musíš s prací pospíšet, protože v půl jedny musíš být hotov a pojeděš s ním do jiných stájí dole u Nottinghamu. Tam toho koně necháš a přijedeš s jiným, rozumíš?"

"Jasný," řekl jsem. Wally se mnou jednal odměřeně, ale přes neděli jsem se dokázal vyrovnat s tím, že budu i nadále záměrně budit mírnou nedůvěru, i když mne úspěch mého počínání zrovna moc netěšil.

Skoro celou neděli jsem strávil čtením dostihových záznamů, což se ostatním zdálo naprosto přirozené; večer pak, když všichni odešli do hospody, soustředil jsem se s tužkou v ruce na analýzu oněch jedenácti koní a jejich vítězství. Bylo pravda, že každý měl jiného majitele, trenéra i žokeje, jak už jsem zjistil z výstřížků v Londýně, ale nebylo pravda, že by neměli vůbec nic společného. Podle poznámek, které jsem zapečetil a dal v obálce do kabely spolu s poznámkovým blokem lorda Octobera, aby nebyly na očích mírně podnapilých chlapců, až se vrátí, zjistil jsem čtyři nic neříkající body vzájemné podobnosti.

Za prvé, koně zvítězili v dostizích, spojených s prodejem vítěze - vítěz byl hned po závodě vydražen v aukci. Ve třech případech koupil koně v aukci původní majitel, v ostatních byli prodáni za mírné ceny.

Za druhé, šlo ve všech případech o koně, kteří už před tím na závodech dobře startovali, ale neměli dosti síly nebo vytrvalosti, aby vydrželi až do finišu.

Za třetí, ani jeden z nich před tím ještě nikdy nezvítězil, vyjma závodu, v němž byl dopován.

Za čtvrté, ani na jednoho z nich se nebralo méně než deset ku jedné.

Z Octoberových poznámek a ze záznamů jsem zjistil, že někteří z koní měnili jednou nebo vícrát trenéra, ale u tak průměrných a ne právě slibných zvířat se to dalo čekat. Získal jsem také nic neříkající informace, že koně měli různé předky a různé matky, jejich stáří se pohybovalo od pěti do jedenácti let a že neměli stejnou barvu. Nevyhráli na témže místě, i když naproti tomu zase nevyhrál každý na docela jiném místě. Měl jsem neurčitou zeměpisnou představu, že se dostihy odehrávaly všemš někde na severu Kelso, Haydock, Sedgfield, Stafford a Ludlow. Rozhodl jsem se, že se přesvědčím na mapě, zda je to pravda, ale u paní Allnutové jsem žádnou mapu nenašel.

Ulehl jsem na lůžko v přeplněné malé ložnici, kde nad obvyklým pachem čistidla na boty a brilantiny tentokrát převládá těžký pivní dech chlapců a moje snaha otevřít malou vyhlídku dokořán byla jasně přehlasována. Všichni chlapci se zřejmě řídili podle Paddyho, který z nich byl nejuzavřenější, a když se ten přestal chovat ke mně jako přítel, ostatní ho následovali. Uvědomil jsem si, že jsem měl raději žádat, aby okno zavřeli, pak by ho byli pravděpodobně naschvál otevřeli dokořán a mně by se líp dýchalo. S litostivým úsměvem jsem ve tmě naslouchal skřípání matrací, pochichtávání a pomalu tichnoucímu šepotu. Když jsem si konečně našel ve vyležené posteli pohodlné místočko, začal jsem přemýšlet, jak se asi žije mým vlastním podkoním u nás doma.

Ve středu ráno jsem poprvé zakusil ostrou příchut' yorkshirského větru. Když jsme pobíhali po louce se zmrzlými rukama a tekoucími nosy, ujistil mne vesele jeden z chlapců, že dokáže takhle foukat třebaš plných šest měsíců, když si

zamane. Připravil jsem své tři koně v čase o polovinu kratším, a když mne o půl jedné naložil vůz s koněm, došel jsem k závěru, že má zimní garderoba vykazuje citelné nedostatky, a že Octoberův velký obchodní dům na náměstí musí mít moc dobré ústřední topení.

Asi po čtyřech milích jsem stiskl zvonek, který ve většině takových vozů spojuje zadní box s kabinou. Řidič poslušně zastavil a tázvě na mne pohlédl, když jsem vylezl a nastoupil si k němu dopředu.

"Kůň je klidný," řekl jsem, "a tady není taková zima."

Usmál se, nastartoval a zavolal na mne do hluku motoru: "Nezdál jste se mi moc svědomítej a fakt jsem měl pravdu. Ten kůň se má prodat a musí dojet v dobrém stavu... šéfa by trefil šlak, kdyby věděl, že sedíte vpředu."

Napadlo mi, že šéf, to jest Inskip, by asi moc překvapen nebyl: šéfové nebyli zas tak docela naivní, soudě podle sebe.

"Šéf se může jít vycpat," řekl jsem nakvašeně.

Přitom jsem se na něj ze strany podíval a pomyslíl jsem si, jak je snadné sehrát bezcharakterního chlapa, když se člověk jen trochu snaží. Řidiči koňských nákladáků se sjížděli na závody v celých houfech, a pak tam neměli už co na práci.

Měli dost času na klepy v kantýně, měli čas se potloukat celé odpoledne kolem a klábosit o všem možném. Ale ať jsem poslouchal, jak jsem mohl, neobjevil jsem žádnou skvrnu na poctivosti Inskipových chlapců.

Cestou jsme se zastavili na kávu a o kousek dál zase kvůli tomu, abych si mohl koupit pár vlněných košil, černý svetr, silné ponožky, vlněné rukavice a pletenou jachtařskou čepici, jakou si navlékli toho chladného rána i ostatní koňáři.

Řidič si koupil ponožky a když viděl má nákupy, poznamenal, že mám asi spoustu peněz. Významně jsem se usmál a prohodil jsem, že není těžké přijít k penězům, ví-li člověk, jak na to. Jeho nedůvěra ke mně vůči hledně rostla.

Odpoledne jsme dojeli do stájí závodistič v Leicestershire a tam se ukázalo, jak skvěle plukovník Beckett v pozadí zapracoval. Kůň, s nímž jsem se měl vrátit a nadále o něj pečovat, byl výborný překážkář, stojící právě na prahu kariéry. Plukovník Beckett ho koupil se všemi závazky. Jak jsem se dověděl od dosavadního podkoního, který mi předával koně s neskrývanou trpkostí, znamenalo to, že bude běžet všechny dostihy, k nimž ho původní majitel přihlásil.

"Kde to bude?" ptal jsem se.

"Ale na spoustě místech - v Newbury, Cheltenhamu, Sandownu, a vím já kde ještě, a příští týden má startovat v Bristolu." Podal mi uzdu s tváří pokrivenou lítostí. "Za nic na světě nepochopím, co mohlo přimět starýho, aby ho prodal. Je to zlatíčko a jestli nebude na příštích závodech vypadat tak krásně jako teď, tak si tě najdu, a vyrazím z tebe duši, to ti říkám na rovinu."

Všiml jsem si, jak hluboce lnou podkoní ke svěřeným koním a bylo mi jasné, že to míní vážně.

"Jak se jmenuje?" tázal jsem se.

"Bílý blesk... to jméno se k němu nehodí, je to drahoušek, vid', starouši, no jo, můj staroušek..." S láskou hladil koně po tlamě.

Naložili jsme koně a tentokrát jsem s ním zůstal vzadu, jak se patřilo. Když byl Beckett ochoten obětovat pro naši věc tolik peněz, a to zřejmě musel, aby v krátké době získal tak ideálního koně, musil jsem se o něj dobře starat.

Než jsme se dali na cestu, vyhledal jsem mapu a zjistil s uspokojením, že jsou na ní zřetelně vyznačena místa dostihů. Vypůjčil jsem si ji a po prostudování jsem objevil, že závodistič, kde měl Bílý blesk podle slov podkoního běžet, leží vesměs na jihu. Budeme tam muset zůstat vždycky přes noc. Usmál jsem se.

Pět závodistič, na nichž zvítězilo oněch jedenáct koní, nebylo tolik na severu, jak jsem zprvu myslel. Ludlow a Stafford byly dokonce spíš na jihu, zvláště pokud jsem se na mapu díval ze svého místa v Harrogate. Nezdálo se, že by oněch pět míst mělo na mapě nějakou vzájemnou souvislost. Ale uvědomoval jsem si, že jsem teprve na začátku a ani elektronický počítač není schopen vypracovat odpověď, není-li předem dobře nakrmen dostatkem základních informací.

V pátek večer jsem opět navštívil dolní hospodu; porazil jsem Soupyho v házení šípkami. Zavrčel, pokynul mi ke kulečníku a tam se mu snadno podařilo porážku oplatit. Pak jsme spolu vypili půllitr piva a jeden čučel na druhého. Skoro jsme při tom nemluvili, nebylo to zapotřebí. Potom jsem se vrátil k terči a pozoroval hru. Hráči nebyli o nic lepší než minulý týden.

"Tys porazil Soupyho, že jo, Dane?" řekl jeden.

Přikývl jsem a hned mi vstrčili do ruky svazek šípek.

"Když jsi porazil Soupyho, musíš k nám do mužstva."

"Do jakého mužstva?"

"Do mužstva stájí. Udělali jsme si s jinýma stájema Yorkshirskou ligu. Někdy jedem do Middlehamu, do Wetherby nebo do Richmondu, někdy zase oni k nám. Soupy je nejlepší hráč v Grangerově mužstvu. Porazil bys ho podruhé zas, nebo to byla náhoda?"

Hodil jsem tři šípky do terče. Všechny tři skončily na dvacítku. Z nějakého záhadného důvodu jsem vždycky dobře házel.

"Báječný," volali chlapi. "Jen tak dál."

Hodil jsem další tři. Ve dvacítku už pomalu nebylo místo.

"Člověče, ty musíš k nám do mužstva, to je jasný."

"Kdy je příští závod?" zeptal jsem se.

"Poslední byl tady před čtrnácti dny. Příští bude v neděli v Burndale po fotbale. Neumíš hrát fotbal tak jako šípky?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Jen šípky."

Pohlédl jsem na poslední šípku v ruce. Dokázal jsem snadno trefit běžící kysu kamenem. Často jsem to dělal, když se nějak objevila v sýpce a chlapi ji honili. Jistě by nebyl problém zasáhnout šípkou běžícího koně, to byl přece větší terč.

"Frknete to rovnou doprostředka," řekl chlapec vedle mne.

Frknul jsem ji doprostřed. Podkoní zaječeli nadšením.
"Letos vyhrájeme ligu," těšili se. Grits se také smál, Paddy ne.

4

Octoberův syn a dcery přijeli domů na víkend, ta starší v rudém sportáčku - ten jsem už znal od vidění, protože projížděl kolem stájí, a dvojčata v otcově limuzíně. Pokud byli doma, všichni tři jezdili na koni, a tak mi Wally přikázal, abych na sobotu připravil dva osedlané koně. Bílého bleska pro sebe a druhého koně pro lady Patricii Tarrenovou. Lady Patricia Tarrenová byla krasavice s růžovými ústy a hustými dlouhými řasami, jimiž uměla báječně zacházet - to jsem zjistil, když jsem vyváděl jejího koně v pološeru za svítání a podržel jí ho, když nasedala. Přes kaštanové vlasy měla zelený šátek a na sobě teplou, černobíle kostkovanou lyžařskou bundu a velké vlněné rukavice.

"Vy jste tu nový," konstatovala, prohlížeje si mne zpod ohrnutých řas. "Jak se jmenujete?"

"Dan..., slečno," řekl jsem. Uvědomil jsem si, že nemám nejmenší představu, jak je třeba oslovovat hraběcí dceru. Tak daleko Wallyho instrukce nesahaly.

"Aha... tak mi zdvihněte nohu do třmenu."

Stál jsem poslušně vedle ní, ale když jsem se ohnul, abych jí pomohl, přejela mi rukou bez rukavice po hlavě a po krku a uchopila můj ušní lalůček mezi prsty. Měla ostré nehty a zaryla je do něj. Oči měla vyzývavě otevřené. Podíval jsem se jí přímo do očí. Když jsem se ani nepohnul a neřekl ani slovo, zasmála se, pustila mne a chladně si navlékla rukavici. Dal jsem jí nohu do třmenu a ona se sehnula pro uzdu, přičemž zamrkala dlouhými řasami blízko mé tváře.

"Vy jste pěkný číslo, Daničku," řekla "s tím vaším černým kukučem"

Nevěděl jsem, jak odpovědět, aby se to hodilo k mému postavení. Zasmála se, pobídla koně a odjížděla dvorem. Její sestra, která vsedla na koně drženého Gritsem, vypadala v ranním svítání z dvaceti kroků mnohem světlejší, ale stejně krásná. Chudák October, pomyslel jsem si, když je k tomu všemu musí hlídat.

Obrátil jsem se, abych došel pro Bílého bleska a zjistil jsem, že za mnou stojí Octoberův osmnáctiletý syn. Velice se podobal svému otci, až na to, že byl štíhlejší a neměl tak autoritativní vystupování.

"Mé sestry bych si moc nevšímal," řekl chladným, blasevaným hlasem a prohlížel si mne od hlavy k patě, "ráda si dělá legraci." Pokýval a popošel ke svému koni. Usoudil jsem, že to asi mělo být varování. Chová-li se sestra tak provokativně ke všem mužským, které potká, je už asi zvyklý je odrážet.

Pobaven jsem nasedl na Bílého bleska a jel jsem za ostatními koni ze dvora alejí vzhůru až na kraj vřesoviště. Jak tomu bývá za časného rána, byl vzduch omamný a rozhled strhující. Slunce bylo jen jakýmsi příslibem na vzdáleném obzoru a světlo připomínalo zrození světa. Pozoroval jsem stínové obrysy koní, vinoucí se cestou vzhůru po pahorku. V mrazivém vzduchu se jim z nozder řinuly pruhy bílé páry. Náhle se do plné záře rozsvítilo dosud jen slabě se lesknoucí slunce a objevily se syté barvy - hněd' klusajících koní, ozdobená barevnými skvrnami čepic podkoních a pestrými obleky Octoberových dcer.

Také October si vyjel na vřesoviště, v autě se svým psem, aby viděl, v jaké kondici jsou koně. V sobotu ráno - jak jsem zjistil - se pilně trénovalo, a protože lord trávil v Yorkshiru víkend, chodil se na to zpravidla dívat.

Nahoře na pohorku nás Inskip sestavil do kroužku, seřadil koně do párů a každému jezci přikázal, co má dělat.

Mně řekl: "Dane, tříčtvrteční cval. Tvůj kůň ve středu běží, tak ať ho nepřetáhneš. Ale chceme vidět, jak mu to jde."

Nařídil, aby jeden z nejlepších koní ve zdejší stáji jel se mnou.

Když skončil s příkazy, pustil se po zeleném pruhu, táhnoucím se na pokraji vřesoviště, a za ním v patách jel pomalu lord October. Jezdili jsme dokola, dokud oba muži nedojeli na druhý konec asi dva kilometry dlouhé dráhy, která mírně stoupala a trochu zahýbala.

"Dobrý," pokynul Wally prvnímu páru, "jedem."

Dva koně vyrazili pravidelným klusem, který se zrychloval, až docválali k Inskipovi a Octoberovi, kde zpomalili a zastavili se.

"Další dva!" zvolal Wally.

Byli jsme připraveni a bez meškání jsme vyrazili. V Austrálii jsem se zúčastnil celé řady závodů, ale tady v Anglii byl Bílý blesk první dobrý kůň, na němž jsem seděl, a tak jsem byl sám zvědav, co umí. Byl to sice kůň pro překážky a já byl zvyklý spíš na dostihového, ale, jak jsem zjistil, na tom nezáleželo; měl špatnou hubu a já si umiňoval, že s tím budu muset něco udělat, ale v akci byl jinak v pořádku. Přešel vyváženě do cvalu a držel bez námahy krok s ukázkovou hvězdou vedle něj, a ačkoli jsem ho nenechal běžet naplno - jak mi bylo přikázáno - bylo jasné, že je ve výborné kondici a dobře připraven na blížící se závody.

Byl jsem tak soustředěn na jízdu, že teprve, když jsem koně zarazil - což ostatně při jeho tvrdé hubě nebylo tak snadné - a vracel se zpět, uvědomil jsem si, že jsem zapomněl myslet na to, abych záměrně zhoršil svůj jezdecký styl. V duchu jsem zaklel, jak jsem byl sám sebou nespokojen. Nikdy nesvedu to, proč jsem do Anglie přijel, jestliže budu takhle na svůj úkol zapomínat.

Zastavil jsem se spolu s koněm, který Bílého bleska doprovázel, před Octoberem a Inskipem, aby si je prohlédli a zjistili, jak je běh unavil. Žebra Bílého bleska se jen mírně zdvíhala, dýchal téměř normálně. Oba muži kývali hlavou a já a ten druhý podkoní jsme sklouzli s koní a začali jsme je vodit kolem, aby vychladli.

Z druhého konce už sem cválali další koně, pár za párem, a nakonec společná skupinka, která neměla cválat, ale jen klusat. Když se to skončilo, většina chlapců zase nasedla a všichni jsme jeli krokem zpátky k cestě do stáje. Vedl jsem

koně za uzdu; těsně přede mnou jela Octoberova starší dcera, a tak mne vlastně odřízla od řady ostatních vpředu. Rozhlížela se po vřesovišti a nedržela koně těsně za nimi, takže když jsme vyjžděli na cestu, byla mezi nimi a jí už několikametrová mezera.

Když mījela zakrslý keř hlodaše, vyletěl z něj pták, křičel a mával křídly, takže její kůň se poplašil a začal se vzpínat. S obdivuhodným smyslem pro rovnováhu se udržela v sedle, ale pod silným tlakem se přetrhl řemen na třmenu a kovový třmen upadl na zem.

Zastavil jsem se a sebral ho, ale do přetrženého řemenu jej nebylo možné upevnit.

"Děkuji vám," řekla, "to je nepříjemné."

Seskočila s koně. "Mohu jít taky zbytek cesty pěšky."

Vzal jsem jejího koně za uzdu, abych vedl oba, ale zastavila mne a zase si svého vzala.

"Jste velmi laskav," řekla, "ale já si ho mohu klidně vést sama." Cesta byla dost široká, takže šla dolů s kopce vedle mne.

Zblízka byla docela jiná než její sestra Patricie. Pod modrým šátkem měla hladké, stříbřité světlé vlasy, světlé obočí, přímé šedé oči, pevná, přátelská ústa a její chování budilo dojem půvabné zdrženlivosti. Nějakou chvíli jsme šli mlčky.

"Není to nádherné ráno?" řekla potom.

"Nádherné," souhlasil jsem, "ale chladné." Angličané vždycky mluví o počasí, pomyslí si, a krásný listopadový den je ostatně tak vzácný, že stojí za poznámku. Vzpomněl jsem si, že doma se počasí rozzhavuje k létu.

"Jste dlouho tady ve stáji?" tážala se po chvíli.

"Jen asi deset dní."

"A líbí se vám tu?"

"Ano, je to dobře vedená stáj."

"Pana Inskipa by jistě potěšilo, kdyby vás slyšel," řekla suše.

Podíval jsem se na ni, ale hleděla přímo před sebe na cestu a usmívala se.

Po dalších sto krocích řekla: "Co je to za koně, na kterém jste jel? Myslím, že toho jsem tu také dosud neviděla."

"Došel teprve ve středu," a řekl jsem jí to málo, co jsem znal z minulosti Bílého bleska, a jaké má schopnosti a vyhlídky. Pokývla. "Bylo by pěkné, kdyby vyhrál nějaké dostihy. Byla by to odměna za to, co pro něj děláte."

"To ano," řekl jsem překvapen tím, jaké jí napadají myšlenky.

Blížili jsme se ke stáji.

"Promiňte," řekla, "ale neznám vaše jméno."

"Daniel Roke," odpověděl jsem a hned jsem se v duchu podivil, proč se mi zdálo správné říci ze všech lidí, kteří se mne v posledních deseti dnech tážali, právě jí své plné jméno.

"Děkuji vám," řekla. Potom pokračovala klidným hlasem, který mi zřejmě - jak jsem konstatoval s trpkým zadostiučiněním měl pomoci z rozpaků. "Lord October je můj otec. Jsem Elinor Tarrenová."

Došli jsme k vratům stáje. Ustoupil jsem, abych ji vpustil první, což přijala s přátelským, ale neosobním úsměvem, a vedla svého koně dvorem k jeho boxu. Báječné děvče, pomyslí si krátce a dal se do kartáčování zpoceného Bílého bleska. Omyl jsem mu nohy, učesal hřívu a ocas, otřel houbou oči a nozdry, urovnal slaměné lože, donesl seno a vodu, a pak jsem celý proces opakoval s koněm, na němž jela Patricie. Zato Patricie, pomyslel jsem si s úsměvem, vůbec není dobrá holka.

Když jsem přišel ke snídani, dala mi paní Allnutová dopis, který právě přišel. V obálce, odeslané včera z Londýna, byl arch papíru s jedinou na stroji napsanou větou:

"Pan Stanley bude u Viktoriina vodopádu v neděli ve tři odpoledne."

Strčil jsem dopis do kapsy a smál jsem se.

Když jsem příštího dne kráčel nahoru podle potoka, padal pěkný deštík. Byl jsem u strouhy dříve než October a čekal jsem na něj, kapky deště mi vytrvale stékaly za límec. Přišel dolů se psem jako poslední a řekl, že vůz nechal stát nahoře na málo užívané cestě.

"Bude ale lepší, zůstaneme-li zde, pokud vydržíme ten déšť," dodal, "kdyby nás někdo viděl spolu ve voze, tak by se podivil."

"Ale já to vydržím," ujistil jsem ho s úsměvem.

"Dobře, no a co je nového?"

Vyprávěl jsem, jak výborný je Beckettův nový kůň a jaké budu mít jeho prostřednictvím možnosti.

Přikývl. "Rody Beckett byl za války pověstný tím, jak rychle a přesně uměl všechno zařídit. Když měl na starosti zásobování, nikdy nepřišla nevhodná munice nebo samé levé boty."

"Také už jsem zasel pár zrníček pochybností o své počestnosti, ale víc možností budu mít tento týden v Bristolu a koncem příštího týdne v Burndale. Pojedu tam v neděli na závod v házení šipkami."

"Tam bylo kdysi několik případů dopingu," řekl zamyšleně. "Snad tam najdete nějakou stopu."

"To bych potřeboval..."

"Pomohly vám nějak ty knihy záznamů?" tážal se. "Přemýšlel jste o těch jedenácti koních?"

"Nemyslel jsem téměř na nic jiného," řekl jsem, "a napadlo mi - je to sice malá možnost, ale přece jen možnost - že by bylo dobré udělat u příštího dopovaného koně test ještě před závodem, ovšem jestli bude nějaký příští kůň. Ale nevím, proč by nebyl, když to těm lidem tak dlouho vychází."

Otočil se a déšť mu stékal z krempy klobouku.

"Zjistil jste něco?"

"Ne, vlastně ne. Vede mne k tomu spíše statistická pravděpodobnost. Příští dostihy, jejichž vítěz bude hned potom nabídnut k prodeji, budou v Kelso, Sedgfieldu, Ludlow, Staffordu nebo v Haydocku." Vysvětlil jsem mu, proč mne

zajímají právě tyto dostihy, a pokračoval jsem: "Myslím, že by se dal pořídit vzorek slin všech koní před těmito dostihy - jde vždycky jen o jeden závod z dvou denních dostihů - a nedojde-li k nečekanému vítězství, mohou se vzorky jednoduše bez analýzy zahodit."

"Není to maličkost," řekl pomalu, "ale nevidím důvod, proč by se to nedalo zařídit, pokud by se tím něco prokázalo."

"Možná, že by v laboratoři našli něco zajímavého."

"Ano. A myslím, že dokonce i kdyby nenašli, je to velký krok kupředu, hledat trumf už předem, než být potom poplašen, když se objeví. Proč nás to vlastně nenapadlo už dávno?" Potřásl v údivu hlavou. "Zdá se to být jasná cesta, jak přijít věci na kloub."

"Jsem patrně první, kdo měl pohromadě skutečně všechny existující informace a hledal v nich styčný bod. Ostatní na to šli z druhého konce, abych tak řekl, protože brali každý případ individuálně a snažili se zjistit, kdo měl ke koni přístup, kdo ho sedlal a tak dále."

Zamyšleně přikývl.

"Ještě je tu něco," řekl jsem. "Hoši z laboratoře vám řekli, že se máte spíš poohlédnout po nějakém mechanickém prostředku, protože nenašli žádnou drogu. Nevíte, jestli byla srst koní prohlídnutá tak důkladně jako žokejové a jejich výstroj? Tuhle večer mi napadlo, že bych snadno mohl hodit šipku tak, aby se zabodla běžícímu koni do boku a totéž by jistě dokázal střelec vzduchovkou. Bodne to jako sršeň... a to by mohlo vybičovat koně k větší rychlosti."

"Pokud vím, nenašlo se nic podobného na žádném z koní, ale ověřím si to. A mimochodem, ptal jsem se analytiků, může-li kůň v procesu trávení proměnit nějakou drogu v neškodnou substanci, ale řekli mi, že to není možné."

"Tak aspoň to je nám jasné."

"Ano." Zapískal na psa, který zaběhl na druhou stranu strouhy. "Příští týden budete v Burndale, ale potom bychom se tu mohli setkávat každou neděli odpoledne, abychom si řekli, co je nového. Pokud bych nepřišel, zjistíte to v sobotu, že nebudu na tréninku. Mimochodem, včera bylo nápadné vaše jezdecké umění na Bílém blesku. Pokud vím, dohodli jsme se, že raději nebudete vzbuzovat příliš dobrý dojem. Kromě toho," dodal s úsměvem, "Inskip si chválí, že pracujete rychle a svědomitě."

"Páni... jestli si nedám pozor, tak ještě dostanu dobrý doporučení."

"Přesně tak," souhlasil, napodobuje žertem můj přízvuk. "Jak se vám vůbec líbí být podkoním?"

"Není to tak špatné... Máte velmi krásné dcery."

Usmál se. "Ano, a díky, že jste pomohl Elinor. Říkala, že jste byl velice ochotný."

"Nic zvláštního jsem neudělal."

"S Patty jsou trochu problémy," řekl zamyšleně. "Přál bych si, aby se už rozhodla, co vlastně chce dělat. Ví dobře, že si nepřeju, aby pokračovala v nynějším způsobu života - každý večer nějaká zábava a vrací se domů až k ránu... ale to je moje starost, s tím vás nebudu nudit, pane Roku."

Podali jsme si jako obvykle ruce a October se ploužil vzhůru do vršku. Když jsem scházel dolů, ještě stále ošklivě mžilo. Do Bristolu to bylo 170 km na jih. Dostihy byly trochu za městem, a když jsme se cestou zastavili něco pojit, vyprávěl mi šofér, že celý stájový blok byl postaven znovu, protože starý zničil oheň.

Prostorné boxy pro koně byly tudíž čisté a útulné, ale nejvíce byli chlapi nadšeni ubikací. Musím přiznat, že jsem sám byl překvapen. Kromě společenské rekreační místnosti tu byly dvě dlouhé ložnice, každé asi třicet lůžek. Postele byly čisté povlečeny a na nich světemodré, huňaté deky. Nad každým lůžkem byla lampička, na podlaze umělá kryptina, etážové topení, v koupelně moderní sprchy a sušárna na šaty. Všude bylo teplo a čisto a barevná výzdoba interiéru byla zřejmě dílem profesionála.

"Páni, tak se mi zdá, že jsme v Hiltonu," zvolal vesele jeden z chlapců, který prošel dvěma ložnicemi a shodil na volnou postel vedle mne svůj plátěný batoh. Sám se také natáhl vedle něj.

"A tos toho zatím viděl polovičku," přidal se kostnatý hoch v modrém sraženém svetru. "Na druhém konci chodby je senzační restaurace s báječnými křesly, televize, pingpong a všechno možné."

Přidaly se další hlasy.

"Je to tu tak pěkný jako v Newsbury."

"To nejmní."

"Řek bych lepší než v Ascotu."

Všichni přikývli.

"V Ascotu jsou palandy, ne takový postele jako tady."

Ložnice v Newsbury a Ascotu byly - jak se zdálo - nejpohodlnější v celé Anglii.

"Člověk by si myslel, že šéfové najednou přišli na to, že jsme taky lidi," řekl podkoní s ostře řezanou tváří a chraptavým pronikavým hlasem.

"Je to stejně ohromnej podnik proti těm štěničám ze starých časů," přikývl starší vysušený muž s tváří jako scvrklé jablko. "Ale jeden kámoš mi říkal, že prej v Americe je to všude takhle pěkný."

"Voni vědí, že když s náma nebudou slušně zacházet, za chvíli jim tu špinavou práci nebude nikdo dělat," řekl ten chraptivý. "Mění se to."

"S náma zacházej celkem slušně," řekl jsem, pokládaje věci na prázdné lůžko vedle něj. Snažil jsem se být přirozený, normální a nenápadný. Dával jsem teď na sebe mnohem větší pozor než ve Slaw, kde jsem už přece jen svou práci zevrubně znal a k ostatním chlapcům jsem si vytvořil běžný vztah. Ale tady jsem měl strávit jen dvě noci, a chtěl-li jsem něčeho dosáhnout, bylo třeba zavést hovor na to, co jsem si přál slyšet. Knihy záznamů už jsem znal nazpaměť jako slabikář a celých čtrnáct dní jsem napjatě a soustředěně poslouchal, abych si osvojil co nejlépe dostihový žargon, ale přesto jsem si nebyl jist, porozumím-li všemu, co uslyším v Bristolu, a také jsem se obával, abych neudělal v řeči nějakou naprosto nemožnou chybu.

"A odkud jseš?" ptal se mne veselý mládenec, letmo si mne prohlížeje.

"Od lorda Octobera," řekl jsem.

"Teda od Inskipa? To máš daleko domů..."

"Inskip je možná dobrý," řekl onen nespokojenec, jakoby toho spíše litoval, "ale někde jsou místa, kde s náma zacházejí jako se špinavou rohožkou a ani je nenapadne, že máme zrovna tak právo na kousek místa na slunci, jako každé jiné."

"No jo," řekl kostnatý hoch vážně, "slyšel jsem, že na jednom místě trápěj kluky hladem a tloučou je, když dost nepracují, a při tom má každé na starosti čtyři nebo pět koní najednou, protože tam nikdo nevydrží dýl, jak pět minut."

Jakoby mimochodem jsem se zeptal: "Kde to je, jen abych věděl, čemu se vyhnout, kdybych šel jednou od Inskipa pryč."

"Někde vejš, myslím..."

"Na severu, v Durhamu," přidal se další, štíhlý a hezký chlapec s jemným chmýřím na tváři.

"Ty o tom taky víš?"

Přikývl. "Je to tam děsný, tam by šel leda blázen. Hrozný podmínky, sto let za opicema. Tam jdou leda takoví, který už nikde jinde neberou."

"To chce vyzkoumat," řekl ten chraplavý bojovně, "kdo to tam vede?"

"Ale nějaký Humber," řekl hezký chlapec. "Ten by nebyl schopnej vytrénovat ani břechťan, aby lez po zdi... a přitom má vítězů jako máku... Někdy můžete vidět jeho podkoního, jak verbuje na dostihách lidi, aby tam šli dělat, ale každé se na něj leda vykašle."

"S tím by měl někdo něco udělat," řekl nespokojenec automaticky; asi to byla jeho věčná písnička. Někdo by s tím měl něco udělat, ale nikdy ho nenapadlo, že by se měl o něco pokusit sám.

Potom se šlo společně do jídelny, kde se dobře a zadarmo jedlo, kolik kdo chtěl. Návrh, abychom se přemístili do hospody, byl zamítnut, když se ukázalo, že je to dál než tři kilometry, nejede tam autobus a ve světlé, teplé restauraci se nakonec pod pultem našlo také pivo.

Nebylo těžké zavést hovor na téma dopingu a všichni byli ochotni diskutovat o tom do nekonečna. Nikdo z oněch deseti přítomných nikdy nepodal - aspoň pokud to sami připouštěli - koni "něco takovýho", zato ale každý znal někoho, kdo zase znal někoho a ten to udělal. Popíjel jsem pivo, poslouchal a tvářil se zaujatě, což koneckonců odpovídalo pravdě.

"... dal mu takovou dávku uspávacího prášku, že do rána chvilku v boxu..."

"... předložoval ho tak, že se ani nepokusil o první překážku... Byl slepej, úplně slepej..."

"...dal mu velké žejdlík plný vody půl hodiny před závodem, takže byl i bez drogy vyřízený s tím neřádem, co měl ve střevěch..."

"...nafukoval koně, který nemohli ráno před závodem dechat, až na to přišli, že to nebyl žádný čerstvý vzduch, co pomáhalo koňům dechat, ale kokain."

"Našli u něj vydlabaný jablko plný uspávacích prášků..."

"... upustil stříkačku zrovna před kontrolorem..."

"To bych rád věděl, jestli existuje něco, co ještě nikdo nezná," řekl jsem.

"Leda černá magie. Nic jiného to asi nebude," řekl ten hezký mládenec.

Všichni se zasmáli.

"Třeba se najde něco tak dobrého," řekl jsem, "že se to nedá zjistit a ten, kdo to vymyslí, by to pak mohl dělat věčně a nikdy by to neprasklo."

"Tě bůh!" vzkřikl veselý podkoní, "ty máš ale nápady, co! To by to s dostihama dopadlo, kdyby se něco podobného stalo. Člověk by nevěděl, na čem je. A bookmakeři by lezli po zdi." Hlasitě se řehonil.

Staršího muže to tak nerozveslilo.

"Někdy se to děje léta a léta," řekl a smutně pokyvoval hlavou, "některý trenéři zdokonalili doping tak, že je to hotový umění, dejte na mý slova. Některý trenéři dopovali koně po celý léta."

Ale ostatní nesouhlasili. Testy prý odstranily trenéry, kteří se předtím pokoušeli o doping. Ztratili licenci a odešli z dostihového sportu. Starý předpis byl k nim nespravedlivý, protože stanovil automatickou diskvalifikaci trenéra, byl-li některý z jeho koní dopován, ačkoli to nebyla vždycky trenérova vina. Obzvlášť, šlo-li o doping na prohru. Který trenér by kazil koně, kterého celé měsíce trénoval na vítězství? Ale všichni se shodovali, že od té doby, co byl tento předpis změněn, případů dopingu spíše přibývá, než naopak.

"Je jistý, že ten, kdo dneska dopuje, ví, že nenichá trenéra na celý život, ale jen jednoho koně na jeden dostih. Takže má lehčí svědomí, chápete? Možná, že by se našlo víc chlapů, ochotných za padesát babek dát koni aspirin do žlabu, kdyby věděli, že se pro to nezavře stáj a že nepřijdou o místo."

Tak všelijak hovořili, přemítali a kombinovali, ale bylo jasné, že nevěděli zhola nic o jedenácti koních, kteří mne zajímali. Ani jeden z nich nepřicházel z jejich stájí, jak jsem předem věděl, a zřejmě zprávy o oněch případech ani nečetli, nebo když, tak tedy v rozmezí osmnácti měsíců a ne v jediném svazku, tak jako já.

Hovor skomíral, přecházel do zívání, až jsme se konečně zdvihli a odešli do ložnice, a já si s úlevou oddychl, že mám večer za sebou a nikdo si mne nijak zvlášť nepovšiml.

Pozoroval jsem opatrně, co dělají ostatní, a tak jsem i druhý den přežil bez zvědavých pohledů. Brzy odpoledne jsem vyvedl Bílého bleska ze stáje do ohrady, provedl jsem ho před tribunou, držel jsem mu hlavu, když ho sedlali, opět jsem ho provedl před tribunou, podržel ho, když na něj žokej nasedal, zavedl jsem ho na dráhu a potom jsem si šel stoupnout k ostatním podkoním na určené místo u branky a díval jsem se na závody.

Bílý blesk zvítězil. Měl jsem ohromnou radost. U branky jsem se s ním opět setkal a zavedl ho do prostorné ohrady,

vyhrazené k odsedlání vítězí.

Čekal tam už plukovník Beckett a opíral se o hůl. Poplácával koně, blahopřál žokejovi, který sejmul sedlo a šel se nechat zvážít, a mně řekl s úsměvem: "Tak, část nákupní ceny už bychom měli zpátky."

"Je to dobrý kůň, pro ten účel naprosto dokonalý."

"Dobře. Potřebujete ještě něco?"

"Ano. Mnohem víc detailů o těch jedenácti koních... kde byli vychováni, čím je živili, jestli měli nějaký nemoci, jaké hospody navštěvovali šoféři, kteří je přivezli na dostihy, kdo je výrobcem jejich výstroje, zda byli zvláště okováni pro závod a kým... zkrátka cokoli a všechno."

"To myslíte vážně?"

"Ano."

"Ale neměli přece nic společného, vyjma toho, že byli dopováni."

"Tak jak to vidím, otázka zní, co společného u těchto koní umožnilo jejich doping." Pohládl jsme Bílého bleska po nose. Byl po svém vítězství trochu vzpurný a rozčilený. Plukovník Beckett na mně vážně pohlédl.

"Pane Roku, těch informací se váni dostane."

Usmál jsem se na něj. "Děkuju vám; a budu se vám dobře starat o Bílého bleska... vyhraje vám všechny ceny v závodech."

"Odvést koně!" přikázal jeden z činovníků. Po mdlém stisku měkké ruky plukovníka Becketta zavedl jsem Bílého bleska zpátky k závodním stájím a prováděl jsem ho, dokud nevychladl.

Dnes večer bylo v ubytovně víc podkoních než včera, protože zítra byl druhý den dostihů. Pokoušel jsem se tentokrát zavést znovu hovor na doping a pozorně všemu naslouchat, ale také sám vzbudit dojem, že bych sotva odmítl vzít padesát babek za to, že ukážu nějaký box v domácí stáji komukoli, kdo by byl ochoten dát mi tolik za tu informaci.

Sklidil jsem za to hezkou řádku nesouhlasných pohledů a také jeden ostrý zaujatý pohled malého podkoního s nadměrným nosem a značnou rýmou.

Příštího rána si v koupelně vybral umyvadlo vedle mně a procedil skrze zuby: "Myslels to vážně, že bys za padesát babek ukázal box?"

Pokrčil jsem rameny. "Proč ne?"

Divoce se rozhlédl kolem. Bylo mi do smíchu. "Mohl bych tě seznámit s někým, kdo by to rád slyšel, kdybys mi dal padesát procent."

"To si musíš vymyslet něco jiného," řekl jsem výbojně. "Padesát procent! Zač mě k čertu máš?"

"No, dobře, tak teda aspoň pětku," popotáhl a sehnul se.

"No, nevím..."

"Jináč ti to říct nemůžu," zamumlal.

"Ona je to vlastně ošklivá věc, označit někomu box," řekl jsem ctnostně, otíraje si tvář do ručníku.

Překvapeně na mně pohlédl.

"Když máš z toho pětku dostat ty, nemohl bych jít pod šedesát."

Nevěděl, má-li se smát, či klít. Zanechal jsem ho v nejistotě a s úšklebkem jsem se vrátil, abych odvezl Bílého bleska zpátky do Yorkshiru.

5

V pátek večer jsem opět navštívil hospodu ve Slaw a vyměnil si významný pohled se Soupym.

V neděli odpoledne měla polovina chlapců volno, protože v Burndale bylo utkání v kopané a v šípkách. Vyhráli jsme obojí, což mělo za následek velké poplácávání po zádech a popíjení piva. Chlapci z Burndale si mne nijak nevšíмали, kromě konstatování, že jsem nový a že ohrožuji jejich vítězství v lize. Nikdo jako Soupy mezi nimi nebyl, přestože lord October hovořil o několika případech dopingu v tomto městečku; také jsem široko daleko neviděl nikoho, koho by zajímalo, jsem-li křivý nebo ne, i kdybych byl jako vývrтка.

Příští týden jsem pečoval o své tři koně, četl znovu knihy záznamů a myslel si, že se snad nikdy nikam nedostanu.

Paddy se ke mně choval chladně a zrovna tak Wally, jemuž už asi Paddy referoval o mé náklonnosti k Soupymu. Wally projevil své mínění tím, že mi odpoledne naložil víc práce než byl můj díl, takže jsem každého dne v době mezi obědem a večerním úklidem ve stájích musel místo odpočinku zametat dvůr, čistit nářadí, mlít oves, řezat plevy, umývat Inskipův vůz anebo čistit okna prázdných boxů. Dělal jsem to všechno bez komentáře, a s tím, že budu-li později potřebovat odejít, mohu snadno ztropit skandál a vymluvit se, že jsem byl přetěžován denní jedenáctihodinovou prací.

V pátek v poledne jsem nicméně opět vyrazil s Bílým bleskem, tentokrát do Cheltenhamu a doprovázel mne nejen řidič, ale také Grits se svým koněm a rovněž i vedoucí podkoní.

Už ve stájích závodistiště jsem se dověděl, že dnes bude večere na počest nejlepšího žokeje uplynulé sezóny, a všichni chlapci se shodli na tom, že se to nejlíp oslaví ve městě na taneční zábavě. Když jsme s Gritsem opatřili koně, najedli a ustrojili se, chytli jsme autobus dolů do města, a za mírné vstupné jsme se dostali na tancovačku. Sál byl velký, ale zatím za zvuků hlučného orchestru tančilo jen málo lidí. Děvčata postávala v malých hloučcích kolem a prohlížela si větší skupinky mužů, a já jsem v poslední chvíli spolkl poznámku, jak je to divné; Grits přece předpokládal, že se mi to zdá normální. Vzal jsem ho k baru, kde bylo mezi domorodci také mnoho podkoních ze závodistiště. Koupil jsem mu pivo a v duchu jsem litoval, že je tu se mnou a bude svědkem toho, co se dnes večer chystám provést. Chudák Grits, na jedné

straně byl loajální k Paddymu, ale na druhé straně jsem se mu zřejmě líbil, dnes večer jsem ho měl ale důkladně zklamat. Nejradši bych byl strávil večer docela nevinně. Ale jak bych mohl ospravedlnit promeškání tak neopakovatelné příležitosti jen proto, abych si nezadal v očích naivního chlapce, třeba mi byl sebevíc milý. Musil jsem si přece vydělat svých deset tisíc liber.

"Gritsi, jdi si zatancovat s nějakou holkou."

Pomalů se usmál. "Já žádnou neznám."

"To nevádí. Každá si ráda zatancuje s takovým fešákem, jako jsi ty. Jdi a požádej některou."

"Ba ne. Já radši zůstanu s tebou."

"Tak dobrá. Dej si ještě pivo."

"Já jsem tohle ještě nedopil."

Obrátil jsem se k barovému pultu, o nějž jsme se opírali, a vylil - jsem sotva načatý půllitr piva. "Už mám ty břčky dost," řekl jsem násilnický, "hej, barmane, dejte mi dvojitou whisky."

"Dane!" Grits se zřejmě polekal mého tónu, což svědčilo současně o správnosti postupu. Barman mi nalil whisky a vzal si peníze.

"Počkejte ještě," vykřikl jsem, "dejte mi hned druhou, když už jste tu."

Spíše jsem vytušil, než viděl, jak se u baru obrátilo několik chlapců a jak se na mne podívali, a tak jsem popadl sklenici, na dvakrát jsem do sebe hodil whisky a utřel si ústa hřbetem ruky. Prázdnou sklenici jsem podal barmanovi a zaplatil mu druhou porci.

"Dane," tahal mne Grits za rukáv, "to bys snad neměl."

"Jo," řekl jsem zneucuceně, "jdi si zatancovat."

Ale on nešel. Pozoroval mne, jak jsem dopil druhou whisky a objednal si třetí. V očích se mu zračila obava.

Blížili se k nám hoši od baru.

"Hele, člověče, ty to ale do sebe házíš," poznamenal první, vyšší muž mého stáří v křiklavě modrém obleku.

"Starej se o sebe," řekl jsem hrubě.

"Nejseš snad od Inskipa?" tázal se.

"No jo... od Inskipa... zatracenej Inskip..." Vzal jsem si třetí sklenici. Whisky na mne obvykle nepůsobila a tentokrát jsem se před tím ještě hodně najedl. Počítal jsem, že dokážu zůstat střízlivý dost dlouho po tom, co mne budou pokládat za opilého, ale musím začít s předstíráním brzo, dokud jsou ostatní ještě natolik střízliví, aby si všechno jasně zapamatovali.

"Jedenáct všivejch šilasů," nadával jsem, "a to je všechno, a za to dřou z člověka kůži sedm dní v tejdnu."

Někteří souhlasili, ale muž v modrém obleku namítal: "Tak proč je utrácíš za whisky?"

"A proč ksakru ne? Je to dobrej nápoj, ten umí člověka zvednout. A takovýho něco je v tyhle práci zapotřebí, boha jeho!"

Modrý oblek řekl Gritsovi: "Ten tvůj kámoš je nákej nabroušenej."

"No..." řekl Grits s úzkostlivou tváří, "myslím, že měl tenhle tejdne hodně práce navíc, takže třeba..."

"Staráš se o koně, za který dávaj tisíce, a víš náramně dobře, že na tom, jak o ně pečuješ a jak s nima jezdíš, moc záleží, jestli vyhrajou nebo ne, a přitom tě hezky odřou..." Dokončil jsem třetí whisky, škytl jsem a dodal: "To je zatracená nespravedlnost."

Bar se pomalu plnil a z toho, jak se lidé navzájem zdravili, bylo vidět, že nejméně polovina zákazníků patří k dostihům. Bookmakeři, zaměstnanci dostihových kanceláří a podkoní, město jich bylo plné a taneční zábava byla uspořádána vlastně pro ně. Spousty alkoholu mizely v jejich hrdlech, a když jsem si chtěl objednat čtvrtou whisky ve čtvrt hodině, musel jsem chytit barmana za šosy.

Stál jsem čelem ke stále se zvětšujícímu kroužku před sebou, se sklenicí v ruce, a trochu jsem se kolíbal.

"Chtěl bych...", začal jsem. "Co jsem to vlastně chtěl?" Pátral jsem po vhodných výrazech. "Chtěl bych... motorku."

Chtěl bych ukázat holce, co je to mít se dobře. A ject na dovolenou ven... a bejvat v parádním hotelu, aby kolem mne skákali sem a tam a... a pít, co hrdlo ráčí... a jednou třeba složit zálohu na domek... No a můžu něco z toho? Tak já vám teda řeknu, že můžu velký kulový. Víte, co jsem dneska ráno dostal za vejplatu? Sedm liber, čtyři pence..."

A tak jsem lamentoval a nařikal a večer pomalu plynul. Moje obecnost se změnila a já pokračoval tak dlouho, až jsem si byl naprosto jist, že všichni kolem dostihů už vědí, že jsem od Inskipa, že toužím po penězích, pokud možno ve větším množství.

Provedl jsem úplně artistický půlobrat a zachytil jsem se jednoho sloupu. Grits mi křikl do ucha: "Dane, já už jdu a ty taky radši pojď, nebo zmeškáš poslední autobus a v tomhle stavu sotva můžeš jít pěšky."

"Cože?" zašilhal jsem na něj. Modrý oblek se mezitím vrátil a stál za námi.

"Nemám ti s ním pomoci?" ptal se Gritse.

Grits na mne s nechutí pohlédl, a já jsem na něj upadl, objímaje ho kolem krku. Rozhodně jsem si nepřál onen druh pomoci, na jakou vyhlížel Modrý oblek.

"Gritsi, jsme přece kámoši, když říkáš, že se jde, tak se jde."

Zamířili jsme ke dveřím, Modrý oblek za námi. Vrávorál jsem tak silně, že jsem vláčel Gritse ze strany na stranu. V tuto dobu už jsem nebyl jediný, komu dělalo potíže jít rovně a řada chlapců, čekajících na autobus, se mírně vlnila jako oceán za klidného počasí. V bezpečí tmy jsem se usmál, pohlédl k nebi a pomyslel jsem si, že nepřinesou-li semínka, zasetá dnes večer, ovoce ze všech stran, pak už je to s britským dopingem na bačkoru.

Nemohl jsem být opilý, ale přesto jsem se příštího rána vzbudil s otřesným bolením hlavy. Je to pro dobrou věc, utěšoval jsem se a pokoušel se ignorovat bušení v hlavě.

Bílý blesk ve své kategorii prohrál o půl délky. Využil jsem příležitosti a hlasitě ohlásil na stanovišti podkoních, že na

ten blbej chlast padl zbytek týdenní výplaty.

V malé ohradě pro odsedlání poplácal plukovník Beckett svého koně po šíji a v nestřeženém okamžiku ke mně prohodil: "Příště budeme mít větší štěstí, že? To, co jste si přál, jsem vám poslal v balíčku." Odvrátil se a pokračoval v hovoru o dostizích s Inskipem a žokejem.

Toho večera jsme se všichni vrátili do Yorkshiru a Grits i já jsme prospali větší část cesty na lavičce vzadu v nákladáku.

Když si lehal, řekl mi vyčítavě: "To jsem nevěděl, že to u Inskipa tak nenávidíš... a taky jsem tě ještě nikdy před tím neviděl opilýho."

"Tady nejde o práci, Gritsi, ale o prachy," musil jsem hrát svou roli.

"A to jsou tu takový, co jsou ženatý a z toho, nad čím brečíš, musej žít děti." Řekl to s nesouhlasem a moje chování se ho muselo dotknout tak hluboce, že po té noci se mnou už zřídka kdy promluvil.

Příští odpoledne jsem neměl pro lorda Octobera nic zajímavého a naše setkání bylo jen velmi krátké. Přesto mi řekl, že informace, zaslané poštou Beckettem, zpracovávalo jedenáct mladých kadetů z Aldershotu, kteří to dostali za úkol jako cvičení a bylo jim řečeno, že budou mezi sebou soutěžit, kdo sestaví nejdůležitější zprávu o životě přiděleného koně. Měli odpovědět na řadu otázek - na ty, které jsem navrhl - a zbytek byl ponechán jejich představivosti a detektivním schopnostem, které - jak prý řekl Octoberovi Beckett - osvědčili v plné míře.

Vracel jsem se dolů a víc než kdy jindy jsem obdivoval plukovníkovu štábní práci, ale ještě víc jsem byl omráčen příštím dne, když došel balíček. Wally mne odpoledne zase zaměstnal nějakou mizernou prací, a tak teprve po večeri, když polovina chlapců odešla dolů do Slaw, jsem měl příležitost vzít si balíček do ložnice a otevřít ho. Bylo v něm 237 strojem popsaných stran, svázaných do desek jako rukopis knihy. Dát to dohromady během týdne muselo dát strašnou práci nejen těm jedenácti mladým mužům, ale i písařkám. Informace byly většinou ve formě poznámek, nebylo tu místa na nějaké květnaté vložky; od začátku do konce jen a jen solidní detaily.

Zdola sem zaletěl hlas paní Allnutové: "Dane, pojďte dolů a přineste mi, prosím vás, kbelík uhlí, ano?"

Vstřčil jsem strojopis do postele pod prostěradlo a vrátil se do teplého společného obývacího pokoje spojeného s kuchyní, kde jsme jedli a trávili většinu volného času. Něco soukromého si tu v klidu přechíst nebylo možné, a celý můj život tady byl od svítání do noci pod dohledem; jediné místo, kde jsem se podle svého mínění mohl bez vyrušování soustředit na čtení, byla koupelna. V noci jsem počkal, až všichni chlapci usnuli a potom jsem se vydal dlouhou chodbou do koupelny, kde jsem se zamkl, připraven vymluvit se na bolavý žaludek, kdyby byl snad někdo příliš zvědavý.

Šlo to pomalu: po čtyřech hodinách jsem přečetl teprve polovinu. Vstal jsem celý ztuhlý, protáhl se, zívnu a vrátil jsem se do postele. Nikdo si mne nevšiml. Příští noci, když jsem čekal, až všichni půjdou spát, abych se mohl vrátit ke svému úkolu, poslouchal jsem, jak vyprávějí o večeru, který čtyři z nich strávili ve Slaw.

"Co to bylo za chlápka, co tam byl se Soupym?" ptal se Grits. "Ještě jsem ho tu neviděl."

"Byl tam už včera večer," řekl druhý. "Je pěkně divnej."

"Co je na něm divného?" ptal se hoch, který zůstal doma a strávil večer u televize, zatímco já jsem klímal v křesle.

"Nevím," řekl Grits, "měl takový neklidný voči."

"Těkaly mu, jakoby někoho hledal," dodal další hlas.

Paddy řekl pevně od zdi po mé pravici: "Jen se od něj držte dál, a od Soupyho taky. Z lidí jako on nic dobrého nekouká, to mi můžete věřit."

"Ale když ten s tou zlatou kravatou nám zaplatil rundu, to přeci víš. Nemůže bejt tak špatnej, když nám zaplatil rundu."

Paddy zoufale povzdychl nad tím, jak někdo může být tak prostomyslný. "Vy bejt na Eviným místě, snědli byste jabko, jak byste ho zblejskli. Ani byste hada nepotřebovali."

"No dobře," zívá Grits. "Zejtra už tam stejně nebude, slyšel jsem, jak říká Soupymu, že má málo času."

Breptali a mumlali, až usnuli a já jsem ležel sám ve tmě, bděl jsem a uvažoval o tom, že jsem asi právě vyslechl něco dost zajímavého. Rozhodně půjdu příští večer dolů do hospody.

Násilím jsem otevřel zavírací se víčka, vstal jsem z teplé postele, zamířil do koupelny a četl jsem opět celé čtyři hodiny, dokud jsem celý spis nedokončil. Seděl jsem na podlaze zády ke zdi a zíral na tapety. Nebylo tu nic, ani jediná věc, která by se přihodila v minulosti všech těchto jedenácti, přímo mikroskopicky prošetřených koní. Ani jediný společný jmenovatel. Jen pár věcí měli čtyři nebo pět z nich společných, ale ne vždy titíž. Někteří měli společné výrobce sedel, kterých užívali žokejové, koňské pamlsky, jimiž byli odměňováni, anebo aukce, na nichž byli koupeni. Naděje, že v balíčku naleznou potřebný klíč, definitivně vyprchala. Zmrzlý, ztuhlý a deprimovaný jsem vlezl zpátky do postele. Příštího večera v osm jsem se vydal sám pěšky dolů do Slaw. Ostatní říkali, že už mají do výplaty utrum, a prý se tak jako tak chtějí večer dívat na televizi na automobilové závody.

"Myslíš jsem, že s v Cheltenhamu vsadíš všechno, cos měl, na Bleska," podotkl Grits.

"Mám asi dva šilasy stranou," řekl jsem a zachrastil drobnými. "Aspoň na jeden půllitr."

Hospoda byla prázdná, jako obvykle ve středu. Nebylo tu ani stopy po Soupym či jeho tajemném příteli, a když jsem si koupil pivo, bavil jsem se házením šipek do terče. Potom jsem vytáhl šipky z terče, podíval se na hodinky a usoudil jsem, že jsem se tentokrát zbytečně prošel; a právě v tu chvíli se ve dveřích objevil jakýsi muž - nepřišel z ulice, ale z vedlejšího baru. V levé ruce měl jemně zpěněnou tekutinu medové barvy a tenký doutník, pravou si otevřel dveře. Prohlédl si mne od hlavy k patě a řekl: "Vy jste podnikní?"

"Ano,"

"Od Grangera nebo od Inskipa?"

"Od Inskipa."

"Hm." Vešel dál do místnosti a pustil za sebou dveře. "Dám vám deset babek, jestli sem zítra přivedete jednoho chlapa

od vás, a tolik piva, co oba vypijete."

Projevil jsem zájem. "Kterýho chlapa? Máte na mysli jednoho určitýho? V pátek jich tu bude spousta."

"Ale lepší by bylo zítra. Čím dřív, tím líp, to je moje heslo. A kterého... é... řikejte mi jejich jména a já si vyberu... co vy na to?"

Myslel jsem si, že je to zatraceně hloupé, ale zřejmě se nechtěl ptát přímo na... nu, asi na mne.

"Tak jo. Paddy, Grits, Wally, Steve, Ron..." Odmlčel jsem se.

"Dál," řekl.

"Reg, Norman, Dave, Jeff, Dan, Mike..."

Oči mu zasvítily. "Dan," řekl. "To se zdá být rozumné jméno. Přived' Dana."

"Já jsem Dan," řekl jsem.

Na okamžik se mu vysoké čelo svraštilo nevolí a oči se zúžily.

"Nedělej si legraci," řekl ostře.

"To vy jste začal," upozornil jsem ho jemně.

Přisedl si ke mně a postavil sklenici opatrně před sebe na stůl.

"Proč jsi sem dneska přišel sám?" zeptal se.

"Měl jsem žízeň."

Chvilí bylo ticho, zřejmě vymýšlel bojovou taktiku. Byl to malý zavalitý muž v tmavém, o číslo menším obleku, otevřené sako odhalovalo bezovou košili s monogramem a zlatou hedvábnou kravatou. Měl krátké a silné prsty a vzadu mu přes límec přetékal váleček masa, avšak ve způsobu, jakým mne pozoroval, nebylo nic změkčilého.

Konečně řekl: "Myslím, že máte ve stáji koně, který se jmenuje Bílý blesk."

"Ano."

"Poběží v pondělí v Leicestru."

"Pokud vím."

"Jak myslíte, že se umístí?" tázal se.

"Vy byste asi chtěl tip, pane, není-liž pravda. Teda o Bílého bleska se starám já a říkám vám, že bude úplně bez konkurence."

"Tak vy si myslíte, že vyhraje."

"Vždyť vám to říkám."

"Jistě si na něj vsadíte."

"Samozřejmě."

"Polovičku mzdy? Asi tak čtyři libry?"

"Možná."

"Ale bude to favorit. Určitě bude. V nejlepším případě dostanete jednou tolik. Další čtyři libry. To se nezdá být moc, kdybych vám třeba mohl pomoci vyhrát... sto?"

"To je blbost," řekl jsem, ale tak aby bylo samozřejmé, že se chci dovědět víc.

Důvěrně se předklonil. "Můžete říct ne, když nechcete. Můžete říct ne a já půjdu pryč a nikdo nebude nic vědět, ale jestli dobře ponese karty, tak to můžu zařídit tak, abyste na tom pořádně vydělal."

"A co bych musel udělat za sto babek?" zeptal jsem se přímo.

Opatrně se rozhlédl a ještě víc ztlumil hlas. "Jenom přidáte něco malýho Bílému blesku v neděli večer do žrádla. Nic na tom není, chápete? Úplná hračka."

"Úplná hračka," opakoval jsem.

"Tak jdete do toho?" Vypadal, že mu na tom záleží.

"Neznám ani vaše jméno."

"Co je vám do toho?" Rozhodně potřásl hlavou.

"Jste bookmaker?"

"Ne, nejsem," řekl. "A dost vyptávání. Tak platí?"

"Jestli nejste bookmaker," řekl jsem pomalu a přemýšlel, "a jste ochoten zaplatit sto liber, aby favorit nezvítězil, řekl bych, že vám nejde jen o to vsadit na dalšího pravděpodobného vítěze, ale chcete spíš dát několika bookmakerům avízo, že závod je koupenej. Oni vám za to z vděčnosti dají každéj nejmíň padesát babek. V Anglii je jedenáct tisíc bookmakerů. To je hezky velkej trh. Ale vy zřejmě jednáte pravidelně jen s některýma. Asi vás už rádi viděj, řek bych." Jeho tvář byla zosobněný údiv, nechtěl věřit svým uším. Zřejmě jsem trefil do černého.

"Kdo vám řek..." začal chabě.

"Nejsem dnešní," řekl jsem s ošklivým úsměškem. "To chce klid. Nikdo mi nic neřek." Odmlčel jsem se. "Dám Bílému blesku extra porci, ale chci za to víc. Dvě stě."

"Ne, karty jsou rozdaný," otíral si čelo.

"Jak chcete," pokrčil jsem rameny.

"Tak stopadesát," řekl zamračeně.

"Sto padesát," souhlasil jsem, "ale předem."

"Polovic předem, polovic potom," řekl mechanicky. Určitě nesjednával něco podobného poprvé.

Souhlasil jsem. Řekl, že přijdu-li dolů do hospody v sobotu večer, dostanu balíček pro Bílého bleska a pětasedmdesát liber. Kývl jsem a odcházela, zanechávaje ho rozmrzlého, s pohledem upřeným do sklenice.

Na zpáteční cestě do vrchu jsem škrtl Soupyho ze seznamu potencionálních užitečných kontaktů. Přivedl mne sice k dopingu, ale bylo na mně požadováno, abych zastavil vzestup nového favorita a ne abych popohnal outsidera při prodejném závodě. Bylo velice nepravděpodobné, že by oba druhy podvodu byly dílem jedné skupiny.

Nechtěl jsem jen tak snadno nechat stranou strojopis plukovníka Becketta, a tak jsem strávil opět kus této a následující noci v koupelně, znovu jsem ho pozorně pročítal. Jediným výsledkem však bylo, že mi nekonečná práce ve stáji přes den připadala velmi obtížná. Spal jsem pět nocí po sobě jen tři hodiny. Báł jsem se však říci v neděli Octoberovi, že jedenáct mladých mužů podniklo své důkladné šetření pro nic za nic a měl jsem jakýsi neodůvodněný pocit, že budu-li dostatečně vytrvalý, přece jen na něco přijdu, přece jen vyždímám z hustě popsanych stránek nějakou užitečnou informaci.

V sobotu ráno si Octoberovy dcery opět vyjely, ačkoli bylo zamračeno a větrno. Elinor mne jen zdvořile pozdravila, ale Patty, která jela na jednom z mých koní, využila okamžiku, kdy jsem jí pomáhal do třmenů, k důvěrnému přiblížení, přičemž zamávala dlouhými řasami a vědomě a nikoli nezbytně se o mne otřela tělem.

"Minulý týden jste tu nebyl, Daničku," řekla, když vkládala nohy do třmenů. "Kdepak jste byl?"

"V Cheltenhamu, slečno."

"Aha. A příští sobotu?"

"To tady budu."

Schválně, aby mne urazila, řekla: "Tak si laskavě pamatujte, že mi máte příští sobotu zkrátit řemeny u sedla, jsou příliš dlouhé."

Ani se nepokusila sama si je zkrátit, ale pokynula mi, abych to udělal. Neustále mne pozorovala, a při tom se zřejmě dobře bavila. Když jsem zapínal druhou přezku, vytrhla mi nohu a nepříliš jemně mě nakopla do žeber.

"Divím se, že se necháte ode mne tak trápit, Daničku," řekla měkce a sklonila se ke mně. "Takový sekáč jako vy, by měl reagovat jinak. Co je s vámi?"

"Nechce se mi," řekl jsem se smrtelně vážnou tváří.

"Tak tedy taky zbabělec," řekla posměšně a odcválala.

Ta se jednou dostane do pěkné kaše, bude-li takhle pokračovat, pomyslí jsem si. Příliš provokovala. Teď byla samozřejmě nápadně krásná, ale to byl teprve začátek.

Zahnal jsem ji z mysli, osedlal jsem Bílého bleska, skočil na něj a vyjel ze dvora ven nahoru vřesovištěm k pravidelnému tréninku. Počasí se toho dne stále horšilo, a když jsme předjížděli po druhé, dalo se do pořádného deště. Padaly notně ostré kapky a my se tím marastem prodírali zpět s ošlehanými tvářemi a mokkými šaty. Snad proto, že přšelo, anebo možná, že byla konec konců sobota, nedal mi Wally pro tentokrát práci na celé odpoledne, a tak jsem strávil ještě s devíti dalšími chlapci tři hodiny v kuchyni. Poslouchali jsme, jak venku hvízdá vítr a dívali se na dostihy v Chepstow v televizi, zatímco z našich vlhkých svetřů, rajtek a ponožek, rozvěšených kolem kamen se mírně pařilo.

Rozložil jsem si na kuchyňský stůl knihu záznamů z minulé sezóny a usedl jsem k ní s hlavou opřenou o klouby levé ruky, pravou jsem listoval v knize. Zdrčen neúspěchem nad zprávami o jedenácti koních, antipatií, kterou jsem zřejmě vzbuzoval u chlapců, a asi také pod vlivem nedostatku horkého slunce, pod nímž jsem v této roční době obvykle žil, napadlo mi, že celá tahle maškaráda byla od samého začátku děsnou chybou. Potíž byla v tom, že jsem od Octobera přijal peníze, a teď jsem nemohl couvnout, alespoň ještě pár měsíců ne. Ta myšlenka mne rmoutila ještě víc. Seděl jsem sklesle a zasmušile a utrácel svůj drahocenný volný čas.

Byl to asi spíše pocit, že jsem selhal v tom, co jsem si umínil, nežli pouhá únava, co na mne padlo toho odpoledne, protože ačkoli jsem později zažil horší věci, bylo to právě jen pro tuto chvíli, kdy jsem upřímně litoval, že jsem poslechl Octobera, a kdy jsem si bezvýhradně přál být zase zpět ve své pohodlné australské kleci.

Podkoní se dívali na televizi, dělali posměšné poznámky o žokejích a uzavírali mezi sebou sázky na výsledky jednotlivých závodů.

"V tom finiši kopcem nahoru se zase rozdělej," pravil Paddy. "Je to ještě hodnej kousek cesty. Aladin je jedinej, kterej je na to dost trénovanej."

"Ba ne," odporoval Grits, "Lobster Cocktail je kanón."

Otráveně jsem už asi postě listoval knihou záznamů a náhodou jsem přišel na mapu závodiště v Chepstow hned ve všeobecné části na začátku knihy. Byly tu plánky všech hlavních závodíšť, které v diagramu ukazovaly jednotlivé dráhy, postavení plotů, stanovišť, startovních branek i cílových pásek. Prohlížel jsem si už jednou bezvýsledně mapy z Ludlow, Staffordu a Haydocku; mapa Kelso a Sedgefieldu tu nebyla. Vedle části s mapami tu bylo několik stran informací o závodech, délce okruhu, jména a adresy činovníků, rekordní časy jednotlivých závodů a tak dále.

Abych něco dělal, přečetl jsem si odstavec o Chepstow. Paddyho hodnej kousek cesty za poslední překážkou tu byl označen přesně 250 yardů. Vyhledal jsem Kelso, Sedgefield, Ludlow, Stafford a Haydock. Doběhová dráha byla vesměs delší než v Chepstow. Vyhledal jsem v knize dráhy všech dostihů. Druhá nejdelší byla velká Národní cena v Aintree. Vůbec nejdelší byl Sedgefield a po něm na třetím, čtvrtém, pátém a šestém místě byly Ludlow, Haydock, Kelso a Stafford. Všecky dráhy byly delší než 400 yardů. Zeměpis s celou věcí zřejmě neměl nic společného. Uvědomil jsem si, že těch pět závodíšť bylo zcela jistě vybíráno proto, že v každém případě bylo od poslední překážky do cíle nejméně čtvrt míle.

Byl to určitý krok kupředu, i když jen nepatrný. V celém chaosu se objevil kousek jakéhosi systému. Zavřel jsem knihu v maličko lepší náladě a ve čtyři hodiny jsem vyrazil spolu s ostatními do nehostinného, rozmoklého dvora, kde jsem strávil hodinu u svých třech svěřenců, abych je důkladně vykartáčoval, dal jejich srsti čistý zdravý lesk. Pak jsem upravil a srovnal jejich slaměné lože, nanosil jim vodu, podržel jim hlavu, když šel Inskip okolo, připravil je na noc a nakonec jim přinesl večerní krmení. Než jsem skončil, bylo jako obyčejně sedm, a osm, než jsme se najedli a převlékli a skutáleli se dolů s vrškem do Slaw; sedm nás bylo v rozhrkaném starém austinu nacpáno jako sardinky.

Kulečník, šipky, domino, nekonečné přátelské chvástání na stále stejné téma. Trpělivě jsem seděl a čekal. Bylo téměř deset hodin, čas, kdy podkoní dopíjeli sklenice a začali myslet na zítřejší ranní vstávání, když tu se Soupy zvedl, zamířil ke dveřím, a když viděl, že ho sleduji, pokynul mi hlavou, abych šel za ním. Vstal jsem, šel jsem za ním a našel ho na

toaletě.

"To je pro tebe. Zbytek v úterý," řekl stručně; ohrnul ret a pohlédl na mne kamenným zrakem, pak mi podal silnou hnědou obálku. Vložil jsem ji do vnitřní kapsy černé kožené bundy a pokývl. Stále mlčky a bez úsměvu jsem na něj pohlédl stejně tvrdě; otočil se na podpatku a vrátil se do sálu. Po chvíli mne nenápadně následoval. Vecpal jsem se do austinu a svezl se nahoru, kde mne čekalo lůžko v malé ložnici; na prsou jsem měl balíček bílého prášku a pětasedmdesát liber.

6

October ponořil prsty do prášku a ochutnal jej.

"Také nevím, co to je," řekl, potřásaje hlavou. "Nechám udělat rozbor."

Sehnul jsem se, poplácal jsem psa a jemně ho podrbal za ušima. "Uvědomujete si, jaké na sebe berete riziko, vezmete-li peníze a nepodáte koni doping?"

Usmál jsem se na něj.

"To není k smíchu," řekl vážně. "Tihle lidé nejdou pro ránu daleko a naší věci by moc neprospělo, kdyby vám nakopali do žeber..."

"Právě," řekl jsem, narovnávaje se, "bude samozřejmě nejlepší, když Bílý blesk nevyhraje. Asi bych nevzbudil zájem těch, o které nám jde, kdyby se doslechli, že jsem se dal podplatit pro nic za nic."

"Máte úplně pravdu." Zdálo se, že se mu ulevilo. "Bílý blesk musí prohrát; ale Inskip... jak jen mu řeknu, aby žokej koně podržel?"

"To nemůžete," řekl jsem. "Nechcete se přece dostat do maléru. Ovšem, kdybych se tam dostal já, moc by to nevadilo. Kůň nevyhraje, jestli ho nechám do rána žízni a pak mu dám těsně před závodem plný vědro vody."

Pobaveně na mne pohlédl. "Vidím, že jste se už něčemu přiučil."

"Vlasy by vám vstávaly hrůzou na hlavě, kdybyste věděl, čemu všemu jsem se přiučil."

Také se usmál. "Tak dobře. Nic jiného se, myslím, nedá dělat. Co by si tak asi Národní společnost pomyslela o svém funkcionáři, který se domlouvá s vlastním podkoním o tom, jak přidržet favorita." Smál se. "Řeknu Roddymu Beckettovi, co ho čeká ..., ale pro Inskipa to nebude žádná legrace. Ani pro ty podkoní tady, vsadí-li si na koně, ani pro diváky, kteří přijdou o své peníze."

"To ne," souhlasil jsem.

Vzal sáček bílého prášku a vstrčil ho zpět do obálky s penězi. Byl to svazek nových pětilibrovek s čísly následujícími po sobě, domluvili jsme se, že je October vezme k sobě a pokusí se zjistit, komu byly vydány.

Řekl jsem mu o dlouhých finiších všech závodů, v nichž vyhrálo oněch jedenáct koní.

"Vypadá to, jakoby snad přece jen používali vitamínů," řekl zamyšleně. "Při testech na doping to nepoznáte, protože technicky vzato to nejsou drogy, ale potrava. S těmi vitamíny je to vůbec velmi složité."

"Zvyšují rychlost?" zeptal jsem se.

"Značně. Vitamíny byly první, co nás napadlo, ale museli jsme je vyloučit. Mohou sice pomoci koni k vítězství, jsou-li vstříknuty do krevního oběhu ve velkém množství, a při analýze se neobjeví, protože je tělo vstřebává, ale nemají ani jiné průvodní účinky. Nevruší koně a nezmění jeho tvářnost tak, že vypadá jakoby mu benzedrin lezl z uší."

Povzdychl si. "Já opravdu nevím..."

S politováním jsem přiznal, že jsem se z Beckettova strojopisu nic nedozvěděl.

"Beckett ani já jsme nečekali ani tolik, co jste zjistil," řekl. "Hovořil jsem s ním tento týden několikrát a myslíme si, že i když se svého času vedla důkladná šetření, snad byste mohl přece jen přijít na něco, co se tenkrát přehlédlo, kdybyste se dal zaměstnat v některé ze stájí, kde bylo oněch jedenáct koní trénováno, když došlo k dopingu. Osm z těchto koní bylo sice už prodáno, takže změnili stáj, ale tři jsou ještě u původních trenérů, a bylo by tedy nejlepší, kdybyste se dostal do jedné z těchto stájí."

"Dobře," řekl jsem. "Zkusím to u všech třech trenérů, uvidím, jestli mne některý z nich vezme. Ale stopa už vychladla... dvanáctý kůň bude určitě v docela jiné stáji. Nedělo se tento týden nic v Haydocku?"

"Ne. Vzali jsme vzorky slin všem koním před prodejním dostihem, ale vyhrál docela normálně favorit, a tak jsme je ani nedali k rozboru. Když jste ale teď objevil, že těch pět drah bylo vybráno záměrně kvůli dlouhému finiši, dáme si na ně větší pozor než dřív. Obzvlášť, poběží-li tam opět jeden z těch jedenácti koní."

"To zjistíte podle dostihového kalendáře, je-li některý z nich přihlášen," souhlasil jsem. "Ale zatím ani jeden nebyl dopován dvakrát, a tak nemyslím, že by svůj postup teď najednou měnili."

Údolím vanul ledový vítr a October se zachvěl. Malý potok, rozvodněný včerejším deštěm, se řítí dolů skalnatým korytem. Zahvízdal na psa, který očichával břehy.

"A mimochodem," řekl, když jsme se loučili, "pánové jsou toho názoru, že koně nebyli pohnáni k běhu kulkou, šipkou ani ničím, co bylo vystřeleno nebo vrženo. Stoprocentně si ovšem jisti nejsou. Všecky koně zblízka nepřehlíželi. U nového případu bych ovšem dohlédl, aby byla podrobně prohlédnuta srst, nenajde-li se v ní stopa po vpichu."

"Prima." Usmáli jsme se na sebe a rozešli se. Líbil se mi. Měl fantazii a smysl pro humor kořenil jeho způsoby a řeč, vyznačující se velkorysou působivostí. Tvrdý chlap, pomyslel jsem si s uznáním: pevný v rozhodování, svalnatý v těle, cílevědomý. Člověk, který by si zasloužil svůj šlechtický titul, i kdyby ho náhodou nebyl zdědil.

Bílý blesk se té noci musel obejít bez svého vědra vody a stejně tak druhého dne ráno. Šofér, vezoucí koně v boxu do

Leicesteru, odstartoval s kapsami plnými drobných, které mu svěřili k sázce podkoní. Cítil jsem se jako zrádce. Druhý Inskipův kůň, který byl také na voze, byl přihlášen do třetího dostihu, zatímco závod nováčků byl až pátý v pořadí. To mi dovoľovalo dívat se na první dva dostihy a na Bílého bleska též. Koupil jsem si vstupenku, našel si místo tam, kde vodili koně pro obecnost, a pozoroval jsem, jak předvádějí koně pro první závod. Ačkoli jsem z knihy záznamů znal jména velké většiny trenérů, nevěděl jsem, jak vypadají. Když tam stáli v kruhu a hovořili se svými žokeji, pokoušel jsem se jen tak z pilnosti některé z nich rozeznat. V prvním dostihu jich bylo zainteresováno jenom sedm: Owen, Cundell, Beeby, Cazalet, Humber... Humber? Co jsem to slyšel o Humberovi? Nemohl jsem si vzpomenout. Asi nic obzvláště důležitého, pomyslel jsem si.

Humberův kůň vypadal ze všech nejhůř a podkoní, který ho vedl, měl nevyčištěné boty, špinavý šusták a vypadal, jakoby mu bylo všechno jedno. Když si žokej svlékl kabát, měl na dresu ještě bláto z posledního závodu. Majitel tréninkové stáje, který zřejmě nedbal o čistotu barev, ani se nestaral o neposkvrněnost stáje, byl silný, zlostně vyhlížející muž, opírající se o silnou vycházkovou hůl s knoflíkem.

Potom si Humberův podkoní stoupl na stanovišti právě vedle mne, aby se díval na závod.

"Máte nějaké vyhlídky?" ptal jsem se, aby řeč nestála.

"Je to úplně zbytečný, nechat ho běžet," řekl ohruje ret. "Mám toho žebráka plný zuby."

"Ale? Váš druhý kůň je asi lepší, co?" zabručel jsem a pozoroval, jak se koně řadí na startu.

"Můj druhej kůň?" Neradostně se zasmál. "Ještě tři další, věřil byste? Ale mám už všeho plný zuby. Koncem tejdne s tím praštím, ať mi dávaj sebevíc."

Vtom jsem si vzpomněl, co jsem slyšel o Humberovi. Nejhorší stáj v celé Anglii, řekl ten chlapec v ubytovně v Bristolu. Podkoní trápí hladu, mlátí je a pracují tam jen grázlové.

"Jak to, ať dávaj sebevíc?" tázal jsem se.

"Humber dává šestnáct šilinků tejdne místo jedenácti," pravil, "ale na mou duši, že to za to nestojí. Mám toho zatracených Humbera v žaludku. A du vod toho."

Závod začal a my se dívali, jak Humberův kůň doběhl poslední. Podkoní s brčením šel odvést koně.

Smál jsem se a šel jsem za ním po schodech dolů, a pak jsem na něj zapomněl, protože jsem u paty schodiště zahlédl ošumělého muže s černým knirkem, který, jak jsem si ihned uvědomil, byl v baru na tancovačce v Cheltenhamu.

Pomalů jsem se šel opřít o zábradlí u ohrádky a on šel nenápadně za mnou. Zastavil se vedle mne a s očima upřenýma na koně v ringu pravil: "Slyšel jsem, že jste na suchu."

"Ne, po dnešku už ne," řekl jsem, prohlížeje si ho od shora dolů.

Mrskl po mně očima. "No, jste si tak jistý vítězstvím Bílého blesku?"

"Jo," odvětil jsem s nepřijemným úšklebkem. "Jistě." Napadlo mě, že mu zřejmě někdo prozradil, kterého koně mám na starosti, to znamená, že se po mně ptal. Doufal jsem, že mu neřekli nic v můj prospěch.

"Hm."

Uplynula celá minuta. Potom řekl jakoby mimochodem. "Myslíli jste někdy na to, že byste změnil místo?...Že byste šel do jiné stáje?"

"Jo, myslel," doznal jsem a pokrčil rameny. "Kdo by nemyslel."

"Dobrý podkoní jsou vždycky hledaný. S doporučením od Inskipa můžete jít všude, když budete ochotnej počkat, až se někde uvolní místo."

"Kde?" tázal jsem se, ale nespěchal s odpovědí.

Po další minutě řekl stále konverzačním tónem. "Může to být moc... eh... výnosný... dělat v některý stáji."

"Ale?"

"Totiž," diskretně zakašlal, "když jste ochoten dělat něco víc, než vám obyčejně řeknou."

"Například?"

"No - to je různý," řekl váhavě. "Něco, co pomůže osobě, éh, která je ochotná zvýšit váš plat."

"A kdo to je?"

Pousmál se. "Berte mne jako jejich agenta. Co vy na to? Podmínky by byly pravidelně týdně pětku za informace o výsledcích tréninku a tak dále, a pěkná prémie za příležitostnou, éh, riskantnější práci."

"To nezní špatně," řekl jsem pomalu a sál jsem si spodní ret. "nemůžu to dělat u Inskipa?"

"Inskip na to nemá stáj," pravil. "Jeho koně běhají vždycky na vítězství. Na takovém místě stálého zaměstnance nepotřebujeme. Ale momentálně jsou dvě stáje, kde nemáme člověka, v kterékoli z nich byste nám mohl být užitečný." Jmenoval dva správce, ale ani jeden nepatřil mezi ty tři, kde jsem se chtěl ucházet o místo. Budu se muset rozhodnout, mám-li se napojit na zřejmě dobře organizovaný gang špehounů nebo pracovat ve stáji, kde kdysi byl dopováán kůň a kde téměř určitě už žádný příští dopováán nebude.

"Já si to rozmyslím," řekl jsem. "Jak se s váma můžu spojit?"

"Dokud jste na výplatní pásce, tak nemůžete," pravil prostě. "Bílý blesk jede - jak vidím - v pátém. Po tomto rozběhu mi můžete dát odpověď. Budu za váma, až půjdete do stáje. Jste-li pro, jen kývnete, když ne, zavřte hlavou. Ale nevím, proč byste si dal ujít takovou šanci, aspoň takový jako vy to nedělají." V jeho lživém úsměvu bylo tolik pohrdání, že se ve mně všechno sevřelo.

Otočil se, ušel pár kroků a pak se vrátil.

"Mám teda hodně vsadit na Bílého bleska?" zeptal se.

"No... eh... teda... na vašem místě bych si radši ušetřil prachy."

Nejdřív vypadal překvapeně, potom podezřívavě, nakonec pochopil. "Tak to tedy je," poznamenal, "dobrý, dobrý."

Zasmál se a pohlédl na mne jako bych právě vylezl zpod kamene. Byl to zřejmě člověk, který pohrdal prostředky, jimiž pracoval. "Vidím, že nám budete velice užitečný. Moc užitečný, opravdu."

Pozoroval jsem ho, jak odchází. Nebylo to z dobroty srdce, že jsem ho odradil od sázky na Bílého bleska, ale byl to jediný způsob, jak získat a podnítit jeho důvěru. Když byl asi třicet metrů daleko, pustil jsem se za ním. Šel rovnou k bookmakerům a prohlížel tabule vyvěšené u stánků. Pokud jsem si však všiml, nevinně sázel na příští závod a nereferoval nikomu o svém rozhovoru se mnou. S povzdechem jsem vsadil deset šilinků na outsidera a vrátil jsem se, abych sledoval, jak vyvádějí koně k závodu.

Bílý blesk žíznivě vypil dvě vědra vody, zakopl u posledního plotu a unaveně doklusal poslední a za ostatními sedmi koňmi, za hlasitého protestu některých diváků. S lítostí jsem ho sledoval. Bylo kruté takhle zacházet s tak báječným koněm.

Ošumělý muž s knírem už na mě čekal, když jsem vedl koně do stáje. Pokývl jsem a on významně odpověděl pokynem hlavy.

"Ještě o nás uslyšíte," pravil.

Cestou domů bylo ve voze smutno a příští den po nevysvětlitelné porážce Bílého bleska na dvoře zrovna tak. V úterý večer jsem šel sám do Slaw, kde mi Soupy řádně předal dalších pětasedmdesát liber. Přepočítal jsem je. Bylo to patnáct nových bankovek s čísly následujícími po prvních patnácti.

"No," povídám, "a co z toho máš ty?"

Soupyho plné rty se ohrnuly. "V pořádku. Trdla jako ty berou na sebe riziko, já jsem placenej, když vás seženu. Není to dost fair?"

"Jasný. Jak často děláš něco podobného?" Vstrčil jsem obálku s penězi do kapsy.

Pokrčil rameny. Vypadal sám sebou spokojen. "Vycejtím takový jako seš ty na míli. Ale Inskip musel bejt slepej. To je poprvé, co se seknul. Ty zápasy v šipkách přišly zrovna včas. Já jsem dobře, chápeš. Jsem vždycky v družstvu. A v Yorkshiru je spousta stájí... a v těch je zase spousta poražených favoritů..."

"Jseš chytřej," řekl jsem.

Zazubil se. Přisvědčil.

Šel jsem pěšky kopcem vzhůru a přemýšlel, jak zapálit doutnák pod Soupym.

S ohledem na nabídku muže s černým knírem jsem se rozhodl, že si přečtu znovu Beckettův strojopis, abych viděl, nesouviselo-li nějak jedenáct dopovaných koní se soustavným špehováním. Pohled z nového zorného úhlu by mohl skýtat nové výsledky, pomyslí jsem si, a také by mi mohl pomoci při rozhodování, mám-li přijmout nabízené špehování nebo se dát zaměstnat v některé ze stájí, odkud pocházeli dopovaní koně.

Zavřel jsem se v koupelně a začal jsem opět od první stránky. Na straně 67 v životopise pátého koně jsem četl:

"Koupen v Ascotu D. L. Mentiiffem, lordem z Yorku, za 420 guinejí, prodán dále H. Humberovi do Possetu, hrabství Durham, tam zůstal tři měsíce, dvakrát běžel překážkové dostihy, neumístil se, poté koupen v Doncasteru za 600 guinejí lordem z Leedsu, N. W. Daviesem. Poslán jím do tréninkových stájí v Mars Edge, Staffs, kde zůstal osmáct měsíců, běžel ve čtyřech překážkových závodech, v pěti závodech nováčků, vesměs bez umístění. Seznam závodů následuje." - Tři měsíce byl u Humbera. Usmál jsem se. Zdálo se, že koně u něj nevydrží o nic déle než podkoní. Probíral jsem se podrobnostmi stránky po stránce.

Na straně 94 jsem našel toto: "Alamo byl potom nabídnut k veřejné aukci v Kelso, kde za něj pan John Arbuthnot z Berwickshiru zaplatil 300 guinejí. Poslal ho na trénink k panu H. Humberovi v Possetu, hrabství Durham, ale nebyl tam zapsán k závodům. Pan Arbuthnot ho poté za stejnou částku prodal panu Humberovi. O několik týdnů později byl poslán k prodeji do Kelso. Tentokrát ho koupil za 375 guinejí pan Clement Smithson z Nantwich, Gheshire, který ho měl u sebe přes léto, načež ho poslal trenérovi Samuelovi Martinovi do Maltomu, Yorkshire, kde běžel ve čtyřech překážkových dostizích (viz příložený seznam).

Masíroval jsem si ztuhlý krk. Zase Humber.

Četl jsem dál.

Na straně 180 stálo: "Ridgewaye převzal jako ročka statkář James Green z Home Farm, Crayford, Surrey, jako úhradu dluhu. Pan Green ho dva roky nechal pást, doufaje, že z něj bude dobrý lovecký kůň. Potom však se pan Taplow z Pewsey, Wilts, rozhodl, že ho koupí a nechal ho trénovat pro závody. Ridgeway byl panem Ronaldem Streatem z Pewsey trénován pro závod bez překážek, ale neumístil se toho léta ani v jediném ze čtyř závodů, jichž se zúčastnil. Pan Taplow potom prodal Ridgewaye statkáři Albertu Georgovi z Bridge Lewes, Shropshire, který se ho sám pokusil trénovat, ale když zjistil, že nemá dost času, aby se mu řádně věnoval, prodal ho bratranci svého známého, panu Hedleymu Humberovi. Humber samozřejmě neměl o koni valného mínění, a tak byl Ridgeway nabídnut v listopadu na aukci v Newmarketu za 290 guinejí. Koupil ho pan P. J. Brewer z Manoru, Witherby, Lanes."

Pohroužil jsem se do strojopisu, abych prošel desítky jmen, ale Humberovo jsem už nikde nenašel.

Tři z jedenácti koní strávili během své kariéry určitou dobu v Humberově stáji. To bylo v podstatě vše.

Mnul jsem si oči, svědící nedostatkem spánku, když se najednou rozlehl tichým domkem hlas budíčku. Bylo půl sedmé. Vstal jsem, protáhl se, použil zařízení koupelny, vstrčil fascikl pod kabátek od pyžama a svetr, který jsem měl navrch, a zívaje jsem odešel do ložnice, kde už byli ostatní vzhůru a s očima ještě napůl spánkem slepenýma se pokoušeli trefit co nejrychleji do nohavic.

Dole na dvoře byla taková zima, že každá věc, již jsme se dotkli, jako by nám vysávala teplo z prstů, takže byly bezcílné a neohrabaé. Ostrý vzduch vnikal do plic jako ledová tekutina. Vyčistit stání, sedlat koně, vyjet na vřesoviště, klusat, vrátit se zas dolů, okartáčovat koni pot, udělat mu pohodlí, dát mu obrok a vodu a jít na snídani. Totéž udělat s druhým koněm, totéž se třetím, a jít na oběd.

Při jídle přišel Wally a řekl dvěma chlapcům a mně, abychom šli vyčistit postroje, a tak když jsme dojedli švestkový kompot se svítkem, šli jsme do kůlny a dali se do sedel a postrojů. Bylo tu teplo od kamen a já si položil hlavu na sedlo

a usnul.

Jeden z chlapců mne šťouchl a řekl: "Probud' se, Dane, je tu spousta práce," a tak jsem zas přišel k sobě. Ale než jsem otevřel oči, řekl ten druhý: "Nech ho, už si svůj udělal." A tak jsem mu v duchu žehnal a znovu upadl do spánku. Za chvíli byly čtyři hodiny a následovala tříhodinová večerní šichta ve stájích. Potom v sedm večere a další den byl skoro u konce.

Povětšinou jsem myslel na to, že se Humberovo jméno vyskytuje ve strojopise třikrát. Nemohl jsem opravdu poznat, že to mělo jiný význam, než že ti čtyři z jedenácti koní byli v době dopingu živěni granulovaným krmivem. Mrzelo mne jen, že jsem na to nepřišel, když jsem četl záznamy poprvé a podruhé. Uvědomoval jsem si, že sem si Humberova jména nepovšiml, dokud jsem ho neviděl v Leicesteru, a nemluvil s jeho podkoním. Jestliže mi však jeho jméno ušlo, ať se tu objevilo třikrát, mohla mi právě tak ujít celá řada dalších. Bylo třeba všimnout si každého jednotlivého jména a sledovat, nebude-li se opakovat také u dalších koní. Elektrický počítač by to dokázal za pár vteřin, ale pro mne to znamenalo další noc v koupelně.

Ve fasciklu bylo víc než tisíc jmen. Zapsal jsem polovinu z nich ve středu v noci, a pak jsem šel spát, a dokončil jsem druhou ve čtvrtek v noci, načež jsem se zase trochu prospal.

V pátek svítlo pro změnu slunce a ráno na vřesovišti bylo nádherně. Klusal jsem na Bílém blesku podél cesty asi uprostřed řady a uvažoval o svých záznamech. Ani jediné jméno kromě Humberova a ještě jednoho se neopakovalo víc než dvakrát. Tím dalším byl jistý pan Paul J. Adams, který dříve či později vlastnil šest z oněch jedenácti koní. Šest z jedenácti. To nemohla být náhoda. Bylo jasné, že jsem učinil svůj první opravdu užitečný objev, i když jsem dosud nechápal, jak souviselo to, že P. J. Adams vlastnil koně několik měsíců, s faktem, že byl rok či dva poté dopován.

Přemýšlel jsem nad tím celé ráno, aniž bych cokoli pochopil.

Protože byl krásný den, řekl mi Wally, že bych měl vyprat houně. To znamenalo rozložit na betonový dvůr houně, které měly koně ve stájích na sobě, aby jim bylo teplo, hadicí je důkladně namočit, potom vydrhnout koštětem na dlouhém držadle a čistícím práškem, opět polévat hadicí, pověsit mokré houně na plot, aby okapaly, než se odnesou do teplé kůlny, kde se musí důkladně usušit. Byla to nepříjemná práce a Wally, který se mnou od prohry Bílého bleska zacházel ještě hůř (i když nezašel zase tak daleko, aby mne přímo obvinil, že jsem to způsobil), neskrýval ani svou nelibost, když mi oznamoval, že tentokrát je řada na mně.

Aspoň mám dvě hodiny pro sebe a mohu přemýšlet, říkal jsem si, když jsem po obědě rozložil pět houní a důkladně je namočil. A jak už se často stává, mýlil jsem se.

Ve tři hodiny, když koně podřimovali a podkoní dělali totéž, pokud se nevydali s čerstvou gáží na krátký výlet do Harrogate, když všude ve stájích panovala siesta a jen já s koštětem jsem vykazoval usilovnou činnost, objevila se v brance Patty Tarrenová, přešla udusanou dráhu a zastavila se kousek ode mne.

Měla na sobě rovné šaty z měkkého, uzlíčkového zeleného tvídu, s řadou stříbrných knoflíků od krku až dolů.

Kaštanové vlasy měla sčesaný do lesklé ruličky na ramenou a převázaný širokou zelenou stuhou. Se svými dlouhými ohrnutými řasami a růžovými ústy byla tím nejlákavějším vyrušením z práce, jaké si tvrdě pracující podkoní jen mohl přát.

"Nazdar, Daníčku," řekla.

"Dobré odpoledne, slečno."

"Viděla jsem vás z okna," poznamenala.

Překvapeně jsem se otočil, protože jsem se domníval, že Octoberův dům je skryt za stromy, ale mezerou mezi holými větvemi bylo skutečně vidět kamenné křídlo domu a jedno okno. Bylo to však dost daleko a jestli mne Patty z té dálky poznala, musela si na to vzít dalekohled.

"Vypadal jste tak osaměle, a tak jsem přišla dolů, abych si s vámi pohovořila."

"Děkuji vám, slečno."

"Zbytek rodiny, jak se zdá, přijede až večer," řekla se sklopenýma očima, "a já tu v tom hnízdě nemám co dělat a nudím se. Tak jsem si řekla, že sejdu dolů a promluví si s vámi."

"Aha." Opřel jsem se o koště, pohlédl do její hezké tváře a pomyslel jsem si, že má v očích výraz příliš starý na svůj věk.

"Je tu venku zima, nemyslíte? Ráda bych si s vámi o něčem promluvila... co kdybychom šli támhle do těch dveří?" Ani nečekala na mou odpověď, zamířila ke dveřím - byly to dveře do seníku - a vešla dovnitř. Šel jsem za ní a opřel koště o veřeje.

"Prosím, slečno?" řekl jsem. V seníku bylo pološero.

Zdalo se, že o rozmluvu jí zrovna moc nešlo.

Položila mi ruce kolem krku a nastavila ústa k polibku. Sehnul jsem se a políbil ji. Nebyla to už panna, ta Octoberova dcera. Líbala jazykem a zuby a rytmicky pohybovala břichem proti mému. Voněla sladce mýdlem, vůní nevinnější než bylo její chování.

"Tak... to bychom tedy měli," řekla, zahihňala se, odpoutala se a popošla ke kupě sena, jimž byl seník zcela naplněn.

"Pojď," řekla přes rameno a vylezla po seně nahoru, kde byla rovná plocha. Pomalu jsem ji následoval. Když jsem se vydrápal na hromadu, posadil jsem se a pohlédl dolů na podlahu sýpky, na koště, vědro a houni, osvětlenou sluncem, pronikajícím sem dveřmi. Nahoře na seně si nejraději hrával Filip, když byl malý... a teď je právě nejvhodnější chvíle myslet na rodinu, řekl jsem si.

Patty ležela na zádech vedle mne. Oči měla velké a lesklé, ústa zkřivena malým, podivným úsměvem. Začala si pomalu rozepínat knoflíky, přičemž se mi stále dívala do očí, a rozepjala je až dolů. Potom se trochu otrásla, takže se jí šaty rozevěřely.

Vespod neměla vůbec nic.

Pohlédl jsem na její tělo, perlově růžové, štíhlé a tak vábné. Mírně se zachvěla očekáváním.

Pohlédl jsem jí znovu do tváře, do velkých tmavých očí. Zarazil mne úsměv na její tváři - napůl skrytý, napůl žádostivý, ale veskrze hříšný. Uvědomil jsem si, že mne asi musí vidět tak, jak jsem se já sám viděl v podlouhlém zrcadle Octoberova domu v Londýně - osmahlý, křiklavý typ podkoního, vypadající na podvodníka a na to, že se ničeho neštítí.

Tu jsem porozumněl jejímu úsměvu.

Cítil jsem, jak mne po celém těle zaplavila vlna hněvu a hanby.

"Oblečte se," řekl jsem.

"Proč? Jste snad impotentní, Daničku?"

"Oblečte se," opakoval jsem, "je po zábavě."

Sklouzl jsem dolů po seně, šel ke dveřím, vyšel ven a ani se neohlédl. Sevřel jsem košť, v duchu jsem zaklel a abych ze sebe vyhnal zlost, drhnul jsem houně až mne paže bolely.

Po chvíli jsem ji viděl (zelené šaty zapnuté), jak pomalu vychází ze seníku, rozhlíží se a kráčí rovnou přes největší bláto na kraji cesty. Potom dětinsky šlapala po vyčištěných houních a hleděla, aby je co nejvíc zamazala od bláta.

Oči měla do široka rozevřené a úplně bez výrazu, když na mne pohlédla.

"To si odneseš, Daničku," řekla prostě a beze spěchu prošla dvorem, přičemž se jí kaštanové vlasy mírně pohupovaly na zelených šatech.

Drhnul jsem houně znovu. Proč jen jsem ji políbil? A proč jsem po onom polibku, v němž se úplně projevila, lezl za ní na seno? Proč jsem byl tak pitomý, vznětlivý a žádostivý blázen? Ještě tohle mi chybělo.

Pozvání na večeři se nemělo přijímat, i když byla lákavá a probouzela hlad. Ale když se přijalo, nemělo se nabídnutí tak hrubě odmítnout. Měla plné právo být uražena.

A já zas měl právo být rozmrzen. Devět let jsem dělal otce dvěma dívkám, z nichž jedna byla skoro tak stará jako Patty.

Když byly malé, učil jsem je, aby nejezdily autostopem s cizinci, a když povyrostly, jak se vyhýbat rafinovanějšímu pokušení. A teď jsem najednou stál jednoznačně na druhé straně otcovského plotu.

Vůči Octoberovi jsem se cítil ohavně provinile, protože jsem se chtěl dopustit - a to se nedalo popřít - toho, co chtěla Patty.

7

Příštího rána jela na mém koni Elinor. Patty ji zřejmě přiměla, aby si vyměnily koně, a záměrně odmítala na mne jenom pohlédnout.

Elinor v novém šátku, který chránil větší část jejích stříbřitě světlých vlasů, přijala mou pomoc do sedla s neosobním půvabem, obdařila mne hřejivým vděčným úsměvem a odklusala do čela řady spolu se svou sestrou. Když jsme se po projíždce vrátili, zavedla však koně do stání a sama udělala polovici práce, zatímco já obsluhoval Bílého bleska.

Nevěděl jsem o tom, až když jsem vyšel do dvora a s překvapením ji objevil, zvyklý na to, že Patty nechávala koně na stání špinavého, se sedlem a uzdou.

"Doneste jen seno a vodu," řekla, "já koně dočistím, když už jsem začala."

Odnesl jsem sedlo a otěže do kůlny na postroje a přinesl seno a vodu. Elinor ještě nakonec párkrát přetřela koni srst kartáčem, navlékla mu houni a zapjala ji pod břichem. Dívala se, jak rozprostírám po zemi slámu, aby kůň měl pohodlné lože a počkala, dokud jsem nezamkl dveře.

"Děkuju," řekl jsem, "moc vám děkuju."

Pousmála se. "Baví mě to. Opravdu. Mám rada koně. Zvláště závodní koně. Jsou takoví štíhlí, rychlí a vzrušující."

"Ano," souhlasil jsem. Šli jsme spolu po dvoře, ona k bráně a já k domku vedle ní.

"Je to něco docela jiného než to, co dělám celý týden," řekla.

"A co děláte celý týden?"

"Oh... studuji. Jsem na Durhamské univerzitě." Tváří se jí mihl náhlý úsměv, vzpomínka. Nic pro mne. Kdybychom si byli rovni, pomyslíl jsem si, člověk by u Elinor ocenil ještě něco víc než dobré způsoby.

"Jezdíte skutečně mimořádně dobře," řekla náhle. "Slyšela jsem, jak dnes ráno pan Inskip říkal otci, že by se vyplatilo vyžádat pro vás žokejskou licenci. Nemyslel jste nikdy na závodění?"

"Přál bych si to, kdyby to bylo možné," řekl jsem vřele a bez rozmyšlení.

"A proč by ne?"

"No... možná, že brzy odejdu."

"Škoda." Bylo to zdvořilé, nic víc.

Mezitím jsme došli k domku. Přátelsky se na mne usmála a pokračovala v cestě ze dvora, až mi zmizela s očí. Možná, že už ji nikdy neuvidím, pomyslíl jsem si, a přišlo mi to nějak líto.

Vrátil jsem se do útulné kuchyně paní Allnutové, snědl její chutný chléb s máslem, vajíčka, brambůrky a ovocný koláč a pak jsem na hrbolaté matraci paní Allnutové usnul bezesným spánkem. Ráno jsem se přepychově vykoupal a odpoledne jsem se vydal nahoru podél potoka s tím, že tentokrát mám Octoberovi co říci.

Pohlédl na mne s kamennou tváří a dřív, než jsem měl čas otevřít ústa, dal mi jednu pořádnou do zubů. Byl to hák zkušeného borce, rána bez přípravy, kterou jsem zaznamenal, až když už bylo pozdě.

"Co se ksakru děje?" řekl jsem a přejel jazykem po zubech; s potěšením jsem zjistil, že ani jeden není venku.

Podíval se na mne. "Patty mi řekla..." Zarazil se, jakoby bylo příliš těžké pokračovat.

"Aha," řekl jsem hloupě.

"Ano, aha," napodobil mne divoce. Dýchal zhluboka a já myslel, že mi zase jednu vrazí. Vstrčil jsem ruce do kapes a on nechal ty své tam, kde byly, podle těla, jen je svíral a rozevíral. "Co vám Patty řekla?"

"Řekla mi všechno." Jeho zlost byla téměř hmatatelná. "Dnes ráno za mnou přišla s pláčem... a řekla mi, jak jste ji vlákal na seník... a držel ji tam, až už se nemohla bránit... a řekla mi, jak nechutně jste se jí dotýkal... a jak jste ji přinutil... přinutil k..." Nemohl to vyslovit.

Byl jsem zděšen. "To jsem neudělal," prohlásil jsem rozhodně. "Nic takového jsem neudělal. Políbil jsem ji... a to je všechno. Vymyslela si to."

"Nemohla si to vymyslet. Byly to takové detaily... Nemohla by takové věci znát, kdyby se jí nestaly."

Otevřel jsem ústa a znovu je zavřel. Staly se jí, to se ví. Někde s někým jiným, a to víc než jednou a určitě s její ochotnou spoluprací. Pochopil jsem, že se jí její strašná pomsta přece jen podařila, protože jsou určité věci, které člověk o dívce nemůže říci jejímu otci, obzvláště má-li ho rád.

October řekl dotčeně: "Ještě nikdy jsem se v nikom tak nezklamal. Myslel jsem si, že jste odpovědnější, nebo že se alespoň umíte ovládat. A ne, že jste obyčejný prevít, který si dělá nárok na mé peníze - i na mou úctu - a za mými zády se baví tím, že mi svádí dceru."

Byla to natolik pravda, že mne to zbolelo, a pocit viny, který jsem pro své hloupé chování pocítil, mi nijak nepomohl. Ale musil jsem se nějak bránit, protože bych přece nikdy nebyl Patty nijak ublížil a celá ta věc s pátráním po dopingu musila pokračovat. Teď, když jsem se dostal tak daleko, nechtěl jsem být poslán domů s hanbou.

Řekl jsem pomalu: "Ano, šel jsem s Patty na seník a políbil jsem ji. Jednou. Jenom jednou. Potom jsem se jí už nedotkl. Skutečně jsem se jí vůbec nedotkl, ani ruky, ani šatů, ničeho."

Zadíval se na mne dlouze, zatímco hněv v něm pomalu uhasínal a vystřídala ho jakási únava.

Nakonec řekl téměř klidně: "Jeden z vás lže. A já musím věřit své dceři." V jeho hlase se chvíle nečekaná prosba.

"Ano," řekl jsem. Otočil jsem se a pohlédl údolím vzhůru. "Aspoň se tím vyřeší jeden problém."

"Jaký problém?"

"Jak se odtud dostat bez ponižujícího propuštění a bez doporučení."

Bylo to tak vzdáleno tomu, nač myslel, že trvalo nějakou chvíli, než na má slova zareagoval. Pohlédl na mne upřeně a já se jeho pohledu nevyhnul.

"Vy tedy chcete pokračovat v pátrání?"

"Jestli vy chcete."

"Ano," pravil vážně. "Zvlášť, když odejdete a nebudete mít už příležitost vidat Patty. Navzdory tomu, co si osobně o vás myslím, jste pro nás pořád ještě největší naděje na úspěch a já se domnívám, že musím klást prospěch dostihového sportu na první místo."

Odmlčel se. Uvažoval jsem, jaká je to neveselá vyhlídka, pokračovat v takové práci pro člověka, který mne nenávidí.

Ale představa, že bych se měl vzdát, byla ještě horší. Bylo to divné.

Po chvíli řekl: "Proč chcete odejít bez doporučení? V žádné z těch tří stájí nedostanete bez doporučení místo."

"Jediný doporučení, který potřebuju pro tu stáj, kam chci jít, je právě žádný doporučení."

"Či je to stáj?"

"Hedleyho Humbera."

"Humbera!" Nechtěl věřit svým uším. "Ale proč? Je to špatný trenér a netrénoval ani jednoho z dopovaných koní. Co to má za cenu, jít právě tam?"

"Netrénoval žádného z těch koní v době, když vyhráli," souhlasil jsem, "ale tři z nich měl v rukou před tím. A potom je tu ještě jeden člověk, který se jmenuje P. J. Adams, kterému dřív nebo poději patřilo dalších šest koní. Adams bydlí - jak jsem zjistil na mapě - necelých deset mil od Humbera. Humber žije v Possetu v Durhamu a Adams bydlí v Tellbridgi, zrovna na kraji Northumberlandu. To znamená, že devět z těch jedenácti koní strávilo nějakou dobu zrovna na tomhle malém kousku britských ostrovů. Ani jeden z nich tam nebyl dlouho. Zprávy o Transistorovi a Rudyardovi nejsou tak detailní jako o ostatních pokud jde o to, kde se dřív zdržovali. Nepochybuji o tom, že při bližším šetření by se zjistilo, že i oni byli nějakou dobu v péči Adamse a Humbera."

"Ale jak mohlo to, že byli koně nějakou dobu u Adamse nebo Humbera souviset s jejich vítězstvím o měsíce nebo léta později?"

"To nevím," pravil jsem. "Ale já to tam zjistím."

Chvilí bylo ticho.

"Výborně," řekl unaveně. "Řeknu tedy Inskipovi, že jste propuštěn. A řeknu mu, že je to proto, že jste obtěžoval Patricii."

"Dobře."

Chladně se na mne podíval. "Zprávy mi můžete posílat písemně, nechci vás už vidět."

Pozoroval jsem ho, jak odchází nahoru údolím. Nevěděl jsem, zda ještě skutečně věřil, že jsem udělal to, co řekla Patty, nebo ne; určitě jsem však věděl, že tomu potřebuje věřit. Druhá možnost, totiž pravda, byla mnohem horší. Copak se otec chtěl přesvědčit o tom, že jeho krásná osmnáctiletá dcera je prolhaná děvka?

Pokud jde o mne, napadlo mi, že jsem se z toho vlastně dostal snadno; kdybych já zjistil, že někdo zostudil Belindu nebo Helenu, asi bych ho zabil.

Příští den mi Inskip řekl, co si o mně myslí. Radost jsem z toho zrovna neměl.

Nejdřív mne veřejně sepsul uprostřed koňské dráhy (zatímco ostatní podkoní se tajně zubili a napínali při nošení vody

a sena uši, aby jim nic neušlo), pak mi vrátil pojišťovací kartu i formulář o dani z příjmu - tady se uplatnila nečitelná adresa z Comishe, kterou mne prozíravě vybavil October - a řekl mi, abych si okamžitě sbalil svých pět švestek a zmizel ze dvora. A dodal také, že by nemělo cenu, abych uváděl jeho jméno jako doporučení, protože mu lord October výslovně zakázal, aby se za mne zaručoval, a on s tímto rozhodnutím plně souhlasí. Místo výpovědi mi dal týdenní výplatu po odečtení dluhu u paní Allnutové, a bylo to.

Zabalil jsem si věci v malé ložnici, pohlídl na rozloučenou postel, kde jsem šest neděl spal, a sešel jsem dolů do kuchyně, kde hoši právě obědvali. Jedenáct párů očí se ke mně obrátilo. Někteří hleděli podezřívavě, jiní překvapeně, jednomu či dvěma to bylo k smíchu. Nikdo z nich zřejmě nelitoval, že odcházím. Paní Allnutová mi dala tlustý obložený chléb se sýrem, do kterého jsem se pustil cestou dolů do Slaw, kde jsem chtěl chytit ve dvě autobusy do Harrogate. A kam z Harrogate?

Žádný normální podnik by nešel rovnou z dobrého místa, jaké bylo u Inskipa, k Humberovi, ať by ho vyhodili sebehůř. To se musí nějaký čas polehounku klouzat po nakloněné rovině, aby to nevzbudilo podezření. Vůbec nejlepší bude, když mi nabídne místo Humberův agent, než abych si o něj říkal sám. Nebude to moc těžké. Mohu se ochomýtat na všech závodech, kde poběží Humberův kůň, mohu vypadat vždycky o něco sešleji, stále ochotnější přijmout jakékoli místo, a jednoho dne se ten chlap z hladové stáje chytí na špek.

Zatím jsem ale musel někde žít. Autobus kodrcal dolů do Harrogate, když jsem o tom všem uvažoval. Musí to být někde na severovýchodě, abych byl blíž Humberových místních lovišť. Ve velkém městě, kde bych se mohl ztratit. V živém městě, kde bych mohl nějak zabít čas mezi dostihy. Koupil jsem si v Harrogate mapy a průvodce a zamířil do Newcastle, kam jsem díky ochotným šoférům nákladáků dojel pozdě odpoledne. Sám jsem si našel pokoj v jednom hotelu v postranní uličce.

Byl to hrozný pokoj s oprýskanými kávovými stěnami, tetovaným prošlapaným linoleem na zemi, úzkým a tvrdým gaučem a trochu poškrábaným nábytkem, který byl vyroben ze skvrnitého měkkého dřeva. Jenom díky nečekané čistotě a novotou zářícímu umyvadlu v jednom rohu se to tu dalo jakžtakž vydržet. Musil jsem ale uznat, že se hotel hodil obrovsky k mému vzhledu i záměru.

Navečeřel jsem se v malé rybárně za tři šedesát, šel jsem do kina a liboval jsem si, že nemusím hřebelcovat tři koně ani vážit každé slovo, které vyřknu. Nálada se mi zvedla o pár stupňů tím, že jsem byl zase volný a pomalu jsem zapomínal i na ten průšvih s Octoberem.

Ráno jsem mu poslal doporučeně dalších pětasedmdesát liber, které jsem mu na naší nedělní schůzce v rokli nepředal, spolu se stručnou poznámkou, kterou jsem vysvětloval, proč nastoupím u Humbera až po určitém čase.

Z pošty jsem šel do sázkové kanceláře a z jejich programu jsem si opsal všechny dostihy v příštím měsíci. Začínal prosinec a zjistil jsem, že do začátku ledna je na severu velmi málo dostihů; to byla pro mne povážlivá ztráta času. Po příštích sobotních závodech v Newcastle nebylo na sever od Nottinghamu nic až do Štěpána, to jest za dalších čtrnáct dní.

Medituje nad tím zdržením, vydal jsem se hledat nějaký ojetý motocykl, schopný provozu. Až pozdě odpoledne jsem konečně našel přesně to, co jsem chtěl: čtyři roky starou pětistovku Nortona, která kdysi patřila nějakému mládenci, který přišel o nohu, když to moc předhnal na Velkém severním okruhu. Prodáváč mi ochotně sdělil tyto podrobnosti, když jsem platil a ujišťoval mne, že ten krám pořád ještě hladce udělá stovku. Zdvořile jsem mu poděkoval a nechal mašinu u něj, aby ji namontoval nové tlumiče, držadla, brzdový kabel a pneumatiky.

V Slaw mi dopravní prostředek nijak zvlášť nechyběl a netoužil bych po větší pohyblivosti ani v Possetu, nebýt toho, že budu možná jednoho dne potřebovat rychle zmizet. Nemohl jsem zapomenout na toho novináře, Tommy Stapletona. Mezi Hexhamem a Yorkshirem ztratil devět hodin, a našli ho už mrtvého. Mezi Hexhamem a Yorkshirem se nachází Posset.

Prvním člověkem, kterého jsem spatřil za čtyři dny na dostizích v Newcastle byl muž s černým knírem, který mi nabídl stálé zaměstnání stájového špeha. Stál nenápadně v koutě u vchodu a hovořil s chlapcem s velkýma ušima, kterého jsem později viděl, jak předvádí koně z jedné z nejznámějších sázkových stájí Anglie.

Díval jsem se zpovzdálí na něj, jak dává chlapci bílou obálku, a pak za ni dostává jinou, hnědou. Peníze za informace, pomyslel jsem se, a dělají to tak veřejně, že to až vypadá nevinně.

Sledoval jsem Černý knír, jak se po skončení transakce ubírá k bookmakerským stánkům. Zdálo se, že si - stejně jako dřív - jen nevinně prohlíží ceny za první závod: a stejně jako kdysi, vsadil jsem pár šilinků na favorita pro případ, že by mne někdo viděl, jak ho sleduji. Přesto, že si všechno tak prostudoval, vůbec si nevsadil, ale dal se dolů k zábradlí, jež oddělovalo ochoz od vlastní dostihové dráhy. Tam se jakoby náhodou zastavil vedle odbarvené rudovlásky v tmavošedě sukni a žlutavém leopardím kožichu.

Otočila k němu hlavu a hovořili spolu. Teď vyndal hnědou obálku z náprsní kapsy a vsunul ji do svého dostihového programu a po několika okamžicích si s tou ženou své programy nenápadně vyměnili. Vzdaloval se od zábradlí, zatímco ona vložila program s obálkou do lesklé černé kabelky a zaklapla ji. Pozoroval jsem od okénka u poslední řady bookmakerů, jak kráčí ke vchodu do klubu a prochází jím na členskou tribunu. Tam jsem za ní jít nemohl, ale popošel jsem k stánkům a pozoroval ji, jak míří ke vchodu do dalšího oddělení. Zdálo se, že ji tu dobře znají. Zastavila se a prohodila pár slov s několika lidmi, se starým ohnutým mužem s velkým kloboukem, s mladým tlouštíkem, který ji neustále poplácával po rameni, se dvěma ženami v norkových čepicích, se skupinou tří mužů, kteří se hlasitě smáli a zakrývali ji mému pohledu natolik, že jsem nemohl zaznamenat, zda některému z nich nedala tu hnědou obálku, co měla v kabelce.

Koně cválali po dráze a lidé se natlačili dopředu, aby se mohli dívat. Rudovlásky zmizela v tlačenci na členskou tribunu a já měl vztek, že jsem ji ztratil. Závod skončil vítězstvím favorita o deset délek. Zástup souhlasně zajásal. Stál jsem na

místě, zatímco lidé kolem mne proudili zpátky od zábradlí, já tam čekal a moc jsem nedoufal, že se rudovláska v leopardí kůži zase objeví.

Ale naštěstí se objevila. S kabelkou v jedné ruce, s dostihovým programem v druhé. Zastavila se, aby si s někým popovídala, tentokrát s malým tloušťkem, načež došla k bookmakerům, jejichž kabiny oddělovaly levná místa od klubovních. Zastavila se před nejbližším stánkem, hned u mne. Poprvé jsem ji viděl jasně do tváře: byla mladší než jsem si myslel, a ošklivější. Mezi horními zuby měla mezery.

"Já ti zaplatím, Bimmo, miláčku," řekla plechovým pronikavým hlasem: Bimmo Bognor (žal. 1920), Manchester a Londýn.

Pan Bimmo Bognor vzal obálku, vstrčil ji do náprsní kapsy a k mým pozorným uším doletělo jeho srdečné "Děkan, kočička!"

Sestoupil jsem z tribuny, vyzvedl jsem svou malou výhru a přemýšlel jsem o tom, že hnědá obálka, kterou dala rudovláska Bimmu Bognorovi, vypadala sice stejně jako ta, kterou dal Černému kníru podkoní s velkýma ušima, ale nemohl jsem si tím být na sto procent jist. Mohla dát obálku komukoli z těch, s nimiž jsem ji viděl hovořit, nebo někomu na tribuně, když mi zmizela z očí; a potom mohla jít docela počestně zaplatit svému bookmakerovi.

Kdybych chtěl mít jistotu o celém řetězu, měl bych se snad pokusit poslat po něm nějakou zprávu, ale tak důležitou a aktuální, že by musilo odpadnout bezcílné bloumání po tribunách a muselo by dojít k přímému spojení mezi A a B a B a C. Vymyslet si něco důležitého nebyl žádný problém, protože Bílý blesk běžel v pátém rozběhu, ale najít Černý knír v pravou chvíli předpokládalo hlídat ho celé odpoledne.

Byl to člověk ustálených zvyků, a to pomohlo. Vždycky se díval na dostihy z téhož rohu tribuny, o přestávce zašel vždycky do téhož bufetu a stával nenápadně u branky, když vyvedli a předváděli koně. Nesázel.

Humber tu měl tentokrát dva koně, jednoho ve třetím a druhého v posledním závodě; i když to znamenalo odložit hlavní plán na pozdní odpoledne, nechal jsem třetí závod proběhnout, aniž jsem se ohlížel po Humberově akvizitérovi. Místo toho jsem pomalu bloumal za Černým knírem.

Po čtvrtém závodě jsem šel za ním do bufetu a vrazil jsem mu prudce do ruky, když přiložil sklenici ke rtům. Polovina piva mu vyšplíchla na ruku a stekla po rukávu. Zaklel, obrátil se a zjistil, že mi hledí přímo do tváře.

"Pardon," řekl jsem. "Jo, to jste vy?" Řekl jsem to s takovým překvapením v hlase, jakého jsem byl jenom schopen.

Oči se mu zúžily. "Co tu děláte? Bílý blesk přece běží v tomto závodě."

Zamračil jsem se. "Odešel jsem od Inskipa."

"Dostal jste jedno z těch míst, která jsem vám naznačil? To je dobře."

"Ještě ne. Asi to bude nákou chvíli trvat."

"Pročpak? Nebylo nikde volno?"

"Asi nebudou tak žhavý, aby mě brali, když mě od Inskipa vyrazili."

"Co že vás?" vyštěkl.

"Vyrazili od Inskipa," opakoval jsem.

"Proč?"

"Říkali něco, že Bílej blesk jako minulej tejden prohrál, to bylo, jak jste se mnou mluvil... že prej mi nemůžou nic dokázat, ale že mě tam už nechtějí a abych jako výpad."

"To je moc špatný," řekl a odvrátil se.

"Ale já na ně vyzrál," pokračoval jsem a držel ho za paži. "Já vám to řeknu na rovinu, já na ně zatraceně vyzrál."

"Co tím chcete říct?" Nepokoušel se zastírat pohrdání v hlase, ale jeho oči prozrazovaly, že ho to zajímá.

"Bílý blesk nevyhraje ani dneska," prohlásil jsem. "Nevyhraje, protože bude mít bolení břicha."

"Jak to víte?"

"Napustil jsem jeho sláný lízátko tekutým parafinem," řekl jsem. "Od ty doby, co jsem v pondělí odjel, si dře jazyk o projímadlo. Asi se mu nebude moc chtít běžet. A nevyhraje, to si pište, nevyhraje." Zasmál jsem se.

Černý knír na mne s nechutí pohlédl, setřásl mi prsty ze své ruky a pospíchal k bufetu. Opatrně jsem ho sledoval. Skoro utíkal k levým místům a začal se tam zuřivě rozhlížet. Rudovlásku nebylo nikde vidět, ale musela být někde připravená, protože vzápětí jsem ji zahlédl, jak rychle kráčí k místu, kde se poprvé sešli. Tam se k ní rychle přidal Černý knír a něco jí naléhavě vykládal. Poslouchala a přikývla. On pak už klidněji zamířil ven z levé tribuny a vrátil se k přehlídkovému plácku. Žena čekala, dokud nebyl z dohledu, potom se pustila rezolutně podél zábradlí k členské tribuně, až došla k Bimmu Bognorovi. Malý muž se naklonil přes přepážku a ona mu s vážnou tváří šeptala něco do ucha. Několikrát přikývl, ona se dala do smíchu, a když se Bimmo obrátil, aby promluvil se svými zaměstnanci, spatřil jsem také na jeho tváři široký úsměv.

Beze spěchu jsem prošel podél řady bookmakerů a prohlédl si vystavené sázkové tabule. Bílý blesk nebyl favoritem díky své poslední vodové porážce, ale nikdo na něj nesázel méně než pět ku jedné. Vsadil jsem v tomto poměru čtyřicet liber - svůj celý výdělek od Inskipa - na svého bývalého svěřence; vybral jsem si k tomu solidního, vesele vyhlízejícího bookmakera v zadní řadě.

Za pár minut jsem slyšel pana Bimma Bognora, jak nabízí na Bílého bleska kurs sedm ku jedné celé řadě zájemců, a pozoroval jsem, jak shrabuje jejich peníze, přesvědčen, že jim je nebude muset vracet.

Se spokojeným úsměvem jsem šel na tribunu a díval jsem se, jak Bílý blesk rozbíjí na překážkách na hadry jednoho soupeře za druhým, a dobíhá do cíle první o dvacet délek. To je škoda, pomyslel jsem si, že jsem moc daleko a nemohu slyšet, co tomu říká pan Bognor.

Můj veselý bookmaker ani nemrkl a vysázel mi dvě stě čtyřicet liber v pětilibrovkách. Abych se vyhnul Černému kníru a všem případným represáliím, které mohl zorganizovat, zašel jsem na dvacet nudných minut na levou tribunu; vrátil jsem se koňskými vrátky, až když se koně stavěli na start k poslednímu závodu, a vklouzl jsem po schůdkách na

stanoviště podkoních.

Humberův hlavní podkoní stál skoro až nahoře. Neomaleně jsem do něj vrazil a šlápl mu na nohu.

"Koukej na cestu, do prdele," řekl mrzutě a upřel na mne své knoflíkové oči.

"Odpusť brachu. Kuří oka, co?"

"Na to se vyser," odsekl a kysele na mne hleděl. Ten si mne určitě zapamatuje, pomyslí jsem si.

Kousal jsem si nehet. "Nevíte náhodou, ktere je šéfpodkoní Martina Davise?" zeptal jsem se.

"Tam ten chlápek s červenou šálou," odpověděl. "Co má být?"

"Ale hledám flek," řekl jsem, a dříve než mohl něco podotknout, už jsem se tlačil do řady, kde stál muž v červené šále.

Jeho stáj měla v dostihu jednoho koně. Tiše jsem se ho zeptal, mají-li tam koně dva, a on potřásl hlavou a řekl, že ne.

Koutkem oka jsem pozoroval, že Humberův podkoní si negativní odpovědi povšíml. Jistě si pomyslí, jak jsem předpokládal, že jsem se ptal po místě a že jsem byl odmítnut. Byl jsem rád, že jsem zasel semínko a díval jsem se na závod (Humberův kůň skončil jako poslední), a potom jsem se tiše vytratil přes trávník a členské parkoviště, aniž bych byl zpozorován Černým knírem nebo pomstychtivým Bimmem Bognorem.

Neděli jsem strávil částečně ve svém škaredém pokoji a částečně bloumáním liduprázdnými ulicemi. Přesvědčil jsem se tak, že bych příštích čtrnáct dnů nečinnosti v Newcastle sotva vydržel, a vyhlídka na osamělé vánoce mezi čtyřmi oprýskanými kávovými stěnami nebyla lákavá. Navíc jsem měl v řemenu dvě stě vyhraných liber a ještě zbytek peněz od Octobera, a Humberovi koně běželi až na Štěpána ve Staffordu. Trvalo mi jenom deset minut, než jsem se rozhodl, co budu do té doby dělat.

V neděli jsem napsal Octoberovi zprávu o zpravodajské službě Bimma Bognora a ještě v jednu v noci jsem chytil rychlík do Londýna. Pondělí jsem strávil nákupy a v úterý večer jsem se zcivilizován, v nových slušných šatech a vybaven báječnými lyžemi, ubytoval v malém, ale výborném pohodlném hotelu v jedné ze zasněžených vesnic v Dolomitách.

Čtrnáct dní, které jsem strávil v Itálii, nemělo sice vliv na výsledek mé práce pro Octobera, ale pro mne to znamenalo nesmírně mnoho. Byla to má první opravdová dovolená od té doby, kdy rodiče zemřeli, a po devíti letech první bezstarostný čas, s kterým jsem si mohl dělat, co jsem chtěl.

Omládl jsem. Namáhavé dny na sjezdovce a řada protančených večerů s lyžařskými přáteli stáhly ze mne léta tíživé odpovědnosti jako kůži, a já měl konečně dojem, že mi je sedmadvacet a ne padesát, že jsem mladík, a ne táta. Proces, v němž jsem byl postupně zbavován letitého břemene, začal už když jsem odejel z Austrálie, pomalu zrál v týdnech strávených u Inskipa, a náhle jakoby se dovršil.

Také se mi dostalo prémie v podobě hotelové recepční, macaté a žhavé dívky, jejíž tmavé oči se rozzářily ve chvíli, kdy mne spatřila, a která pak po minimálním svádění strávila bez zábran část svých nocí v mé posteli. Nazývala mne svým čokoládovým vánočním dárečkem. Říkala, že jsem nejšťastnější milenec, jakého už dlouho neměla a že se jí líbím. Byla asi dvakrát tak zkažená jako Patty, ale byla mnohem přirozenější, s ní jsem se cítil báječně a nemusel jsem se hanbit.

Když jsem odjížděl, dal jsem jí zlatý náramek a ona mne políbila a řekla, abych se už nikdy nevracel, protože podruhé už to není nikdy tak hezké. Ta holka byla opravdové požehnání pro svobodné pány.

Na Štědrý den jsem letěl do Anglie. Cítil jsem se fyzicky i duševně lépe než kdykoli předtím, a byl jsem připraven na to nejhorší, co mne může u Humbera potkat. A taky potkalo.

8

Na Štěpána ve Staffordu shodil jeden z koní v prvním prodejním dostihu žokeje, když skočil jako čtvrtý poslední překážku, prolomil zábradlí a mazal si to přes travnatou plochu uprostřed závodíště.

Podkoní, který stál nedaleko ode mne na schůdcích za váhou, se s klením rozběhl, aby ho chytil; kůň ale běhal splašeně z jednoho konce dráhy na druhý a trvalo celou čtvrt hodinu, než se podařilo podkonímu, trenérovi a deseti dalším pomocníkům chytit koně za uzdu. Pozoroval jsem je, jak se ztrápenými tvářemi přiváděli koně, obvyčejného hnědáka, podél závodíště a okolo mne k závodním stájím.

Ubohé zvíře bylo celé zpěněné, kanul z něj pot a bylo strašlivě rozčilené, pěna mu pokrývala nozdry a hubu a divoce koulelo očima. Svaly se mu třáslly, uši ležely přitisknuty k hlavě a bylo připraveno se vrhnout na každého, kdo se k němu přiblíží.

Jak jsem zjistil z dostihového programu, jmenoval se Superman. Nepatřil mezi těch jedenáct koní, které jsem prověřoval, ale jeho divoké vzezření i chování, spolu s faktem, že se věc udála právě při prodejním dostihu ve Staffordu, mne přesvědčily o tom, že to je ten dvanáctý v řadě. Dvanáctý a vymkl se z ní. Nebylo pochyb o tom, že - jak pravil Beckett - byl něčím podšprajcován. Nikdy před tím jsem neviděl koně v takovém stavu, ve stavu, který se mi zdál mnohem horší, než jak byli popisováni "vzrušení vítězové" v novinových výstřihcích. Došel jsem k závěru, že Superman byl buď předpován anebo nesnesl dávku, obvyklou pro ostatní.

October, Beckett ani Macclesfield do Staffordu nepřišli. Mohl jsem jenom doufat, že opatření, která October slíbil, byla uplatněna, i když to bylo na Štěpána. Sám jsem se přirozeně nemohl zeptat pořadatelů, zda byly před závodem odebrány dopovácí testy, abych se neprozradil, a právě tak jsem nemohl trvat na tom, aby se hned zeptali žokeje, co si o tom myslí, nemohl jsem žádat, aby byly prozkoumány nezvyklé sázky, a aby důkladně prohlédli koně, nemá-li nějaký vpich.

To, že Superman hladce zdolal všechny překážky mne utvrzovalo v tom, že stimulatív na něj zapůsobil až před poslední

překážkou nebo na ní. Právě tam se splašil, ale místo, aby zvítězil, shodil žokeje a vybočil z dráhy. Právě tam musel dostat nějaký impuls, aby měl sílu sprintovat posledních 400 yardů, dlouhý finiš, v němž měl dost času předběhnout koně, kteří byli před ním.

Jediným člověkem na závodisti, se kterým jsem si mohl celkem bez obav pohovořit, byl Supermanův podkoní, ale vzhledem ke stavu koně musilo by k tomu dojít někdy před tím, než vyjde ze stáje. Mezitím bylo třeba udělat něco pro to, abych dostal místo u Humbera.

Přišel jsem na dostihy s neučesanými vlasy, ve špinavých špičatých střečích, s ohrnutým koženým límecem, s rukama v kapsách a chmurným výrazem v obličeji. Cítil jsem, že vypadám až hanba.

Převléknout se toho rána zase do šatů podkoního nebylo nic příjemného. Svetry páchly po koních, úzké laciné kalhoty byly pomáčkané, spodní prádlo zašedlé nedostatečným praním a džinsy byly ještě špinavé od hnoje a bláta. Věděl jsem, že na Boží hod bych věci nemohl vyzvednout z čistírny, a tak jsem je tam ani nedal. Teď jsem toho nelitoval, i když jsem je oblékal s odporem. Vypadal jsem jako člověk, který je čím dál víc na dně.

Převlékl jsem se a oholil na toaletě letiště ve West Kensingtonu, lyže a zavazadlo jsem nechal v šatně na nádraží v Euston, jednu nebo dvě hodiny jsem se nepohodlně prospal na tvrdém sedadle, posnídal obložený chléb a kávu v bufetu a chytil vlak do Staffordu. Půjde-li to tak dál, pomyslí jsem si suše, budu mít roztroušené svršky po celém Londýně. Cestou tam ani zpět jsem nezašel do Octoberova domu pro šaty, které jsem tam nechal u Terence, protože jsem se nechtěl setkat s Octoberem. Měl jsem ho rád a netoužil jsem po tom, čelit jeho roztrpčení dřív, než to bude nevyhnutelně nutné.

Humber měl na dostihu jenom jednoho koně, nějakého smutně vyhlížejícího překážkáře ve čtvrtém rozběhu. Viděl jsem na zábradlí u boxů na sedla a díval se, jak hlavní podkoní sedlá, zatímco se Humber opírá o vycházkovou hůl s knoflíkem a rozděljuje příkazy. Přišel jsem se na něj podívat hezky zblízka, a to, co jsem viděl, bylo nadějně v tom smyslu, že vypadal jako člověk, který je schopen toho nejhoršího, ale na druhé straně zas bylo hrozné pomyšlení, že budu muset toho člověka poslouchat.

Jeho rozložitě tělo bylo vtěsnáno do skvěle ušitého krátkého převlečníku z velbloudí srsti, zpod kterého čouhaly tmavé kalhoty a bezvadné polobotky. Na hlavě měl rovně posazenou bouřku a na rukou nějaké světlé čistě oúnké rukavice z vepřovice. Měl široký obličej, nebyl tučný, ale tvrdý. Oči bez úsměvu, přísná ústa, hluboké vrásky od nosu k bradě mu dodávaly výrazu chladného sebevědomí.

Stál docela klidně, neudělal ani jeden zbytečný pohyb, byl dokonalým opakem Inskipa, který stále koně obcházel z jedné strany na druhou, kontroloval řemení a přezky, popotahoval a postrkoval sedlo, hned opíral ruce a nohy a znovu a znovu se nervózně přesvědčoval, že je všechno v pořádku.

U Humbera byl zase nervózní chlapec, který držel koně za hlavu. Má strach, pomyslí jsem si, a to je ještě slabě řečeno. Vrhá na Humbera ustavičně ulekané pohledy plachého zvířete a snažil se mu zmizet z očí a schovat se, jak to jen šlo, za koně. Byl hubený, ba vyzáblý, asi šestnáctiletý hoch a jak jsem usoudil, neměl daleko k debilitě.

Humberův akvizitér, nepříjemný člověk středních let s velkýmnosem, beze spěchu upevnil sedlo a pokynul podkonímu, aby zavedl koně na přehlídkový plácek. Humber šel za ním. Slabě napadal na nohu, trochu mu vadila vycházková hůl, hrnul se přímo vpřed jako tank, očekáváje, že mu všichni ostatní uhnou z cesty.

Přemístil jsem se k zábradlí předváděcího plácka a díval jsem se, jak dává příkazy svému žokejovi, takovému vyděrači přídavek, který se díval na své závodění s oprávněnou deziluzí. Byl to hlavně podkoní a nikoli Humber, kdo pomohl žokejovi do třmenů, kdo mu je upevňoval a kdo s ním odnášel houni. Na stanovišti podkoních jsem si pečlivě vybral místo právě před Humberovým správcem a o přestávce, ještě než začal běh, obrátil jsem se na koňáře vedle mne - vůbec jsem ho neznal - a snažil jsem se ho pohnout, aby mi půjčil nějaké peníze. Jak se dalo čekat, k mému ulehčení mne hlasitě odmítl, takže Humberův správce to musel slyšet. Pokrčil jsem rameny a odolal pokušení jít se přesvědčit, zda má slova trefila do černého.

Humberův kůň ztratil v cílové rovině rychlost a doběhl druhý od konce. Nikoho to nepřekvapilo.

Potom jsem se postavil vedle dveří do stáje, abych si počkal na Supermanova podkoního, ale nešel ještě dobrou půl hodinu a objevil se až po pátém závodě. Přidal jsem se k němu jakoby náhodou se slovy "Teda toho tvýho koně ti, člověče, nezavídím." Ptal se, u koho dělám. Řekl jsem, že u Inskipa, a on pak roztál a souhlasil s tím, že trochu chlastu a žrádla by po celé té šlamastice bodlo.

"To je vždycky po závodě tak divokej?" tázal jsem se s ústy plnými sýrového sendviče.

"Ne, obvykle je unavenější jako pes. Dneska to bylo ale celý k blití, to ti teda povím."

"Jak to?"

"No, nejdřív přišli a všem koňům dělali ještě před závodem nějaký testy. Proč vlastně před závodem, chápeš to? To se přeci nedělá. Nikdy ne před. Už's to někdy viděl?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Hele, a potom nasadil starej Super jako dycky, vypadal jako že se chtěl dostat na slušný místo, a pak že to zabálí a bude poslední. Blbec. Nemá prostě páru. Zkoušeli mu už srdce, ale to má bezva. No, a pak najednou na poslední překážce si hodí prdelí, jako by ho čerti honili. Všim sis toho? On je vždycky nervák, fakt, ale když jsme ho pak chytli, tak lez po zdi. Starej byl z toho úplně vedle. Pocem, ten kůň vypadal, jako kdyby něco dostal, a tak chtěl, aby prej mu udělali test, aby ho dohlížitelé nemohli obvinít, že dal koně podšprajcovat a nevzali mu licenci. Motalo se kolem něj pár větráků a brali mu něco na analýzu... to byla sranda, poněvadž je chtěl starej Super vykopat ze stáje... no, a nakonec mu fíklí náskou injekci pro uklidnění. Ale jak ho dostaneme domů, to teda nevím."

"Už se o něj staráš dlouho?" ptal jsem se soucitně.

"Od začátku sezóny, asi čtyři měsíce, myslím. Je trošku nervák, jak už jsem řek, ale před tímhle jsem ho zrovna přiměl k tomu, aby mě měl rád. Sakra, doufám, že se sám uklidní, než přestane ta injekce působit."

"Kdo ho měl před tebou?" ptal jsem se jakoby mimochodem.

"Vloni byl v malý stáji v Devonu u soukromýho trenéra, jmenoval se, myslím, Beaney. Jo, Beaney, tam začínal, ale nikam to tam nedotáhl."

"Řek bych, že ho zblbli tam, že ho tam zkazili," řekl jsem.

"Ba ne, a to je právě ta sranda. Řek jsem to jednou Beanyho chlapovi, když jsme byli v srpnu dole v Devonu, a ten myslel, že snad mluvím o jiným koni, protože Superman prej byl odjakživa ohromnej klid'as. Povídal, že jestli je Superman nervózní, tak se mu muselo něco přihodit v létě, když odešel od nich a než přišel k nám."

"A kde byl v létě?" tázal jsem se a slastně srkal oranžový čaj. "To mě podrž. Starej ho koupil v Ascotu, myslím, že moc nestál. A teď se ho asi bude chtít brzo zbavit, jestli za něj ještě vůbec něco dostane. Chudák starej Super, mamlas jeden." Podkoní koukal smutně do svého čaje.

"A nemyslíš teda, že dneska zblblnul, poněvadž byl potom dopovanej?"

"Já myslím, že mu asi přeskočilo," řekl. "Zkrátka se zfmfrnil, nic jinýho. Podle mýho mu nikdo nemoh drogu dát, leda já, starej nebo Chalky, a já to nebyl, starej to nebyl, páč to není ten typ, a nebudeš mi povídat, že to byl Chalky, ten má takovou radost, že byl před měsícem jmenovanej správcem." Dopili jsme čaj a vyšli ven dívat, se na šestý závod, a pořád jsme mluvili o Supermanovi, ale podkoní už nevěděl nic, co by mi mohlo nějak pomoci.

Po dostizích jsem šel pěšky tu půl míle do centra Staffordu a z telefonní budky jsem poslal dva telegramy stejného znění Octoberovi. Jeden do Londýna a druhý do Slaw, protože jsem nevěděl, kde právě je. Stálo tam: "Vyžádejte ihned informace o Supermanovi, zejména kam se dostal do Beanyho v Devonu někdy v květnu. Odpověď poste restante Newcastle."

Tento večer, tak vzdálený radostem předešlého dne, jsem strávil v poloprázdném kině, a koukal na ubohý muzikál. Tu noc jsem spal ve špinavém penziónu, kde si mě prohlédli od hlavy k patě a chtěli peníze předem. Zaplatil jsem a pochyboval o tom, že si někdy zvyknu na to, že se se mnou jedná jako s lumpem. Vždycky mě to znovu a znovu šokovalo. Asi jsem si přilíši zvykl na účtu, které jsem požíval v Austrálii, tam jsem si toho ani nepovšiml, natož abych to ocenil. Teď bych si tu a tam něčeho uměl vážit, myslil jsem si s lítostí, když jsem následoval majitelku do nehostinného pokojíku a poslouchal její podezíravou přednášku o tom, že je zakázáno vařit, pouštět po jedenácté horkou vodu a ženské.

Příštího dne odpoledne jsem se flákal nápadně kolem Humberova správce a dělal jsem šibeniční utahané ksichty, a po dostizích jsem se vrátil na noc autobusem a vlakem do Newcastle. Ráno jsem si vyzvedl motorku s novým tlumičem a všim ostatním a zašel jsem na poštu, jestli tam není odpověď od Octobera.

Úředník mi podal dopis. V ní byl jediný strojem popsán list, kde bez pozdravu a bez podpisu stálo:

"Superman se narodil a byl vychován v Irsku. Dvakrát změnil majitele, než se dostal k Johnu Baeneymu do Devonu.

Pak ho Beaney prodal H. Humberovi z Possetu, Durham, 3. května. Humber ho poslal v červenci do Ascotu, kde ho koupil jeho nynější chovatel za dvě stě šedesát guinejí.

Šetření ve věci Superman včera ve Staffordu dosud bez výsledku. Rozbor vzorku není ještě dokončen, ale je malá naděje, že se na něco přijde. Dostihový veterinář byl stejně jako vy přesvědčen, že je to dvanáctý žolík a důkladně se mu podíval na kůži. Nenašel žádné vpichy kromě těch, které způsobil sám, když podával koni prostředek pro uklidnění. Superman byl před závodem zřejmě v normální kondici. Žokej hlásí, že bylo všechno v pořádku až k poslední překážce, kdy se zdálo, že dostal nějakou křeč a vyhodil ho ze sedla.

Další šetření ve věci Rudyard ukázalo, že byl před čtyřmi lety koupen panem P. J. Adamsem z Tellbridge, Northumberland, a krátce nato opět prodán do Ascotu. Transistora koupil Adams v Doncasteru před třemi lety a prodal ho o tři měsíce později v Newmarket na Dispersal Sales.

Tricet zmíněných bankovek s po sobě následujícími čísly bylo vydáno bankou Barclay, pobočkou v New Street v Birminghamu, muži jménem Lewis Greenfield, jehož vzhled plně odpovídá popisu muže, který s Vámi navázal jednání ve Slaw. Opatření proti Greenfieldovi a T. N. Tarletonovi byla zahájena, ale počkáme s nimi, dokud nebude skončen Váš hlavní úkol.

Vaši zprávu o Bimmu Bognorovi jsme zaznamenali, máte však pravdu v tom, že poskytování stájových informací není trestné. Zatím nebylo podniknuto nic, pouze někteří trenéři budou soukromou cestou varováni, že tady funguje jakýsi výzvědný systém."

Roztrhal jsem papír a hodil ho do koše. Potom jsem se vrátil k motorce a hnál jsem ji silnicí AI do Cattericku. Šlo mi to dobře a já měl radost z rychlé jízdy. Přesvědčil jsem se, že tu stovku ještě opravdu udělá.

A tu sobotu v Cattericku Humberův správce zabral jako pstruh na mušku.

Inskip sem poslal dva klusáky, o jednoho se staral Paddy. Před druhým dostihem jsem viděl, jak ten ostrý malý Irčan vážně hovoří s Humberovým správcem na stanovišti podkoních. Trnul jsem, aby mu snad Paddy neřekl něco, co by svědčilo v můj prospěch, ale byla to zbytečná starost. Uklidnil mne sám.

"Ty jseš holt zatracenej mladej cvok," řekl, prohlížeje si mne od neučesaných vlasů až po nevyčištěné boty. "A máš, co ti patří. Ten od Humbera se mě ptal, proč tě od Inskipa vykopli, a já mu řek pravej důvod a ne o tý filmovačce s dcerou starýho."

"Jakej právej důvod?" divil jsem se.

Ústa se mu zkrivila pohrdáním. "Lidi všeccko vykecaj, znáš to. Snad si nemyslíš, že budou držet hubu, když slyšej takovej pěkněj drb. Myslíš, že mi Grits neřek, jak ses v Cheltenhamu ožral a pak sis pouštěl hubu na špacír o Inskipovi? A to, cos řek v Bristolu, že bys byl ochotnej označit koně, to se mi taky doneslo. A s tím podvodníkem Soupym jste byli jedna ruka. A zrovna tenkrát, když jsme všichni vsadili celou gáží na Bílýho bleska, von vybuch. Hlavu dám za to, žeš v tom měl prsty. Taky jsem řek tomu od Humbera, že by byl blázen, kdyby tě bral. Ty seš lump, Dane, a na mou duši, do žádný stáje nepatříš. To jsem mu řek."

"Děkuju."

"Umíš jezdit," dodal Paddy znechuceně, "to musím uznat. Ale to je na hovno. Žádná, pořádná stáj tě nikdá nevezme, páč by to bylo jako dát shnilý jabko do bedny s dobrejma."

"To všechno jsi řek tomu od Humbera?"

"Řek jsem mu, že tě žádná stáj nevezme," přikývl, "a když chceš něco vědět, tak si vyliž prdel." Otočil se ke mně zády a odešel.

Povzdychl jsem a řekl jsem si, že bych měl mít radost z toho, jak Paddy věří, že jsem padouch.

Humberův správce mne oslovil na ohrazeném trávníku mezi dvěma běhy.

"Hej, ty tam," chytil mne za ruku, "slyšel jsem, že hledáš místo."

"To je fakt."

"Snad bych ti moh něco opatřit. Dobrej plat, lepší než kde jinde."

"Čí je to stáj?" zeptal jsem se. "A kolik?"

"Šestnáct babek tejdne."

"To jde," uznal jsem. "Kde?"

"Tam kde dělám. U pana Humbera. Nahoře v Durhamu."

"Humber," opakoval jsem kysele. .

"No, chceš přeci práci, ne? Ovšem, jestli jseš na tom tak dobře, že se obejdeš bez práce, to je jiná." Přeměřil si můj nevábny zevnějšek.

"Práci potřebuju," mumlal jsem.

"No tak?"

"Třeba mne nebude chtít," řekl jsem s trpkostí.

"Ale bude, když za tebe ztratím slovo. Potřebujeme teď zrovna jednoho chlapa. Příští středu jsou tady zase závody. Já se o tobě zmíním ještě před nima, a když to bude o. k., uvidíš ve středu pana Humbera a von ti řekne, jestli tě bere nebo ne."

"Proč se ho nezeptáme hned?" tázal jsem se.

"Ne. Počkáš do středy."

"No, dobře," souhlasil jsem zamračeně. "Když to musí bejt."

Jako bych mu viděl do myšlenek. Byl si jist, že příští středu budu ještě hladovější a ještě ochotnější přijmout jakékoli místo, bez ohledu na pověsti o špatných podmínkách.

Na svém italském výletě jsem utratil obě stovky od bookmakera a polovinu z toho, co jsem si vydělal u Inskipa (nelitoval jsem jediné penny) a když jsem zaplatil za motorku a pochybné ubytování, neměl jsem už z Octoberových původních dvou stovek skoro nic. Nenabídl mi peníze na další výdaje a já jsem ho samozřejmě nehodlal o nic požádat. Usoudil jsem však, že s druhou polovinou platu od Inskipa mohu naložit, jak se mi zlíbí, a tak jsem utratil skoro všechno na třídním výletu motocyklem do Edinburgu. Procházel jsem se, prohlížel jsem si město a pokládal jsem se za nejpodivnějšího turistu ve Skotsku.

V úterý večer, když bylo v luxusní restauraci Hogmanay plno, objednal jsem si aperitiv u vrchního, který se ke mně choval s překrásně rezervovanou zdvořilostí, a usadil mne u malého stolu v rohu, když se nejdříve přesvědčil, mám-li dost peněz na zaplacení. Ignoroval jsem pohoršené pohledy vedlejších lépe oblečených stolovníků, a máje na mysli Humberův podnik, pomalu jsem spořádal skvělou a pořádnou večeři z ústřic, nadívané kachny, citrónového nákypu a francouzského sýra. K tomu jsem vypil skoro celou láhev Château Leauville Lescases, ročník 1948.

Po tomto výstředním rozloučení se svobodou zamířil jsem na Nový rok po A1 do Cattericku, dát se najmout do nejhorší stáje v Anglii.

10

Pověst o Hedleym Humberovi nelhala. Nepohodlí, v němž museli žít podkoní, bylo tak metodicky naplánováno, že mi netrvalo ani den a dospěl jsem k názoru, že jeho jediným účelem bylo vzít každému chuť zůstat tu příliš dlouho. Zjistil jsem, že jen vrchní podkoní a správce - oba bydlili v Possetu - jsou tu déle než tři měsíce i průměrná doba, kdy každý normální podkoní usoudil, že se tu nevyplácí pracovat za šestnáct liber, byla osm až deset neděl.

Znamenalo to, že žádný z podkoních - kromě obou vedoucích nevěděl, co se stalo se Supermanem Ioni v létě z toho prostého důvodu, že tu ani jeden z nich nebyl. Opatrnost mi říkala, že oba předáci tu zůstávají zřejmě proto, že vědí, oč jde, a kdybych se jich zeptal na Supermana, mohl bych snadno jít za Tommym Stapletonem.

Slychal jsem už o špině v ubytovnách některých stájí, a byl jsem si také vědom, že někteří chlapi si ani nic jiného nezaslouží. Někteří z těch, co jsem znal, radši rozlámali a spálili židle, než aby vylezli ven a přinesli si uhlí. Jiní zase strčili nádoby do záchodové mísy a pouštěli vodu, aby je opláchl. Ale i když Humber zaměstnával ty nejhorší z nejhorších, přece tu podmínky byly téměř nelidské.

Ložnice byla v úzkém seníku nad stájí. Bylo tu dobře slyšet každé cvaknutí podkov a chrastění řetězů a škvírami v podlaze se dalo vidět rovnou do stání. Těmi škvírami také stoupal pach shnilé slámy a foukal sem ledový průvan. Seník neměl strop, jenom krov a tašky na střeše a lezlo se sem po žebříku děrou v podlaze. Rozbité sklo malého okénka bylo přelepeno hnědým papírem, který nepropouštěl světlo, ale zimu.

Každé ze sedmi lůžek, jež byla celým vybavením seníku, se skládalo z hrubého plátna napnutého do rámu z kovových trubek. Na něm měla být původně poduška a dvě šedivé deky, ale musel jsem si své nejprve vybojovat, protože po odchodu mého předchůdce si je ostatní přivlastnili. Polštář byl bez povlaku, nebylo tu prostěradlo, ani matrace. Všichni chodili spát úplně oblečení, aby se zahřáli. Ke všemu třetí den po mém příchodu začalo sněžit. Kuchyň na spodním konci žebříku byla kromě seníku jedinou místností, kde mohli podkoní pobývat. Bylo to vlastně vyklizené stání pro koně, poslední po jedné straně dvora, v němž bylo pro zvýšení útulnosti učiněno tak málo, že člověka muselo napadnout, že podkoní tu byli vlastně také pokládáni za zvířata, a podle toho se s nimi nakládalo. Nad malým okénkem byla dosud závora a rozštípnuté dveře se zavíraly na petlici. Cementovou podlahu ještě křížovaly drenážní stružky, jedna dřevěná stěna nesla dosud stopy koňských kopyt, tři ostatní byly z neohozených cihel. Celá ta místnost, věčně studená, vlhká a špinavá, mohla být dost velká pro jednoho koně, ale sedm mužských se sem vešlo jen stěží.

Minimální nábytek tvořily hrubé lavice u dvou zdí, dřevěný stůl, omlácený elektrický vařič, poklička na hrnce a starý mramorový stojan s kovovým džbánem a umyvadlem, představující současně celé vybavení koupelny. Ostatní potřeby bylo nutno konat v dřevěné budce vedle hnojiště.

Jídlo připravovala jakási kuchta, pořád v natáčkách a v ničem si nezadala s ostatními.

Humber mne přijal s lhostejným pohledem a pokývnutím hlavy a neprojevil víc zájmu, ani když jsem přijel do dvora. Řekl mi čísla stání čtyř koní, které jsem měl mít na starosti, ale ani on, ani nikdo jiný mi neřekl, jak se jmenují. Hlavní podkoní, který se sám staral o jednoho koně, tu měl zřejmě velmi malou autoritu, na rozdíl od většiny ostatních chovatelských stájí, a byl to sám Humber, kdo udílel rozkazy a dbal, aby byly plněny.

Byl to tyran, ani ne tak na kvalitu požadované práce, ale co do jejího množství. Ve dvoře bylo asi třicet koní. Hlavní podkoní se staral o jednoho, zatímco akvizitér, který řídil také vůz, odvázející koně na závody, nedělal vůbec nic. Sedm podkoních se tedy muselo starat o dvacet devět koní, a přitom se od nich očekávalo, že je budou řádně zajíždět a čistit a dělat údržbu. Když při dostizích jeden či dva podkoní chyběli, museli ti zbylí dohlížet až na šest koní každý. Můj pobyt v Inskipa byl v porovnání s tím hotová rekreace.

Při sebemenším náznačce reptání sahal Humber k malým, ale účinným trestům a křičel pronikavým hlasem, že platí extra peníze za extra práci, a komu se to nelíbí, může jít. Každý tu byl proto, že ho v jiné stáji už vzít nechtěli, a tak opustit Humbera automaticky znamenalo jít od dostihové práce vůbec. A vzít s sebou všechno, co se člověk o tomto místě dověděl. Bylo to moc dobře vymyšleno.

Mí společníci v tomhle pekle nebyli ani kamarádští, ani roztomilí. Ještě tak nejlepší byl přihlouplý chlapec, kterého jsem viděl na Štěpána ve Staffordu. Jmenoval se Jerry a přišel sem, protože mu všude ubližovali, neboť byl pomalejší a hloupější než ostatní.

Dva další byli už ve vězení a ve světle jejich životního názoru vypadal Soupy Tarleton jako chlapec z nedělní školy. Právě od jednoho z nich - Jimmyho - jsem si musel vyboxovat deky a od druhého, zavalitého rošťáka, který se jmenoval Charlie, zase podušku. Byli to dva býčkové ve stádě a uměli to za pomoci svých oblíbených kopanců vždy tak spolehlivě zařídit, že se z každého průšvihy vyhlali, takže býval potrestán někdo jiný.

Reggie zase kradl jídlo. Tento hubený bledý muž s tikem na levém víčku, měl dlouhé hbité ruce, které dovedly otočit chléb z vašeho talíře rychleji, než to mohlo oko postřehnout. Přišel jsem o velkou část svých hubených porcí, než jsem ho dopadl při činu, a zůstalo mi provždy záhadou, jak mohl být tak vychrtlý, když jedl víc než všichni ostatní.

Jeden z podkoních byl hluchý. Vyprávěl mi flegmaticky jednotvárným, huhňavým hlasem, že mu to udělal tatínek, když byl ještě malý, protože mu dal pár příliš velkých facek přes uši. Jmenoval se Bert, a protože se tu a tam pomočoval v posteli, strašně smrděl.

Sedmý, Geoff, tu byl nejdéle a ani po sedmi týdnech nikdy nemluvil o tom, že by odešel. Měl ve zvyku ohlížet se bojácně přes rameno a každá zmínka Jimmyho a Charlieho o jejich zkušenostech z vězení ho dohnala skoro až k slzám. Z toho jsem usoudil, že asi spáchal nějaký zločin a bál se, že na to někdo přijde. Předpokládal jsem, že deset týdnů u Humbera bylo přece jen asi stále lepší než kriminál, ale dalo by se o tom diskutovat.

O mně věděli všechno od akvizitéra Juda Wilsona. Moji nepočetnost brali jako hotovou věc, ale domnívali se, že jsem měl štěstí, že jsem z toho vyvázl a nezavřeli mne, jestli to s Octoberovou dcerou byla pravda. Nekonečně čmouchali kolem a dělali na toto téma nelítné obskurní poznámky, kterými se často trefili do černého.

Jejich neustálá blízkost byla pro mne utrpením, strava se nedala jíst, práce byla vyčerpávající, lůžko nepohodlné a zima nevýslovná. Tato tvrdá lekce mne poučila, jak snadný a příjemný byl můj život v Austrálii, i když se mi zdál někdy obtížný.

Než jsem přišel k Humberovi, divil jsem se, proč jsou lidé tak hloupí, že platí trénink notoricky neúspěšnému trenérovi, ale postupně jsem na to přišel. Dvůr sám mne v jednom ohledu překvapil. Z toho, jak vypadali koně na závodech, se dalo soudit, že bude jejich domov zarostlý plevelem, stání budou mít vyvrácené veřeje i oprýskanou barvu: ve skutečnosti byl však dvůr uklizený a vzhledný, udržovali ho podkoní, kteří neměli nikdy odpoledne volno. Lesklý nátěr na oknech nestál Humbera nic než nějakou tu plechovku barvy a poněkud otrocké způsoby práce.

S majiteli, kteří se tu občas objevili, aby se porozhlédli, jednal Humber velmi autoritativně a přesvědčivě, a trenérské poplatky byly u něj, jak jsem později zjistil, menší než kdekoli jinde, což mu přivádělo víc zákazníků, než by jinak sehnal. Navíc nebyli někteří koně dostihoví, ale lovečtí. Za jejich ubytování, stravování a cvičení dostával velké částky, aniž by přitom měl za jejich chov nějakou odpovědnost.

Od ostatních podkoních jsem se dověděl, že za celou sezónu běželo jen sedm ze všech ustájených koní, ale ti zato měli tvrdou školu, průměrně každých deset dní jeden závod. Byl mezi nimi jeden vítěz, dva druží a jeden třetí.

Neměl jsem na starosti ani jednoho z těchto sedmi koní. Byl jsem přidělen ke čtyřem koním, z nichž dva závodní, jak jsem mohl vypátrat, patřili samotnému Humberovi a dva byli lovečtí. Ti dostihoví byli asi sedm let staří hnědáci. První

měl měkkou hubu a žádnou rychlost, kdežto druhý šel pěkně přes cvičné překážky, ale byl to hulvát. Donutil jsem vrchního podkoního Casse, aby mi řekl, jak se jmenují, a on mi odpověděl, že je to Dobbin a Sooty. Tato nedostihová jména nebyla zanesena v dostihové knize, ani v Humberově seznamu trénovaných koní. Zdálo se mi nejvš pravděpodobné, že Rudyard, Superman, Charcoal i ostatní tu pobýli nějaký čas pod podobnými, nic neříkajícími pseudonymy.

Podkoní, který zanechal práce kolem dostihů, by nespojoval nikdy takového Dobbina nebo Sootyho, o kterého se někdy staral, s Rudyardem, který vyhrál o dva roky později závod pod jiným trenérem.

Ale proč, proč o dva roky později vyhrál? Tomu jsem rozuměl právě tak málo, jako předtím.

Nastalo chladné počasí, zachytilo se a vydrželo. Ale nic, jak říkali ostatní chlapci, nebylo tak hrozné, jako strašná zima předtím. Vzpomínal jsem, jak jsem se v lednu a únoru obvykle pařil v letním slunci, a jak si asi Belinda, Helena a Filip užívají prázdnin, a co by si asi pomysleli, kdyby tak mohli vidět mé špinavé živoření, a jak by se asi divili moji chlapci, kdyby viděli, jak hluboko jejich chleboďárce klesl. Dost jsem se tou představou bavil. Nejen, že únavné hodiny tak rychleji ubíhaly, ale také to zabránilo tomu, abych nepřestal být sám sebou.

Když otrockých dní přibývalo, začal jsem se divit, zda někdo, kdo se do takové maškarády vehementně pustil, za chvíli ví, co vlastně dělá.

Svůj projev, řeč i pohyby jsem musel neustále vpravovat do přesvědčivé hry, která člověka nepozorovaně utupovala. Pracoval jsem jako loudal a jezdil jsem na koni jako venkovský balík, i když jsem tím trpěl. Ale jak plynul čas, bylo to pro mne čím dál lehčí.

Japadlo mi, že když člověk nějakou dobu ze sebe dělá trosku, tak se z něj nakonec troska stane. A když se člověk kousek po kousku zbavuje vši lidské důstojnosti, vadí mu nakonec, že jí pozbyl? Doufal jsem, že tato otázka zůstane pouhou řečnickou otázkou; a dokud jsem se mohl smát sám sobě pod vousy, pokládal jsem se za dostatečně zabezpečeného.

Mé přesvědčení, že se tady ve stáji učiní po třech měsících všechno pro to, aby podkoní odešel, se zrodilo na základě toho, co se stalo Geoffu Smithovi.

Humber nikdy nevyjížděl ven podívat se na cvičení koní, ale jezdil se ve své káře podívat, jak cválají a zase se vracel do dvora, aby mohl čmuchat kolem a merčit, co bylo nebo nebylo vykonáno.

Jednoho rána, když jsme se vrátili s druhou várkou, stál Humber uprostřed dvora a vyzářoval svou obvyklou nelibost:

"Vy, Smithi, a vy, Roku, dejte tyhle koně na stání a pojdte sem."

Učinili jsme, jak si přál.

"Roku!"

"Prosím."

"Žlaby všech čtyř vašich koní jsou v odporném stavu. Vyčistěte je!"

"Rozkaz!"

"A abyste byl příště pořádnější, budete celý týden vstávat v půl šesté."

"Rozkaz."

V duchu jsem si povzdychl, ale byla to pro mne jedna z nejpříjemnějších forem trestu. Nijak zvlášť mi totiž ranní vstávání nevadilo. Až na to, že znamenalo stát hodinu uprostřed dvora a nic nedělat. Ve tmě, zimě. Nudit se. Humber sám toho asi moc nenaspal. Okno jeho ložnice vedlo na dvůr a on vždycky věděl, když někdo nestál dvacet minut před šestou venku a svítil pochodní, aby dokázal, že tam je.

"A co se vás týče," pohlédl vypočítavě na Geoffa, "podlaha v čísle sedm je olepená blátem. Odklidíte slámu a vydrhnete podlahu dezinfekčním prostředkem a pak teprve půjdete na oběd."

"Ale, pane," protestoval neprozřetelně Geoff, "když nepudu k obědu s ostatními, tak mi nic nenechají!"

"Na to jste měl myslet dřív a dělat svou práci pořádně. Práce především. Platím o polovinu víc než druzí chovatelé a očekávám za to od vás protihodnotu. Uděláte, co jsem vám řekl."

"Ale, pane," fňukal Geoff, který věděl, jaký bude mít hlad, jestli přijde o hlavní jídlo, "nemůžu to udělat až odpoledne?"

Humber nechal nedbale proklouznout vycházkovou hůl rukou, až ji uchopil za spodní konec. Potom napřáhl paži a vši silou praštil knoflíkovým drždlem Geoffa do stehna.

Geoff zanařikal a třel si nohu.

"Před obědem," poznamenal Humber a šel pryč, opíraje se o hůl.

Geoff přišel o svou porci vodnatého polodušeného skopového a sotva dechu popadaje, dorazil zrovna, když poslední lojovochlebový pudink mizel v Charlieově tlamě, která se podobala pasti.

"Vy dmní zasraný," zařval nešťastně, "vy zasraná bando!"

Vydržel to ještě celý týden. Utržil šest dalších ran na různé části těla a přišel ještě třikrát o oběd, dvakrát o snídani a jednou o večeři. Než to skončilo, brečel, ale za žádnou cenu nechtěl odejít.

Za pět dní přišel Cass na snídani do kuchyně a řekl mu: "Mám dojem, že si šéf na tebe zalez. Od teďka mu nic neuděláš recht, kdyby seš přetrhl. Udělal bys nejlíp, myslím, kdyby sis našel někdy jiný místo, to ti říkám, že to s tebou myslím dobře. Šéf má občas takový nálady, když mu nějaký chlap neudělá nic po jeho, a nikdo s ním nic nepořídí, když ho to popadne. Můžeš dělat, až budeš modřej, ale jemu se už nezavděčíš. Přece se nechceš nechat dál mlátit, nebo jo? Jak ti povídám: jestli tu zůstaneš, tak uvidíš, že to, cos zažil, je jenom začátek. Jasný? Já to s tebou myslím dobře."

Ale teprve po dalších dvou dnech sbalil Geoff pečlivě svůj starý vojenský kufr a vyklidil půdu.

Na jeho místo přišel druhý den ráno vychrtlý chlapec, ale zůstal tu jen tři dny, protože než přišel, Jimmy mu ukradl deky a on nebyl dost silný, aby si je vybojoval. Prokřučel lítostivě dvě mrazivé noci a než přišla třetí, byl pryč.

Příštího rána před snídani koupil zase Jimmy ránu holí.

Přišel pozdě, nadával a vyrval Jerryemu krajíc chleba z ruky.

"Kurva, kde je moje snídaně?"

Samozřejmě jsme ji snědli.

"Dobrá," čuměl na nás. "Tak se taky postarejte o my pitomý koně. Já toho mám dost. Nejsem tak blbej, abych tu zůstal. Dyt' je to horší než v lapáku. To vám teda řeknu."

Reggie povídá: "Proč si nejdeš stěžovat?"

"Komu?"

"No... k poldům."

"Ty jsi zblblnul," žasl Jimmy. "Ty seš holt sráč. Umíš si představit, jak takhle přijdu k poldům a stěžuju si na svého zaměstnavatele, že mě natřel hůlkou. Nejdřív by se řehтали. Poblili by se smíchy. A co pak? Dejme tomu, že by sem přišli a ptali se Casse, jestli viděl, že někdo dostal holí, Cass si přeci chce udržet svůj jistý. Ba ne, řek by, já nic neviděl. Pan Humber je hrozně milý pán a má zlatý srdce. Co jinýho se dá čekat vod starý kurvy než kopec lži? Člověče, ty bys mne rozesmál. Já jdu, kdybyste vy měli trošku za ušima, tak jdete taky."

Nikdo si samozřejmě jeho doporučení nezval k srdci.

Od Charlieho jsem zjistil, že Jimmy tu byl o dva týdny déle než on, tedy asi jedenáct týdnů.

Když Jimmy vyšel vzpurně ze dvora, šel jsem jaksi s větší pílí po svých. Jedenáct týdnů, nejvýš dvanáct, než se Humberova paže napřáhne. Já už tu byl tři, takže mi zbývá nejvýš devět neděl, abych přišel na to, jak to dělal s dopingem. Ne že bych nevydržel tak dlouho jako Geoff, kdyby na to přišlo, ale neobjevím-li Humberovu metodu dřív, než se na mne zaměří, aby se mne zbavil, měl bych pak jen malou naději, že s tím potom budu moci něco udělat. Tři neděle, myslil jsem si, a já nepřišel vůbec na nic, leda že bych chtěl být odtud co nejrychleji pryč.

Na Geoffovo a Jimmyho místo přišli dva noví - vytáhlý Lenny, hrdý na to, že byl v nápravném ústavu, a Cecil, asi pětáctýřicetiletý notorický alkoholik. Řekl nám, že ho vyhodili z polovičky stáji v Anglii, protože nedovedl sundat ruce z láhve. Nevím, odkud pítí bral, ani kde je schovával, ale každý den ve čtyři byl už víc opilý než střizlivý a každou noc chrápal ve stavu paralytické strnulosti.

A život, dá-li se to tak nazvat, šel dál.

Každý z chlapců měl nějaký důvod, proč potřeboval Humberovy příplatky. Lenny splácel peníze, které ukradl jednomu zaměstnavateli, Charlie měl někde manželku, která z něj tahala prachy, Cecil pil, Reggie byl skrblik a Jerryho peníze posílal Humber rovnou jeho rodičům. Jerry byl hrdý na to, že jim může vypomáhat.

Sdělil jsem Judovi Wilsonovi a Cassovi, že šestnáct liber týdně nutně potřebuji, protože jsem dlužen splátky za motorku, a to mi taky bylo znamenitou záminkou, jak se dostat každou sobotu odpoledne na poštu v Possetu.

Veřejná doprava ze stáji do Possetu, velké vesnice, vzdálené asi půldruhé míle, neexistovala. Cass a Judd Wilson měli auta, ale nikoho s sebou nevzali. Můj motocykl byl jediný možný dopravní prostředek, ale k trvalé a neskrývané nelibosti ostatních jsem ho odmítal propůjčovat na zmrzlých a zasněžených cestách k večerním výpravám do hospody. Následkem toho jsme se do Possetu dostali jen zřídka, leda na dvě hodiny v sobotu odpoledne, kdy se nedělalo, a pak v neděli, kdy měl po trochu méně únavném dni každý ještě dost energie, aby si došel na pivo.

O sobotách jsem vybalil motorku ze silného igelitového obalu a vyrazil jsem do Possetu s nadšeným Jerryem na tandem. Bral jsem vždycky chudáčka blbečka Jerryho, protože v týdně obvykle vylízl to nejhorší. Už jsme v tom měli rutinu. Nejprve jsme se zastavili na poště, zaplatit mou domnělou splátku. Místo toho jsem u přepážky mezi telegrafními blankety a cáry růžových pijáků psal každý týden zprávu Octoberovi a dbal jsem na to, aby se mi nikdo ze stáji nedíval přes rameno. Dostal-li jsem odpověď, vyzvedl jsem ji, přečetl a roztřel nad košem na odpadky.

Jerry se bez ptaní smířil s tím, že se vždy alespoň čtvrt hodiny zdržím na poště a nevině ten čas strávím na druhém konci místnosti u stánku s hračkami. Dvakrát si koupil velké nákladní autíčko na setrvačnicku a hrál si s ním na podlaze ložnice, dokud ho nerozbil. Každý týden si kupoval dětské comics za čtyři penny, nad jejichž obrázky se spokojeně hihňal několik dalších dní. Neuměl přečíst ani slovo a často mne prosil, abych mu přečetl text, takže jsem se brzy důvěrně seznámil se životem opice Miky a jiných obrázkových hrdinů.

Když jsme vyšli z pošty, vlezli jsme zase na motorku a sjeli dvě stě metrů dál na čaj. Tento obřad se konal v čtvercové kavárně s margarínovými stěnami, studeným světlem a špinavými ubrusy. Jedinou ozdobou tu byla reklama na Pepsicolu a jedinou obsluhou znučená dívka bez punčoch s myšími vlásky vyčesanými nahoře na hlavě do drdolu. To všechno nám nevadilo. Objednali jsme si a s nepopsatelnou chutí snědli horu skopových žebírek, smažených vajec, splíhlých pomfritů a jasně zeleného hrášku. U vedlejších stolů se zrovna tak činili Charlie a ostatní. Dívka věděla, odkud jsme, a dívala se na nás spatra, protože její otec byl majitelem kavárny.

Cestou ven jsme si s Jerryem nacpali kapsy čokoládou, abychom si doplnili Humberovu stravu, ale vydrželo nám to jen do té doby, než to Reggie objevil.

V pět hodin jsme byli zpět ve dvoře, motocykl jsme zase zabalili, vrcholný bod týdne se stal prchavou vzpomínkou a před námi se hrůzně rýsovalo příštích sedm dní.

Byly chvíle v tomto živoření, kdy se dalo myslet. Celé hodiny, kdy koně klusali pořád dokola po strništi na zmrzlém poli, hodiny, kdy jsme jim kartáčovali prach ze srsti, hodiny, kdy jsme vybírali hnůj ze stání, hodiny vody a sena, hodiny nočního bdění, kdy jsme naslouchali, jak koně dole ve stáji dupou a jak se z řady vedlejších postelí ozývá chrápání a mumlání.

Znovu a znovu jsem v duchu probíral vše, co jsem viděl, četl a slyšel od té doby, co jsem přišel do Anglie.

Nejdůležitější se mi zdálo to, co se přihodilo se Supermanem ve Staffordu. Byl dopován; byl dvanáctý v řadě - ale nevyhrál.

Nebo jsem zaměnil pořadí myšlenek: byl dopován a nezvítězil. Byl ale opravdu dvanáctým v řadě? Možná, že byl třináctý, čtrnáctý... mohli tu přece být ještě další, které potkala nehoda.

Třetí sobotu, kdy jsem byl u Humbera už přes dva týdny, jsem Octobera v dopise požádal, aby našel ve výstřizích

Tommyho Stapletona něco o onom koni, který se splašil a zabil ženu v hledišti na dostihách v Cartmelu. A žádal jsem, aby mi napsal něco bližšího o tom koni.

Za týden tu byla strojem psaná odpověď.

"Old Etonian, utracený letos v Cartmelu, v Lancashire, byl letos ve Whitsunu, minulý listopad a prosinec strávil v Humberově dvoře. Humber ho vybral na prodejních dostizích a prodal ho o sedm týdnů později v Leicestru.

Ale: Old Etonian se splašil při předvádění před závodem. Měl běžet handicap a ne prodejní dostihy. A cílová rovina v Cartmelu je krátká. Žádný z těchto údajů nemá s ostatními nic společného.

Testy, provedené u Old Etoniana, byly negativní.

Nikdo nebyl schopen vysvětlit, proč se tak choval."

Tommy Stapleton musel mít, myslel jsem si, nějaký nápad, jinak by byl zprávu nevystříhl, ale nemohl si být jist, dokud to nevypátral. A to pátrání ho stálo život. O tom se už nedalo pochybovat.

Roztrhal jsem papír a vzal Jerryho do kavárny, vědom si více než kdy jindy nebezpečí, které nade mnou viselo. To mi však nemohlo pokazit chuť na jediné jídlo v týdnu, které se dalo jíst.

Po několika dnech jsem při večeři, ještě než Charlie pustil z transistoru obvyklou večerní hudbu z Luxemburgu (které jsem už měl po krk), zavedl řeč na dostihy v Cartmelu. Ptal jsem se, jak to tam vlastně vypadá.

Ukázalo se, že tam nebyl nikdo, kromě toho ožraly Cecilia.

"Už to není, jako to kdysi bejvalo," prohlásil mžouraje očima a nevšiml si, že mu Reggie právě štípnul kus chleba s margarínem.

Cecil se díval skelným zrakem, ale měl jsem to štěstí, že jsem se zeptal v pravou chvíli, totiž v půlhodině, kdy byl schopen hovoru, protože vliv odpoledního alkoholu tiše vyprchával a Cecil ještě nezmizel, aby natankoval na noc.

"A jaký to kdysi bejvávalo?" naléhal jsem.

"Bejvávalo tam pouť," škytnul. "Pouť, houpáčky, kolotoče, panoptikum a všechno. Státní svátek, jasný? Svatodušní svátky a tak. Jediný místo - kromě Derby - kde se na dostihách mohlo jít na houpáčky. Se ví, teďko to zrušili. Nechtěj, aby si lidi užili, prostě nechtěj. Jako by ta pouť někomu vadila."

"Pouť," řekl posměšně Reggie, šilhaje po kůrce, kterou držel Jerry volně v ruce.

"Tam se dá prima lovit," konstatoval s přehledem Lenny.

"To jo," souhlasil Charlie, který se ještě nerozhodl, opravňuje-li nápravný ústav k tomu, aby se kamarádil s někým, kdo má střední školu.

"Co?" otázal se Cecil nechápavě.

"No, lovit, v kapsách," řekl Lenny.

"Aha. No, při psí honičce se to nedalo a taky to zrušili. To byly dobré věci, jéje; tam bejvávalo sakra fajn, ale teďka je to tam jako všade jinde. Můžete bejt zrovna tak v Newton Abbotu nebo někde jinde. Zkrátka vobyčejný dostihy jako každý všední den." Krknul.

"Co to bylo ta psí honička?" tázal jsem se.

"No, psí závody," usmál se přihloupě. "Posraný psí dostihy. Jedny byly obyčejně před dostihama a jedny po nich, ale teďka všechno zrušili. Ať dou do prdele. Ale kdo ví, jak na to, může si i teďka na psy vsadit," dodal vítězně. "Psí dostihy se pořádají ráno na druhý straně obce a když rychle uložíš koně, můžeš to ještě stihnout, aby sis rnoh vsadit."

"Psí dostihy?" zapochyboval Lenny. "Psi přeci neběhají po koňské dráze. Ty běžej za elektrickým zajícem."

Cecil na něj netrpělivě zakýval hlavou.

"Se ví, že neběhají po dráze," vysvětloval vážně svým nezřetelným hlasem. "Ale běžej po stopě, chápeš? Nejdřív někdo vláčel pár kilometrů kolem kopce a tak vůbec pytel plnej anýzu, parafinu a podobně. Potom vypustěj psy, a první, kterej doběhne po stopě do cíle, je vítěz. Předloni někdo střelil na favorita půl druhý míle před cílem a byl z toho děsnej skandál. Stejně ho netrefili, tak co. Místo něj to koupil ten, co byl za ním, nákej blbej autsajdr, kterej to nemoh vyhrát."

"Reggie mi sežral kůrku," konstatoval Jerry smutně.

"Pojedeš letos taky do Cartmelu?" tázal jsem se.

"Ne," řekl Cecil lítostivě. "Nemůžu říct, že bych jel. Taky tam byla zabitá ženská, a tak vůbec."

"A jak?" zeptal se Lenny se zájmem.

"Ale nákej blbej kůň výběh na trávník, přiskočil zábradlí u předváděcí ohrady a přistál na náký pitomý ženský, která se tam náhodou připletla. Ta měla teda pech, chudák. Slyšel jsem, že byla na maďěru, jak po ní ten kůň rajtoval, když se chtěl dostat z tý tlačence. Daleko se nedostal, ale kopal kolem sebe a než ho dostali a zastřelili, ještě zlomil jednomu člověku nohu. Říkej, že prej se splašil. Byl tam můj kámoš, měl koně v tom samým závodě, a říkal, že prej to byl děsnej pohled na tu ubohou roztrhanou ženskou, jak jim tam umírala před vočima."

Strašná historka udělala zřejmě dojem na všechny kromě Berta, kterému se z toho udělalo špatně.

"No, tak," řekl Cecil vstávaje. "Mám akorát tak čas na malou procházku."

Vyšel ven na malou procházku, která vedla tam, kde měl schované pití, protože obvykle přišel až za hodinu a vyšplhal se po žebříku do svého obvyklého bezvědomí.

Koncem čtvrtého týdne mého pobytu odešel Reggie (stěžoval si, že má hlad), a za den dva byl vystřídán chlapcem se zženštilou tváří, který nám vysokým pisklavým hlasem oznámil, že se jmenuje Kenneth.

Pro Humbera jsem zůstal zřejmě bezvýznamnou tváří v nekonečném procesí těch, kdo se tu střídali. A protože jsem mohl bezpečně pracovat jen tak dlouho, dokud tento stav potrvá, snažil jsem se co nejméně vzbudit jeho pozornost. Dával mi rozkazy, a já je vykonával. Nadával mi za nevykonanou práci a trestal mne, ale ne více, než kohokoli jiného. Naučil jsem se rozpoznat jeho náladu na první pohled. Byly dny, kdy jen mlčky sledoval první i druhé cvičení a objevil se i při třetím, aby zkontroloval, zda se někdo neulejvá, a tehdy i Cass chodil schlíple a promluvil, jen byl-li osloven. A byly zase dny, kdy Humber mluvil hodně, ale jenom ironicky a jazyk měl tak ostrý, že byl každý radši, když mlčel. Tu a tam byly i dny, kdy nepřítomným pohledem přehlížel naše chyby a ještě vzácnější dny, kdy vypadal, že je rád na světě. Ale vždycky byl jako ze škatulky, jakoby chtěl zdůraznit rozdíl mezi svým a našim postavením. Usoudil jsem, že je moc ješitný na svůj oděv, ale zřejmý blahobyt byl patrný i na jeho automobilu - byl to nejnovější bentley. Měl v něm televizi, plyšový koberec, rádiový telefon, kožesinové příkrývky, aircondition i vestavěný malý bar s šesti lahvemi, dvanácti sklenkami a lesknoucí se sadou otvíračů, kleštiček na led a jiných podobných hloupostí. Vůz jsem dobře znal, protože jsem ho musil každé pondělí odpoledne čistit. Bert ho čistil v pátek. Humber byl na svůj vůz velice pyšný.

Při delších jízdách řídila tento symbol třídní příslušnosti sestra Juda Wilsona, Grace, ostře řezaná amazonka, která měla zřejmě s řízením velkou praxi, ale nepředpokládalo se, že se bude o vůz také starat. Nikdy jsem s ní nemluvil. Přijížděla ze vsi na kole a po jízdě zase šlapala domů. Často nebyl vůz vyčištěn k její plné spokojenosti, ale o jejích připomínkách jsme se s Bertem dovídali vždy od Juda.

Pokaždé, když jsem čistil vůz, nakoukl jsem do každé skulinky, ale Humber nebyl tak lehkomyšlný, aby nechával injekční stříkačku s drogou nebo ampuli se stimulatorem v postranní kapse.

Mrzlo po celý první měsíc, co jsem tam byl, a to bylo nejen nepříjemné, ale znamenalo to i ztrátu času. Závody se nekonaly, a tak Humber nemohl dopovát koně a já neměl možnost zaznamenat rozdíl v jeho chování před nějakým z pěti dostihů s dlouhým doběhem. A k tomu všemu se on, Jud Wilson i Cass pořád zdržovali ve stájích. Na konci dvora stál cihlový domek - Humberova kancelář. Chtěl jsem se tam podívat, ale nemohl jsem riskovat, že někdo přijde a nalezne mne tam. Až odjede Humber a Wilson někam na dostihy a Cass půjde domů na oběd, počítal jsem s tím, že se mi podaří kancelář prohlédnout, zatímco ostatní budou jíst.

Cass měl ke kanceláři klíče, on ji ráno otevíral a večer zavíral. Pokud jsem si všiml, neobtěžoval se zavíráním, když šel domů na oběd, a tak, kromě neděle, byla kancelář celý den otevřená. To mohlo sice znamenat, že tam Humber nemá nic, co by ho mohlo prozradit, ale na druhé straně tam také mohlo být něco na pohled nevinného, co by ho mohlo usvědčit, kdyby někdo věděl, o čem jde. Přesto však byla pravděpodobnost, že bych vyřešil záhadu jen rychlým nahlédnutím do kanceláře tak malá, že nestála za riziko, tak jsem si řekl, že raději trpělivě počkám, až budou okolnosti příznivější.

Byl tu také běloskvoucí Humberův dům s okny do dvora. Když jsem odpoledne zametal sním na zahradních cestičkách, přesvědčil jsem se několika kradnými pohledy, že má ultramoderní, duchaprázdny byt, jakých je možno vidět celé série za výkladními skříněmi, tak neosobní, že se v tom nedá bydlet. Humber nebyl ženatý a aspoň v přízemí snad nebyl jediný koutek, kde by mohl trávit večery.

Okny jsem neviděl ani stůl, který bych mohl prohledat, ani sejf, kde by mohlo být skryto tajemství. Stejně jsem si ale řekl, že by nebylo správné, kdybych ten dům opomenul, a až si poradím nepozorovaně s kanceláří, poctím návštěvou při první příležitosti i dům.

Ve středu večer přišla konečně obleva a vydržela ve čtvrtek i v pátek, takže v sobotu ráno se proměnily tenké slupky ledu v kaluže, a stáje se probudily do nové závodní a lovecké sezóny.

Cass mi v pátek večer řekl, že zákazník, jemuž patří ti dva lovečtí koně, o které jsem pečoval, je chce mít v sobotu připraveny, a tak jsem je po druhém cvičení naložil do vozu, který pro ně přijel.

Majitel se opíral o přední blatník naleštěného jaguára. Jeho jezdecké boty se svítily jako sklo, smetanové rajtky byly dokonalost sama, červený kabát mu padl jako ulitý a měl jemnou sněhobílou kravatu. V ruce měl koží potažený bičik a švihal si s ním o holínky. Byl vysoký, statný, bez klobouku, asi čtyřicetiletý a zdálky se zdál hezký. Až když člověk došel až k němu, mohl si všimnout nespokojeného výrazu v jeho obličeji a stop hýření na pokožce.

"Vy tam," ukázal na mne bičikem, "pojdte sem!"

Šel jsem. Měl těžká víčka a u nosu i na tvářích pár tenkých červených žilek. Podíval se na mne s blazeovaným pohrdáním. Měřím sto sedmdesát sedm čísel; on byl o pět centimetrů vyšší a hezky si na tom zakládal.

"Jestli to dneska ty moje koně nevydrží, přijde vám to draho. Jezdím tvrdě. Musejí být fit."

V jeho hlase zněl tentýž povýšený tón jako v Octoberově.

"Jsou tak připravený, jak to jen sním dovolil," řekl jsem klidně.

Nadzdvihl obočí. Moje odpověď mu vyrazila dech.

"Pane," dodal jsem.

"To je ale drzost," pravil, "vy to nikam nedotáhnete!"

"Promiňte, pane, nechtěl jsem být drzý."

Nepříjemně se zasmál. "To bych řekl, že ne. Není tak snadné dostat jiné místo, že? Až se mnou budete příště mluvit, tak si dejte pozor na jazyk. Však vy víte, co je pro vás dobré."

"Ano, pane."

"A když ty koně nebudou v pořádku, tak vám přijde líto, že jste se vůbec narodil."

Cass se vynořil po mé levici a zdálo se, že je mu úzko.

"Všecko v pořádku, pane?" ptal se. "Udělal Roke něco špatně, pane Adamsi?"

Ani nevím, jak jsem to dokázal, že jsem nevyletěl z kůže. Pan Adams! Paul James Adams, někdejší majitel sedmi dopovaných koní!

"Stará se tenhle pitomej cikán pořádně o mé koně?" štěkl Adams útočně.

"Není horší než ostatní," chlácholil ho Cass.

"No, to teda moc neznamená." Hrozivě na mne pohlédl. "Teď, když mrzlo, jste to měli lehké. Ztraceně lehké. Teď, když zase začala lovecká sezóna, budete sebou muset hodit. Já nejsem taková bábovka, jako váš šéf, to vám povídám."

Neřekl jsem nic. Ostře švihl bičíkem o holínky.

"Slyšel jste, co jsem řekl? Se mnou nebude žádná sranda."

"Ano, pane," zamumlal jsem.

Otevřel ruku a upustil bičík na zem.

"Zvedněte to," řekl.

Když jsem se shýbl, abych ho zdvihl, opřel svou nohu v holínce o mé rameno a pak do mne prudkým pohybem strčil, takže jsem ztratil rovnováhu a natáhl se do bláta.

Škodolibě se zachechtal.

"Vstaň, ty nešikovný trdlo, a udělej, co jsem ti řekl. Zdvihni mi bičík."

Vstal jsem, sebral bičík a podal mu jej. Vytrhl mi ho z ruky, pohlédl na Cassa a řekl: "Musíte jim ukázat, že nestrpíte žádné hlouposti. Šlapte jim na paty, kde se dá. Tenhle," změřil si mne chladně, "potřebuje dostat do těla. Nemyslíte?"

Cass se na mne pochybovačně podíval. Já jsem pohlédl na Adama. S tímhle není žádná legrace, myslím jsem si.

Šedomodré oči měl podivně zamžené, jako by byl opilý, ale byl úplně střízlivý, už jsem ten pohled jednou viděl v očích podkoního, který u mne krátkou dobu pracoval, a věděl jsem, čím by to mohlo být. Musil jsem okamžitě a správně odhadnout, jestli radši buzeruje slabocha nebo chlapa. Instinktivně, snad vzhledem k jeho výšce a zřejmému svěťáctví jsem usoudil, že lámání slabocha by bylo pod jeho úroveň. V tom případě by teď rozhodně nebylo vhodné dávat najevo sílu. Zatvářil jsem se tedy tak zbaběle, jak jsem byl jenom schopen.

"Bože," řekl Adams s nechutí, "jen se na něj podívejte. Už se strachy posral." Netrpělivě pokrčil rameny. "Tak, Cassi, jen mu dejte nějakou smradlavou zbytečnou práci, jako třeba drhnout cesty a pěkně ho přitlačte. To není nic pro mne. On nemá páteř, kterou bych mohl zlomit. Někdy mi předhodte nějakého lišáka, takový mají aspoň za ušima a jsou trochu drzí."

"Kde jste dělal předtím?"

"U pana Inskipa."

"A on vás vyrazil."

Jeho pohled zabloudil na druhý konec dvora k Humberovi.

"Ano, pane."

"Proč?"

"Já... eh..." koktal jsem. Bylo neuvěřitelně těžké otvírat své ledví takovému člověku. Když se však přesvědčí na maličkostech, že nelžu, mohl by pak uvěřit nehorázným lžím a na nic se neptat.

"Když se vás na něco ptám, tak odpovězte," řekl Adams chladně. "Proč se vás pan Inskip zbavil?"

Polkl jsem. "Dali mi padáka, že jsem ... no, že jsem dělal do šéfovy dcery."

"Že jste dělal do ..." opakoval. "Dobrý Bože!" Se zvrhlým potěšením řekl něco tak strašně obscénního, že mi to vyrazilo dech. Viděl, jak jsem sebou trhnul a smál se mému nechutenství. Cass se vrátil s Humberem. Adams se obrátil k Humberovi, ještě se pořád smál, a řekl: "Víte, proč toho prasáka vyhodili od Inskipa?"

"Ano," řekl Humber lhostejně, "svedl Octoberovu dceru." Zřejmě ho to zajímalo. "A pak tam taky doběhl favorit poslední. Staral se o něj."

"Octoberovu dceru!" podivil se Adams a oči se mu zúžily.

"Já myslel, že mluví o Inskipově dceři." Najednou mi jednu stříhl přes ucho. "Nepokoušejte se mi lhát."

"Pan Inskip žádnou dceru nemá," protestoval jsem.

"A neodmlouvejte." Jeho ruka se zase vymrštila. Byl na to asi stavěný. Musel v tom mít nějakou praxi.

"Hedley," řekl Humberovi, který netrpělivě sledoval jednostrannou výměnu názorů, "jestli chcete, vezmu vás v pondělí na dostihy do Nottinghamu. Stavím se v deset pro vás."

"Dobře," souhlasil Humber.

Adams se obrátil ke Cassovi. "A nezapomeňte dát tomuhle růžolícímu Romeovi pořádnou lekci. Zchladte ho trochu."

Cass se patolízalsky zahihňal, až mi naskočila husí kůže.

Adams vlezl bohorovně do svého jaguára, nastartoval ho a rozjel se za vozem, ve kterém odváželi ze dvora jeho dva lovecké koně.

Humber pravil: "Nechci, aby byl Roke vyřazen z normální práce. Musí zůstat v pořádku pro plnění svých úkolů. Tak se tentokrát míměte." A odkulhal, aby pokračoval v prohlídce stání.

Cass se na mne podíval, ale já se díval vytrvale na své zablácené šaty a byl jsem si moc dobře vědom, že vedoucí podkoní patří do nepřátelského tábora a nemohu riskovat, aby na mé tváři spatřil něco jiného, než naprostou poslušnost.

Pak řekl: "Pan Adams nemá rád, když mu někdo leze do cesty."

"A taky nemá rád, když mu někdo odmlouvá. Tak pozor na hubu."

"Má tu ještě nějaký kůň?" tázal jsem se.

"Jo," řekl Cass, "ale do toho ti nic není. Mám tě potrestat a na to von nezapomene. On si to pak zkontroluje."

"Já jsem nic neudělal," řekl jsem zamračeně s hlavou stále sklopenou. - Co by tak tomu asi řekl můj předák, pomyslí si a málem jsem se té představě musel zasmát.

"Ani nemusíš nic udělat," řekl Cass. "Pan Adams radši trestá předem, abys nic neudělal potom. Svým způsobem je to správný. Aspoň pak není průser, chápeš?" zachechtal se.

"Jsou všechny jeho koně lovecký?" dotíral jsem.

"Ne," odpověděl Cass, "ty, co jsi dostal, ty jsou, tak na to nezapomínej. Jezdí na nich sám a pozná na každém chlupu, jak se o ně staráš."

"K těm druhejm, co se staraj o jeho koně, je taky tak strašně nespravedlivej?"

"Nikdy jsem neslyšel, že by si Jerry naříkal. Ostatně pan Adams by se k tobě nechoval špatně, kdyby seš staral o své. No, a teď k tomu testu."

Už jsem doufal, že na to zapomněl.

"Hezky si klekni, a vydrhneš betonovou cestu kolem dvora. Začni hned teď, v poledne můžeš přestat a pak budeš dělat dál, až do večerního úklidu."

Stál jsem dál jako hadrový panák a díval se na zem, ale musel jsem zápasit s nečekaně silným pocitem vzpoury. Co vlastně ten October ksakru ode mne čekal, pomyslel jsem si. Kolik toho budu ještě muset snášet? Je tu někde hranice, kdy by řekl: "Dost, hotovo, to stačí, to už je moc. Nechte toho." Ale když jsem si uvědomil, co si o mně myslí, pochyboval jsem, že by to řekl.

Cass dodal: "Kartáč je v komoře. Tak se do toho dej." A odešel.

Betonová cesta byla půldruhého metru široká a vedla podél dvora kolem stání. Sníh z ní musel být čistě odhrabán po celý měsíc, co jsem tu byl, aby mohl malý vozík jezdit od koně ke koni - tak, jak je tomu ve všech moderních stájích, včetně Inskipovy a mé vlastní. Na cestě se musí udržovat čistota, nesmí na ní být sláma a bláto. Ale drhnout ji na kolenou skoro čtyři hodiny v mokrém dni na konci ledna bylo únavné, mizerné a nesmyslné plýtvání časem. Kromě toho také směšné.

Měl jsem jen dvě možnosti: drhnout cestu nebo nasednout na motorku a odjet. Myslel jsem na to, že mi za to dali asi deset tisíc a drhnul jsem. A Cass se celý den motal kolem dvora, aby se přesvědčil, že se neflákám.

Podkoní, kteří se většinou odpoledne bavili na můj účet, když odjížděli a zase se vraceli z kavárny v Possetu a při večerní práci ve stájích, se postarali, aby byla cesta špinavější, než když jsem začal. To mi bylo celkem jedno, ale Adams poslal své dva koně zpět zpoceně a pokryté blátem a trvalo mi dvě hodiny, než jsem je očistil, takže na konci dne se mi svaly třásly únavou.

A potom se vrátil sám Adams, aby tomu nasadil korunu. Zajel s jaguárem do dvora, vylezl z něj, chvíli hovořil s Cassem, který pokyvoval a ukazoval na cestu, a potom kráčel beze spěchu ke stání, kde jsem se ještě stále potýkal s jeho černým koněm.

Stál ve dveřích a vejral na mně. Podíval jsem se na něj taky. Byl ohromně elegantní v tmavomodrém, proužkovaném obleku s bílou košilí a stříbřitě šedou vázankou. Pleť měl svěží, vlasy pečlivě učešány, ruce čisté a bílé. Představoval jsem si, jak po jízdě přišel domů a hezky se ponořil do horké koupele, potom se převlékl a dal si frťana... Já se už měsíc nekoupal a pravděpodobně se mi to ani nepodaří, dokud zůstanu u Humbera. Byl jsem špinavý, vyhladovělý a strašně unavený. Přál jsem si, aby šel pryč a dal mi pokoj.

Ale to štěstí jsem neměl. Taky se to ani nedalo čekat.

Pokročil ke stání a prohlížel si koláče bláta přilepené na zadních nohách koně.

"Jsi pomalý," poznamenal.

"Ano, pane."

"Ten kůň už tu musí být tři hodiny. Cos dělal celou tu dobu?"

"Své tři ostatní koně, pane."

"Měl jsi dělat nejdřív moje."

"Musel jsem čekat až oschne bláto, pane. Nemůžete to vykartáčovat, dokud je to mokrý."

"Už jsem ti ráno řekl, abys neodmlouval." Ruka opět zamířila k uchu, které mi poranil už ráno. Slabě se usmíval. Stále se usmíval.

Strašně se mi chtělo vrazit mu koleno do slabin a pěst do žaludku a odolat pokušení nebylo snadné. V rámci přetvářky bych byl asi měl hlasitě křičet a prosit, aby přestal, ale když to došlo tak daleko, nemohl jsem. Co člověk nedokáže vyslovit, může však sehrát jinak, a tak jsem zvedl obě paže a chránil si jimi hlavu.

Zasmál se a nechal mne být, a já poklesl na jedno koleno a krčil se u zdi.

"Ty jsi jenom taková malá krysa a vypadáš srandovně."

Dál jsem se tiše krčil. Tak rychle, jak začal, ho přestalo bavit mne buzerovat.

"Vstaň, no tak vstaň," řekl popudlivě. "Vždyť jsem ti nic neudělal. Za to mi nestojíš. Vstaň a dodělej toho koně. A koukej to udělat pořádně nebo budeš zase drhnout."

Vyšel ze stání a pryč ze dvora. Vstal jsem, opřel jsem se o veřeje a s nesnesitelnou nenávistí jsem ho pozoroval, jak jde po cestě k Humberovu domu. Jasně, že na dobrou večeri. Křeslo. Krb. Sklenka brandy. Přítel, s nímž si pohovoří.

Zoufale jsem povzdychl a dal se do únavného čištění bláta.

Hned po večeri ze suchého chleba a sýra, okořeněné krutými vtipy na mé celodenní zaměstnání a detailní líčení toho, co si kdo dal k jídlu v Possetu, měl jsem svých partáků právě tak dost. Vyšplhal jsem se po žebříku a posadil se na postel. Nahoře bylo zima. Měl jsem už Humberova dvora až po krk. Už jsem měl až dost toho, nechat se tak okopávat. Mohl jsem udělat to, co se mi ráno chtělo, totiž jít ven, vybalit motorku a odtáhnout do civilizace. Svědomí jsem mohl ulevit tím, že bych většinu peněz vrátil Octoberovi, protože jsem udělal aspoň polovinu práce.

Seděl jsem dál na posteli a dál jsem myslel na to, že bych mohl odjet na motocyklu. Seděl jsem dál na posteli. A neodjel jsem na motocyklu.

Najednou jsem s přistihl, že vzdychám. Uvědomil jsem si totiž, že jsem vlastně nikdy nepochyboval o tom, že tu zůstanu, i kdybych měl betonovou cestu drhnout každý den. Nehledě na to, že bych si už v budoucnu moc nevěřil, kdybych utekl a nevydržel trochu výstředního zacházení, a byla tu jistota, že dobrá pověst anglického dostihového sportu, která mohla být rozbita na cimpircamp, spočívala v nemilosrdných rukou pana P. J. Adamse. Byl to on, koho

jsem sem přijel porazit. Nebylo by dobré vyklidit pole jenom proto, že první srážka s ním byla neradostná. Jeho jméno, dosud nat'ukané jenom na papíru, teď oživilo a stalo se horší hrozbou, než se kdy zdál sám Humber. Humber byl pouze nevrlý, lakotný, zlostný a ješitný, ale své podkoní bil jen proto, aby je přiměl k odchodu. Adams naproti tomu zřejmě ubližoval rád, protože ho to bavilo. Pod slupkou sebevědomého vzezření, a ani ne tak hluboko pod ní, se skrýval nezodpovědný surovec. Humber byl nástroj, ale Adams - jak se mi teď zdálo - byl mozem celé organizace. Byl to daleko složitější člověk a mnohem nebezpečnější protivník. Humberovi jsem se cítil roven, Adams mne vyváděl z míry.

Někdo lezl nahoru po žebříku. Myslil jsem, že to je Cecil, vracející se ze svých sobotních orgií, ale byl to Jerry. Usedl na postel vedle mne. Díval se k zemi.

"Dane?"

"Co je?"

"Nebylo to... nestálo to dneska v Possetu za nic, když tys tam nebyl."

"Nestálo?"

"Ne." Rozzářil se. "Ale koupil jsem si aspoň obrázky. Přečteš mi je?"

"Zítřka," řekl jsem unaveně.

Chvilí bylo ticho, jak se snažil srovnat myšlenky.

"Dane?"

"Hm."

"Mně je to líto."

"Copak?"

"No, že jsem se ti odpoledne smál. Nebylo to hezký - po tom, jaks mě vozil na motorce a tak. Já s tebou tak rád jezdím!"

"To je v pořádku, Jerry."

"Druhý si z tebe utahovali a já musel dělat to, co voni. Aby... aby mě vzali s sebou, víš?"

"Já vím, Jerry. Ale na tom nezáleží, vážně."

"Ty sis ze mne nikdy neutahoval, když jsem něco udělal špatně."

"Nemysli na to."

"Já si vzpomněl na mámu," nakrčil čelo. "Jednou drhla podlahu v nějaký kanceláři. Přišla domů celá rozlámaná. Povídá, že drhnout podlahu je hrozný. Člověka po tom furt bolejí záda, tak to nějak povídala."

"Vážně?"

"Bolejí tě záda, Dane?"

"Ano, trochu."

Potěšené přikývl. "No jo, moje máma, ta zná věci!" Upadl zase do bezmyšlenkovitého mlčení, pohupuje se trochu dopředu a dozadu na vrzající posteli.

To, že se omluvil, mne dojalo.

"Přečtu ti něco," nabídl jsem mu.

"Nejsi moc polámanej?" tázal se žádostivě.

Zavrtěl jsem hlavou.

Přinesl obrázky z lepenkové krabice, kde měl pár svých věcí, posadil se ke mně a já mu četl opičku Miky, Beryl a Perila a další a další. Prošli jsme všechno aspoň dvakrát, přičemž se Jerry spokojeně řehnil a opakoval po mně texty. Koncem týdne bude většinu umět nazpaměť.

Nakonec jsem mu je vzal z ruky a položil na postel.

"Jerry, který z tvých koní patří panu Adamsovi?"

"Panu Adamsovi?"

"Tomu, co mám jeho lovecké koně. Jak tu byl dneska ráno v šedým jaguáru a rudým kabátě."

"Aha, tenhle pan Adams."

"Proč, copak je ještě nějaký jiný?"

"Ne, to je von ten pan Adams," zachvěl se Jerry.

"Co o něm víš?" ptal jsem se.

"Ten, co tu byl před tebou, Denis se jmenoval, pan Adams ho neměl rád, víš? Von byl k panu Adamsovi drzý."

"Aha." Neměl jsem moc chuti poslouchat, co se stalo Denisovi.

"Nebyl tu víc jak tři neděle," uvažoval Jerry. "Posledních pár dní to s ním šlo z kopce, to byla sranda, vopravdu."

Skočil jsem mu do řeči. "Který z tvých koní patří panu Adamsovi?" opakoval jsem.

"Žádný," pravil s jistotou a bylo cítit, že je tomu rád.

"Ale Cass říká, že ano."

Vypadal překvapeně i ustrašeně. "Ne, Dane, já nechci žádnýho koně pana Adamse."

"A komu patří tví koně?"

"Já vlastně nevím. Kromě Pageanta. Ten patří panu Byrdovi."

"To je ten chlápek, co tě vzal na dostihy?"

"Jo, to je von."

"A co ostatní?"

"No, Mickey..." zamračil se.

"Mickey je ten v boxu vedle černýho Adamsova loveckýho, kterýho dělám já?"

"Jo," usmál se zářivě, jakoby se mi podařil dobrý bod.

"Komu patří Mickey?"

"Nevím..."

"Byl se tu jeho majitel na něj podívat?"

Pochybovačně potřásl hlavou. Nebyl jsem si jist, zda by si to byl zapamatoval, i kdyby sem majitel byl přišel.

"A ten tvůj třetí?" Jerry měl na starosti jen tři koně, protože byl pomalejší než ostatní.

"To je Champ," řekl vítězně.

"Komu patří?"

"Je loveckej."

"Ano, ale komu patří?"

"Nákýmu cápkovi." Usilovně přemýšlel. "Takovému tlustýmu, vodstávaj mu uši." Zvedl si uši od hlavy, aby mi to ukázal.

"Znáš ho dobře?"

Široce se usmál. "Dal mi deset babek k vánocům."

Byl to tedy Mickey, pomyslel jsem si, který patřil Adamsovi, ale Adams, Humber ani Cass to Jerryemu neřekli. Vypadalo to, že to Cassovi vyklouzlo zřejmě jen nedopatřením...

"Jak dlouho tu děláš, Jerry?"

"Jak dlouho?" opakoval váhavě.

Naklonil hlavu na stranu a přemýšlel. Pak se rozzářil. "Přišel jsem den po tom, co Tuláci porazili Puškaře. Táta mě vzal na zápas, víš? Roveři maj blízko nás hřiště."

Dal jsem mu ještě několik otázek, ale už si neuměl blíže ujasnit, kdy přišel k Humberovi.

"A Mickey, ten už tu byl, když jsi přišel?"

"Dělám furt ty samý koně," řekl. Když jsem se ho dál už nevyptával, vzal si zase obrázky a začal si je prohlížet.

Pozoroval jsem ho a myslel jsem si, jaké to asi musí být, když to člověku myslí jako jemu a má mozek jako z vaty, kde se ani usilovně opakované slovo nemůže zachytit a kde rozumová úvaha, paměť, znalost zcela ztratily smysl.

Usmíval se šťastně nad svými obrázky. Byl prostomyslný, říkal jsem si, ale to neznamenal, že je špatný. Měl dobré srdce, a to, co nechápal, ho nemohlo bolet. Koneckonců to neměl ani tak špatné. Ten, kdo si neuvědomuje, že je vystaven soustavnému ponižování, nemusí ani vyvíjet úsilí být k tomuto ponižování necitelný. Kdybych měl jeho prostotu, pomyslel jsem si, byl by pro mne život u Humbera mnohem snesitelnější.

Náhle vzhlédl a viděl, jak se na něj dívám a obdařil mne hřejivým, spokojeným a důvěřivým úsměvem.

"Mám tě rád," řekl a obrátil zase pozornost k papíru.

Zdola se ozývaly zvuky a ostatní vyvřeli nahoru po žebříku. Postrkovali před sebou Cecila, který ani nemohl jít. Jerry se stáhl na svou postel a opatrně uklidil obrázky, kdežto já se zachumlal jako ostatní do dvou šedivých dek a natáhl se v botách a v oblečení na nehostinné plátno. Pokusil jsem se nalézt pohodlnou pozici pro své znavené údy, ale bohužel se mi to nepodařilo.

11

Kancelář byla tak chladná a nepřívětivá jaká Humber sám, chyběla tu okázalost jeho auta. Byla to dlouhá, úzká místnost, jejíž dveře a jediné malinké okénko vedly na dvůr. Na protější straně vlevo vedly dveře do umývárny, bíle natřené místnosti s třemi zamrzlými zasklenými okny, jež se podobala šterbinám, a dveřmi, vedoucími na toaletu. V umývárně bylo ještě umyvadlo, plastikem pokrytý stůl, lednička a dvě police. První obsahovala, jak jsem zjistil, obinadla, léky a nástroje, kterých se u koní běžně užívá.

Opatrně, abych ničím nepohnul z původního místa, jsem si prohlížel každou lahvičku, krabičku i plechovku. Pokud jsem se mohl přesvědčit, nic se tu nepodobalo stimulativu.

Druhá polička byla zase stimulativu plná, a to v podobě alkoholu; byla to účtyhodná sbírka lahví a nad nimi sada skleniček. To všechno však sloužilo k obveselení pánů, a ne k pohánění jejich koní. Zavřel jsem dvířka.

V lednici nebylo nic než čtyři láhve piva, trochu mléka a pár kostiček ledu.

Vrátil jsem se do kanceláře.

Humberův stůl stál u okna, takže když seděl za stolem, viděl přímo na dvůr. Po každé straně měl několik zásuvek a byl téměř puntičkářsky uklizen. Humber byl údajně na dostihách v Nottinghamu a ráno v kanceláři mnoho nepobyl, ale ten pořádek byl soustavný. Ani jedna ze zásuvek nebyla zamčena a jejich obsah (papíry, daňové formuláře atd.) bylo možné přehlédnout jediným pohledem. Na psacím stole stál telefon, stolní lampa, kalamář s pery a tužkami a zelené skleněné těžítko v podobě kriketového míčku a bublinkami vzduchu uvnitř.

Těžítko přidržovalo jediný arch papíru, na němž byl program denních úkolů, podle něž měl bezesporu postupovat Cass. Bez valného nadšení jsem zjistil, že odpoledne budu čistit konírnu spolu s Kennethem, který ustavičně tlachal svým dětským hlasem a večer budu mít na starosti pět koní; museli jsme se totiž podělit o Bertovy koně, protože Bert byl na dostizích.

Kromě stolu byla v kanceláři také velká skříň od podlahy až ke stropu, v níž byly knihy záznamů a dresy. Na tak velkou skříň tam toho bylo málo. Kolem stěn stály tři tmavozelené registratury, dvě kožená křesla, a jedna rovná, dřevěná židle s koženým sedadlem.

Jednu po druhé jsem otevřel nezamčené zásuvky registratur a rychle prohledal jejich obsah. Byly tu dostihové

kalendáře, staré účty, potvrzenky, novinové výstřižky, fotografie, papíry ke koním, kteří nám byli svěřeni, dopisy majitelů, záznamy o nákupu sedel a krmiva, prostě to, co bylo možno nalézt v kanceláři téměř každého chovatele koní v Anglii.

Pohlédl jsem na hodinky. Cass býval obvykle na obědě hodinu. Po jeho odchodu jsem čekal ještě pět minut a chtěl jsem opustit kancelář o deset minut dřív, než se dalo očekávat, že se vrátí. Měl jsem tedy celkem tři čtvrti hodiny čistého času a z toho už uplynula skoro polovina.

Vypůjčil jsem si ze stolu tužku, vytáhl ze šuplíku list papíru a pustil jsem se do zásuvky s účty. Každý ze sedmnácti dostihových koní tu měl svůj záznamník v tvrdých deskách, kde byl zanesen každý velký i malý výdaj s jejich chovem. Napsal jsem si seznam jmen; jen málokteré mi něco říkalo, právě tak jako jména majitelů a údaje, kdy přišli do dvora. Někteří tu byli už léta, ale jen tři sem přišli během posledních tří měsíců a tedy - jak jsem usoudil - jen ti mohli být zajímaví. Žádný z dopovaných koní tu totiž nepobyl déle než čtyři měsíce.

Ti nejvovětší koně se jmenovali Čin-čin, Kandersteg a Starlamp. První patřil přímo Humberovi a druzí dva Adamsovi. Vrátil jsem účetní knihy na místo a pohlédl na hodinky. Zbývalo mi sedmáct minut. Tužku jsem vrátil na stůl a papír se seznamem koní jsem složil a vstrčil do opasku, kde jsem měl peníze. Kapsa pásku byla naditá pětilibrovkami, protože jsem z platu utratil jen velmi málo, ale pásek stále dobře přiléhá. Dával jsem si hezky pozor, aby žádný z chlapců o něm nevěděl, aby mne neočesali.

Prolistoval jsem rychle výstřižky z novin a fotografie, ale nenašel jsem nic, co by mohlo mít spojitost s jedenácti koňmi, či s jejich úspěchy. Dostihový kalendář mi byl prospěšnější: u prodejního dostihu na Štěpána byl napsán u Supermana tužkou křížek, ale u následujícího prodejního závodu v Sedgfieldu už žádná značka nebyla.

Největší kořist jsem objevil vzadu v zásuvce se stvrzenkami. Byla tam modrá účetní kniha, v níž bylo věnováno po dvoustránce každému z oněch jedenácti koní. Mezi těmi jedenácti bylo ovšem roztroušeno ještě dalších devět koní, kteří z té či oné příčiny selhali. Jedním z nich byl také Superman a dalším Old Etonian.

Na levé straně každého dvouarchu byla vždy zaznamenána celá dosavadní dostihová kariéra každého z koní, zatímco na pravé byly detaily o dostizích, které mých jedenáct starých známých vyhrálo. Vedle byly zaznamenány částky peněz, pravděpodobně Humberovy výhry. U každého z úspěšných závodů vyletěly do tisíců. U Supermana poznamenal: "Ztráta: 300 liber." U Etoniana nebyl na pravé straně žádný dostihový záznam, jen prostá poznámka: "Utracen."

Všechny stránky byly přičně přeškrtnuty, kromě těch, kde byl uveden kůň Six-Ply a na konci byly připraveny dvě nové dvoustrany - pro Kanderstega a Starlampa. Levé stránky těchto tří koní už byly vyplněny, pravé byly dosud čisté. Zavřel jsem knihu a dal ji zpět. Byl už nejvyšší čas, a tak jsem se naposledy porozhlédl, zda je vše přesně tak, jako když jsem přišel a tiše a nepozorovaně jsem se vytratil ze dveří.

Vrátil jsem se do kuchyně, abych se přesvědčil, jestli mi chlapci nějakým zázrakem nenechali něco z oběda. Samozřejmě, že nenechali.

Příštího rána Jerryho kůň Mickey zmizel ze dvora v době, kdy jsme byli na druhém cvičení. Cass mu řekl, že Jud odvezl koně k Humberovým přátelům na pobřeží, a že ho budou brodit v mořské vodě, aby mu zesílily svaly. Večer prý bude zpět.

Pak přišel večer, ale Mickey nikoli.

Ve středu jel Humber s dalším koněm na dostihy a já oželel oběd, abych v jeho nepřítomnosti prohledal jeho dům. Dostat se do domu otevřeným ventilátorem bylo velmi snadné, ale nenašel jsem nic, co by mi poskytlo klíč k problému, jakým prováděl doping.

Celý čtvrtek jsem se užíval myšlenkou na Mickeyho, který byl ještě pořád na pobřeží. Na pohled se to zdálo docela logické. Dalo se to předpokládat u chovatele, jehož stáj byla patnáct kilometrů od moře. Mořská voda je dobrá na koňské nohy. Ale u Humbera vždycky dělali s koněm něco, co umožnilo jeho pozdější doping, a měl jsem důvodné podezření, že ať dělají s Mickeyem cokoli, já ztrácím jedinou naději, jak tomu přijít na koub.

Podle účetních knih měl Adams ve dvoře čtyři závodní koně a dva lovecké. Ani jeden tu nebyl znám svým pravým jménem, takže Mickey mohl být jedním z nich. Mohl se ve skutečnosti jmenovat Kandersteg nebo Starlamp. Byla tu velká pravděpodobnost, že je to jeden z nich, a že půjde v Supermanových stopách. A tak jsem se užíral.

V pátek ráno odvezl najatý vůz jednoho koně na dostihy v Haydocku, ale Judův a Humberův vůz zůstaly ve dvoře až do oběda. To bylo něco nenormálního a já si při té příležitosti poznamenal počet ujetých kilometrů.

Jud vyjel s vozem ze dvora, zatímco jsme ještě jedli svou polední sličtu a neviděli jsme, kdy se vrátil, protože jsme všichni zajížděli koně co nejdále od stájí na místech, kde byla měkká půda rozrušena už různými tréninkovými úkony v tomto týdnu; ale když jsme se ve čtyři vrátili k večerní práci ve stáji, byl už Mickey zpátky ve svém stání.

Podíval jsem se do kabiny koňského vozu a zkontroloval ukazatel ujetých kilometrů - Jud ujel přesně dvacet a půl kilometru. Nebyl tedy tak daleko, aby se dostal až na pobřeží. Hlavou se mi honily hořké myšlenky.

Když jsem dodělal své dva závodní koně a přenášel kartáče a nářadí k Adamsovu černému loveckému koni, našel jsem Jerryho, jak se opírá o zeď vedle Mickeyho stání a po tvářích se mu koulejí slzy.

"Vo co de?" zeptal jsem se a postavil nářadí vedle na zem.

"Mickey... mě kous," vzlykl. Třásl se strachem a bolestí.

"Ukaž."

Pomohl jsem mu vysvléci paži ze svetru a podíval jsem se na ránu. Byla to zarudlá, kulatá rána, divoké kousnutí hořejší části paže u ramene.

Přišel k nám Cass.

"Co tu tropíte?"

Spatřil však Jerryho ruku a nic jsme mu nemuseli povídat. Pohlédl přes horní půlku dveří stání a potom se obrátil k

Jerrymu: "Naběhal se moc daleko v moři, aby si vyléčil nohy. Veťák řek, že se mu musí dát puchejř a odpoledne mu s tím něco udělal, když se Mickey vrátil. To je holt tím. Cítí se blbě, ty by ses taky tak cejtil, kdyby ti dal někdo na nohu pálivéj flastr. A teď přestaň s tím hloupým mňukáním a hezky se o něj postarej. A ty, Dane, si hled' svýho koně a nesar se do cizích věcí." Pak vyšel ven podél řady stání.

"Já nemůžu," šeptal Jerry spíš pro sebe.

"Však to zvládneš," řekl jsem vesele.

Obrátil ke mně ustrašenou tvář. "Zas mě kousne."

"Určitě ne."

"Chňapl po mně několikrát. To je příšerný, jak kope. Já už se k němu neodvážím..." Strnule stál, třásl se strachy a mně bylo jasné, že je opravdu nad jeho síly se tam vrátit.

"Tak dobře," řekl jsem. "Já udělám Mickeyho a ty se postarej o můj loveckýho. Ale pořádně, Jerry, dej si záležet. Pan Adams na něm zejtra pojede a nechtěl bych strávit další sobotu na kolenou."

Byl jako pomatený. "Todle pro mě eště nikdo nikdy neudělal."

"Je to volovina," řekl jsem rychle. "Ale jestli nebude můj loveckej v pořádku, kousnu tě hůř než Mickey."

Přestal se třást a zašklebil se; to jsem právě chtěl. Pak si se syknutím oblékl svetr, vzal moje kartáče a otevřel dvířka do stání loveckého koně.

"Neřekneš to Cassovi?" ptal se úzkostlivě.

"Ne," ujistil jsem ho a uvolnil dvířka Mickeyho stání.

Kůň byl dost bezpečně uvázan a ještě měl na krku dlouhé dřevěné jho, kterému se říká kolébka, aby nemohl sehnout hlavu a strhnout si z předních nohou bandáž. Pod obinadlem měl Mickey - alespoň podle Casse - flastr, "puchejř", červenou žiravou mast, užívanou k ztuzení a posílení šlach. Byl to běžný způsob ošetření zbytnělých šlach. Vtip ovšem byl v tom, že Mickeyho nohy takové ošetření nepotřebovaly. Podle mého soudu byly jako z křemene. Teď ho ovšem pořádně bolely, nejmníh tolik, jako by dostal puchýř a možná ještě víc.

Jerry měl pravdu, Mickey byl viditelně rozčilený. Nedal se uklidnit rukou ani hlasem, kopal zadní nohou, kdykoli mne cítil v dosahu a pokoušel se i kousat. Dával jsem si pozor, abych se nedostal za něj, ačkoli se točil mým směrem, když jsem mu upravoval a podestýlal slámu na zadní straně stání. Přinesl jsem mu seno a vodu, ale nejevil o ně zájem.

Vyměnil jsem mu deku, protože ji měl celou promočenou potem a v noci by ho studila. To byl dost obtížný kousek, ale podařilo se mi to, ačkoli jsem musel odrážet jeho útoky vidlemi.

Když Cass přiděloval žrádlo pro koně, šli jsme s Jerryem spolu a u stání jsme si své dávky slavnostně vyměnili. Jerry se šťastně křenil. Bylo to nakažlivé, a tak jsem se na něj taky zakřenil.

Mickey odmítal i tuto potravu, leda tak ještě si kousnout do mne. Ale nedopřál jsem mu to. Nechal jsem ho na noc uvázaného a dal jsem pytel svých a Jerryho kartáčů do bezpečné vzdálenosti od dvířek. Doufal jsem, že se Mickey do rána zřejmě uklidní.

Jerry div nevykartáčoval mému černému loveckému každý chlup zvlášť, broukaje si při tom nějakou písničku.

"Hotovo?" tázal jsem se.

"Je v pořádku?" ptal se s úzkostí.

Šel jsem se podívat.

"Dokonale," řekl jsem po pravdě. Jerry uměl vykartáčovat koně lépe než kdokoli jiný. A nazítří pak převzal Adams k mě nezměrné úlevě oba koně bez poznámky a sotva se mnou ztratil slovo. Spěchal, aby už byl na nějaké vzdálené schůzce, ale stejně se zdálo, že se mi podařilo vypadat natolik bezpátečně, abych mu nestál za mučení.

Ráno bylo Mickeymu mnohem hůř. Když Adams odešel, stál jsem s Jerryem a díval se přes nízká dvířka do Mickeyho stání. Ubohému zvířeti se podařilo strhnout si jednu z bandáží navzdory kolébce a nad jeho šlachou jsme mohli pozorovat velkou otevřenou ránu.

Mickey na nás koukal urputnými očima, s ušima při hlavě, šije mu útočně trčela kupředu. Nikdy jsem neviděl, že by kůň takhle vypadal, leda když se rval. Zdál se mi nebezpečný.

"Von zblblnul," šeptal Jerry s posvátnou hrůzou.

"Chudák."

"Snad nechceš k němu?" povídá. "Dyť by tě zabil."

"Jdi pro Casse," řekl jsem. "Nechám ho tak, dokud se Cass nepřesvědčí, jak vyapadá, a Humber taky. Ty jdi a řekni Cassovi, že Mickey zešílel. To ho snad pohne, aby se šel podívat."

Jerry odběhl a vrátil se s Cassem, který si zřejmě ještě nevybral mezi úzkostí a zlostí a přišel bez váhání. Při pohledu na Mickeyho v něm náhle převládla úzkost. Šel pro Humbera a řekl Jerryemu, aby za žádnou cenu neotevíral Mickeymu dvířka.

Humber kráčet beze spěchu přes dvůr, opíraje se o hůlku, zatímco prcek Cass poklusaval vedle něj. Humber si Mickeyho hezky dlouho prohlížel. Potom sklouznul jeho pohled na Jerryho, který tu stál a třásl se jen při myšlence, že by snad měl obstarávat koně v tomto stavu, a pak na mne. Stál jsem u dveří vedlejšího boxu.

"To je stání Adamsova loveckého koně?" zeptal se.

"Ano, pan Adams si ho právě odvedl."

Prohlížel si nejdřív mne a pak Jerryho od hlavy k patě a nakonec řekl Cassovi: "Roke a Weber by si měli vyměnit koně. Já vím, že oba stojej za zlamanou grešlí, ale Roke je větší a silnější a taky starší." A taky - jak mi najednou napadlo - Jerry má otce a matku, kteří by dělali kravál, kdyby byl zraněn, kdežto na mém papíru bylo v rubrice příbuzní slovo "žádní".

"Já tam sám nevlezu, pane chovateli," řekl jsem. "Cass mi ho bude muset přidržet vidlema a já ho podestelu." A i tak budeme mít oba štěstí, když nás nekopne, myslel jsem si.

Měl jsem legraci z toho, jak začal Cass rychle nabízet Humberovi, že když se tam bojím jít sám, sežene některého z chlapců, aby mi pomohl. Ale Humber si nás nevšímal a zasmušile pozoroval Mickeyho.

Nakonec se ke mně otočil a řekl: "Vemte si vědro a pojdte do kanceláře."

"Prázdné vědro, pane chovateli?"

"Ano," odvětil netrpělivě, "prázdné vědro." Obrátil se a odkulhal k dlouhému cihlovému baráku. Vzal jsem z prázdného stání vědro, šel za ním a čekal u dveří.

"Naberte do vědra vodu jenom do třetiny," řekl, "a dejte to Mickeymu do žlabu, aby to nepřevrhl. Až se napije, tak se uklidní."

Odnesl dózu a lžičku zase zpátky do kanceláře a já si z vědra nabral velkou špetku prášku a nasypal ji do seznamy Humberových koní v opasku. Potom jsem si olízl prsty i palec - prášek chutnal jemně nahořkle. Dóza, kterou jsem viděl na polici v umývárně, měla nálepkou Rozpustný fenobarbital a jedině, co tu překvapovalo, bylo velké množství prášku, které tam Humber nasypal.

Nalil jsem do vědra vodu, zamíchal ji rukou a vrátil se do Mickeyho stání. Cass zmizel. Jerry byl na druhé straně dvora a pečoval o svého třetího koně. Rozhlížel jsem se, jestli nenajdu někoho, kdo by mi pomohl, ale všichni se pečlivě drželi z dohledu. Zaklel jsem. Nechtěl jsem jít k Mickeymu sám; byla úplná blbost se o něco takového jenom pokusit.

Humber se zase vrátil.

"Tak dělejte," povídá.

"Vždyť tu vodu vyleju, jak se mu budu vyhejbat."

"Ale."

Mickeyho podkovy divoce bubnovaly do stěny.

"Tak vy si netroufáte?"

"Člověk nemusí bejt hned posera, když tam nechce sám, pane chovateli," řekl jsem mrzutě.

Čučel na mne, ale zřejmě viděl, že by nemělo cenu, aby trval na mém. Najednou sebral vidle, opřené o stěnu, přendal si je do pravé ruky a hůlku přehodil do levé.

"Tak dělejte," řekl nevrle, "a nezdružujte."

Vypadal prapodivně se svými dvěma nekonvenčními zbraněmi, a přitom měl na sobě oblek jako ze žurnálu. Doufal jsem, že bude tak rázný, jak se tvářil.

Otevřel jsem dvířka a vešli jsme dovnitř.

Bylo nespravedlivé domnívat se, že Humber couvne a nechá mne tam samotného; choval se chladně jako vždy, jakoby si strach prostě neuměl představit. Sdostatek přidržel Mickeyho nejprve na jedné straně stání a potom na druhé, zatímco jsem uklízel a podestlal čerstvou slámu, a zůstal neochvějně na svém místě, zatímco jsem koni čistil žlab a nalil jsem tam vědro dopované vody. Mickey mu to ovšem nijak neusnadňoval, jeho zuby a kopyta byly ještě účinnější a nebezpečnější než včera večer.

Bylo zvláště obtížné chovat se jako kus zbabělce vedle Humberova chladného sebeovládání, i když jsem si před ním nemusel dávat tolik pozor jako před Adamsem.

Když jsem dokončil práci, řekl mi Humber, abych šel ven první a vyšel za mnou, aniž si sebemeně pomačkal svůj dobře vyžehlený oblek. Zavřel jsem dveře na petlici a snažil se ze všech sil tvářit se vytrašeně.

Humber na mne pohlédl s nechutí. Rysy jeho tváře ztvrdly.

"Doufám, Roku," pravil ironicky, "že budete s to pečovat o Mickeyho, když je teď napůl omámený drogami."

"Ne, pane," breptal jsem.

"Abych tedy pomohl vaší skromné statečnosti, myslím, že ho budeme držet pod drogami několik dní. Pokaždé, než mu dáte vodu, zajděte s vědrem za Cassem nebo za mnou a my vám do něj dáme sedativum. Jasně?"

"Ano, pane."

"Dobře." Propustil mne pokynem ruky.

Odnesl jsem pytel špinavé slámy na hnojiště, a tam jsem si pořádně prohlédl obinadlo, které si Mickey strhl. Měla tam být červená mast, ale na Mickeyho odřeném noze jsem marně hledal její stopy. Na bandáži jí nebylo ani cítit, a přece by jí tam podle velikosti a hloubky rány musilo být aspoň půl koflíku.

Toho dne odpoledne jsem vzal Jerryho na motorce do Possetu a dbal jsem, aby se hezky vynadíval na hračkářský stánek v poštovní hale.

Měl jsem tam dopis od Octobera.

"Proč jsme od vás minulý týden nedostali žádnou zprávu? Je vaší povinností informovat nás o vývoji situace."

Roztrhal jsem dopis se zaťatými zuby. Povinnost. Bylo toho právě tak akorát, abych toho měl dost. Rozhodně to nebylo z pocitu povinnosti, že jsem zůstal u Humbera a strpěl jsem tuto novodobou formu otroctví. Bylo to proto, že jsem byl tvrdohlavý a že jsem rád dokončil to, co jsem začal; a i když se to zdálo trochu nadnesené, bylo to také proto, že jsem opravdu chtěl podle svých možností zachránit britský dostihový sport z Adamsových drápů. Kdyby to byla jenom povinnost, byl bych Octoberovi vrátil jeho peníze a zmizel.

"Je vaší povinností informovat nás o vývoji situace."

Ještě se na mne hněvá kvůli Patty, pomyslel jsem si mrzutě, a napsal tu větu schválně, aby mne popudil.

Napsal jsem svou zprávu.

"Váš pokorný a poslušný sluha lituje, že nemohl minulý týden splnit svou povinnost a informovat vás o vývoji situace. Zatím ještě zdaleka není tak jasná, ale zjistil jsem užitečné skutečnosti. Ani jeden z jedenácti koní už nebude

dopován, ale příštím vítězem má být kůň Six-Ply, který teď patří panu Henrymu Waddingtonovi z Lewesu v Sussexu. Mohl bych laskavě dostat odpověď na tyto otázky?

1. Je přiložený štipec prášku rozpustný fenobarbital?
2. Jaký je podrobný popis koní Čin-čin, Kandersteg a Starlamp?
3. Kterého dne porazil Blackburn na domácím hřišti Arsenal?"

Tohle mu ukáže, i s tou jeho "povinností", pomyslel jsem si, když jsem zalepoval obálku.

V kavárně jsme se s Jerryem jako obvykle řádně nacpali. Byl jsem u Humbera pět týdnů a dva dny a šaty mi začínaly být volné.

Když jsme se najedli až už jsme víc nemohli, vrátil jsem se na poštu a koupil si velkou mapu okolí a pár laciných kompasů. Jerry utratil patnáct šilinků za malý tank a když zjistil, že mám dost dobré vůle ke čtení, dopřál si ještě další commics. A vrátili jsme se k Humberovi.

Dny mijely. Mickeyho drogovaná voda působila uspokojivě, takže jsem mu mohl čistit stání a pečovat o něj bez velkých potíží. Cass mu sňal i další obvaz, pod nímž také nebyla rudá mast. Rány se pomalu začínaly hojit.

Na Mickeym se nedalo jezdit a byl velmi rozčilený, když se ho pokusili vyvést ven; musil jsem s ním proto každý den asi hodinu chodit okolo dvora, což mne unavilo víc než jeho, ale měl jsem při tom aspoň čas na plodné rozjímání.

V úterý večer přišel po své obvyklé projížďce Adams dokonce s Humberem. Zastavili se u Mickeyho, ale spokojili se pohledem přes nízká vrátka.

"Nechod' dovnitř, Paule," řekl Humber varovně, "je pod drogama, takže je nevypočitatelný."

Adams mne spatřil, jak stojím u Mickeyho hlavy.

"Co u toho koně dělá ten cikán? Myslel jsem, že to je práce toho blbce." Znělo to zlostně a pobouřeně.

Humber mu vysvětlil, že Mickey Jerryho kousl, a tak že nám prohodil místa. Adamsovi se to pořád nelíbilo, ale zdálo se, že si chce svůj komentář ponechat, až budou sami.

"Jak se jmenuje ten cikán?" zeptal se.

"Roke," odpověděl Humber.

"Tak, Roku, pojď ven z toho boxu."

Humber řekl úzkostlivě? "Paule, nezapomeň, že už teď máme o jednoho podkoního míň."

Ta slova mne příliš nepovzbudila. Vyšel jsem ze stání, nespouštěje z Mickeyho oči, protáhl jsem se dveřmi a stanul vedle nich s očima upřenýma k zemi.

"Roku," pravil Adams příjemně zbarveným hlasem, "na copak utrácíte svůj plat?"

"Platím splátky na motorku, pane."

"Splátky, aha. A kolik splátek máte ještě platit?"

"Asi, no asi patnáct, pane."

"A nechcete odtud odejít, než je zaplatíte, co?"

"Ne, pane."

"Vzali by vám motorku, kdybyste přestal platit?"

"Ano, pane, asi jo."

"Takže se pan Humber nemusí bát, že byste ho chtěl opustit?"

Řekl jsem pomalu a neochotně, ale náhodou skutečně po pravdě: "Ne, pane."

"Dobře," odsekl, "tak to máme jasné. A teď mi řekněte, kde jste vzal kuráž starat se o neklidného, pološíleného koně?"

"Je pod drogama, pane."

"Ale my oba víme, Roku, že takový kůň není bezpečný."

Neřekl jsem nic. Potřeboval-li jsem kdy nějaký nápad, bylo to právě v tuto chvíli. Ale měl jsem v hlavě dokonale prázdno.

"Nemyslím, Roku," řekl jemně, "že jste takový slaboch, jakého ze sebe děláte. Myslím si, že je ve vás mnohem víc, než předstíráte."

"Ne, pane," hlesl jsem bezmocně.

"No, tak si to zjistíme, ne?"

Natáhl ruku k Humberovi, ten mu podal svou vycházkovou hůlku. Adams se rozmáchl a pořádně mě praštil do stehna. Měl-li jsem zůstat ve dvoře, musil jsem ho zarazit. Tenkrát prostě bude nutné žebronit. Svezl jsem se s přeháněním po dveřích a posadil se na zem.

"Ne, pane, nedělejte to," křičel jsem. "Vzal jsem si nějaké prášky. Měl jsem z Mickeyho hrozný strach a požádal jsem v sobotu v Possetu lékárníka, aby mi dal nějaké pilulky, abych se nebál. A on mi je prodal a já si je od ty doby bral."

"Jaké prášky?" tážal se Adams nevěřičně.

"Nějaké pro uklidnění, mepro-něco, řekl. Dobře jsem mu nerozuměl."

"Meprobamat?"

"Ano, pane. Meprobamat. A už mě nebijte, pane, prosím vás. Měl jsem tak smrtelný strach z Mickeyho. Už mne nebijte, pane."

"No, to je legrace," smál se Adams. "Na co všechno nepřijdou. Co si vymyslí příště?" Vrátil hůl Humberovi a oba přešli k dalšímu stání.

"Vem si meprobamat a nebudeš mít strach. No, proč ne?" Se smíchem se šli podívat na dalšího koně.

Pomalu jsem vstal a okartáčoval si bláto z kalhot. Zatraceně, pomyslel jsem si nešťastně. Co jiného jsem mohl udělat?

Proč člověk tolik bazíruje na hrdosti a tak těžko se jí vzdává?

Bylo nad slunce jasné, že slabost byla mým jediným útočištěm. Adams už měl takovou povahu, že jakýkoli projev

odvahy pokládal za výzvu k tomu, aby ji zlomil. Humber mu podléhal, Cass ho slepě poslouchal a oba byli jeho spojenci. Kdybych se mu postavil, byť jen zcela mírně, utržil bych leda pár modřin a on by se pak začal divit, proč tu ještě zůstávám a říkám si o další. Čím vytrvaleji bych se tu držel, tím by se mu to zdálo méně věrohodné. Splátky na motorku by ho nadlouho nepřesvědčily. Byl bystrý. Kdyby nad tím počal uvažovat, napadlo by ho, že jsem přišel z Octoberových stájí. Přece ví, že October je funkcionář, a tedy jeho přirozený nepřítel. Vzpomněl by si na Torna Stapletona. Přecitlivělost psance, který všude cítí nebezpečí, by mu nahnala husí kůži. Snadno by si zjistil, že jsem každý týden neposílal peníze a že mi lékárník neprodal žádný meproamat. Napadlo by ho, nejsem-li Stapletonovým následovníkem a jakmile by mne jen trochu podezříval, byly by mě detektivní dny velmi rychle sečteny. Bude-li naproti tomu přesvědčen o mé bezpáteřnosti, nebude mít o mě zájem a já budu moci zůstat ve dvoře dalších pět nebo šest týdnů. I když doufám, že tak dlouho to snad ani nebude nezbytné. Ačkoli to u Adamse nebylo nic víc než instinkt a ne rozumová úvaha, byl naprosto v právu, že byl znepokojen, když našel u Mickeyho mne a nikoli Jerryho. V hodinách, které jsem u koně strávil, jsem pochopil, co se s ním vlastně stalo, a souhrn všech mých vědomostí o postižených koních a o všech koních vůbec se začínal urovnávat. Ten den jsem si již dokázal učinit přibližný obraz o tom, jak to Adams a Humber dělali, aby jejich koně vítězili. Věděl jsem to ovšem pouze rámcově, neznal jsem detaily. Byla to zatím teorie bez důkazů. Na detaily a důkazy jsem ještě potřeboval více času a nedá-li se vykoupit jinak než tím, že budu sedět na zemi a prosit Adamse, aby mne nebil, pak to musím učinit.

12

Octoberova odpověď byla strohá.

"Six-Ply podle zjištění nynějšího majitele nebude přihlášen do žádného prodejního dostihu. Znamená to, že nebude dopován?"

Odpovědi na vaše otázky:

1. Prášek je rozpustný fenobarbital.

2. Fyzický popis koní:

Čin-čin: zlatavěhnědý, bílá skvrna dole na nose, punčošky, vychýlená přední noha.

Kandersteg: kaštanově hnědý valach, bílé punčošky na dvou předních a jedné zadní noze.

Starlamp: hnědý valach, bílé paty na zadních.

3. Blackburn porazil Arsenal 30. listopadu.

Vaši vtípnost jsem neocenil. Přenesla se vaše nezodpovědnost také na pátrání?"

Nezodpovědnost. Povinnost. Ten ale uměl volit slova.

Četl jsem popisy koní. Prozradily mi, že Mickey je Starlamp. Čin-čin je Dobbin, jeden z mých dvou dostihových koní, patřících Humberovi. Kandersteg byl lehce šmaťchavé stvoření, staral se o něj Bert a ve dvoře se mu říkalo Flesh. Jestliže Blackburn porazil Arsenal 30. listopadu, byl už Jerry u Humbera jedenáct týdnů.

Roztrhal jsem Octoberův dopis a odepsal:

"Six-Ply se může stát dalším případem, bez ohledu na to, v jakém dostihu poběží, protože je nyní jediným zbývajícím ve hře, když Antonian a Superman vybouchli.

Kdybych si náhodou rozbil hlavu nebo mne přejelo auto, myslím, že bude lepší vám sdělit, že jsem tento týden objevil, jak celé schéma funguje, i když dosud postrádám většinu detailů."

Napsal jsem Octoberovi, že stimulatív používaný Adamsem a Humberem je vskutku adrenalin; a sdělil jsem mu, jak je podle mého soudu zaváděn do krevního oběhu.

"Jak vidíte, je třeba zjistit dvě základní skutečnosti dříve, než bude možno přikročit k trestnímu stíhání Adamse a Humbera. Budu se snažit, abych svou práci řádně dokončil, avšak nemohu to zaručit, protože hraju o závod s časem." A potom, protože jsem se najednou cítil strašně sám, připsal jsem impulzivně doušku:

"Věřte mi. Prosím vás, věřte mi. Patty jsem nic neudělal."

Když jsem to dopsal, pohlédl jsem s nechutí na tento výkřik osamělého srdce. Jsem pomalu takový slaboch, jakého hraju, pomyslel jsem si. Utrhl jsem a zahodil spodní kus papíru s lítostivými slovy a vhodil dopis do schránky. Usoudil jsem, že by teď bylo moudré koupit si nějaký uklidňující prostředek pro případ, že by si to chtěl někdo ověřit, a proto jsem se zastavil v lékárně. Lékárník mi rezolutně odmítl něco takového prodat s tím, že to je na lékařský předpis. Jak dlouho potrvá, pomyslel jsem si smutně, než Adams nebo Humber objeví tuhle neohrabanou výmluvu? Jerry byl zklamán, když jsem se v kavárně rychle najedl a nechal ho tam samotného, aby dojedl a vrátil se domů pěšky, ale ujistil jsem ho, že mám něco moc důležitého na práci. Byl nejvyšší čas, abych se trochu porozhlédl po okolní krajině. Vyjel jsem z Possetu, nedaleko zastavil motorku a vyňal mapu, kterou jsem celý týden pečlivě studoval. Zakreslil jsem na ni dva soustředné kruhy. Vnější měl poloměr deset kilometrů a vnitřní šest kilometrů. Humberovy stáje byly ve středu. Jestliže Jud jel pro Mickeyho jen tam a zpět, muselo ležet hledané místo někde mezi oběma kruhy.

Některé směry byly už předem vyloučeny, protože tu byly otevřené povrchové doly na uhlí. Deset kilometrů na jihovýchod leželo předměstí důlního městečka Claveringu. Ale všude na sever a na západ byla vřesoviště s malými údolíčky, jako bylo to, v němž stála Humberova stáj, malé úrodné výběžky, na míle daleko ztracené ve větrem vybičovaných vřesovištích.

Tellebridge, obec, kde žil Adams, ležela mimo vnější okruh. Asi o dva kilometry dál, a proto jsem neuvažoval o tom, že by tam mohl být Mickey ustájen v době své nepřítomnosti. Avšak prostor na čáře, spojující Humberův dvůr s Adamsovou vesnicí, byl asi k prvnímu průzkumu nejvhodnější.

Protože jsem si nepřál, aby mne Adams viděl, jak slídím kolem jeho domu, nasadil jsem si helmu, kterou jsem neměl na sobě od svého výletu do Edinburgu a na oči jsem si vzal velké ochranné brýle, v nichž by mne nepoznala ani vlastní sestra. Ale náhodou jsem Adamse na svých toulkách nespatriil. Viděl jsem zato jeho dům, čtvercový, krémově natřený. Byl postaven v georgiánském slohu a u vrat byly pilíře s hlavami Gorgon. Byla to největší a nejimpozantnější budova v sousedství kostela, obchodu, dvou hospod a několika chalup, které tvořily celý Tellbridge.

Hovořil jsem o Adamsovi s chlapcem, který mi dával benzin u tellbridgeské benzinové pumpy.

"Kdepak, žádná paní Adamsová neexistuje," prohlásil se smíchem a hřbetem ruky si odhrnul světlé vlasy z čela. "Ale často tu má plno zajců, to jo. Někdy plnej dům. Ale jen nobl slečny, abyste mi rozuměl. Nikdy nemá v domě nikoho, než nobl lidi, pan Adams. A nač si vzpomene, to má, a hned. Na nikoho se neohlíží. Posledně v pátek vzbudil ve dvě v noci celou ves, poněvadž si vzal do hlavy, že chce rozhoupat zvony v kostele. Rozbil okno, aby se tam dostal... Co bych vám povídal. To se ví, nikdo nic neřekne, poněvadž utrácí ve vsi fůru peněz. Za jídlo a pití a lidem, co mu sloužej, a tak. Od té doby, co je tady, každému se vede líp."

"Dělá často takový věci, jako že zvoní na kostelní zvony?"

"No, to zrovna ne, ale zase jiný, to jo. Ani byste tomu nevěřil. Ale říkaj, že dobře zaplatí, když udělá nákou škodu, a každej je s tím svolnej. Je prej velkodušnej, tak to říkaj."

Ale Adams byl už trochu v letech na to, aby byl tímto způsobem velkodušný.

"Kupuje si tu benzin?" ptal jsem se, zatímco jsem lovil po kapsách peníze.

"Ne, často ne. Má vlastní pumpu." Z chlapcovy upřímné tváře náhle zmizel úsměv. "Vlastně jednou jsem ho přece jen obsluhoval, když mu došla zásoba."

"A co se stalo?"

"Ale, šlápnul mi na nohu. V těch svejch loveckejch botech. Nemoh jsem na to přijít, jestli to udělal schválně, protože to tak vypadalo. Ale proč by dělal něco podobného?"

"To si neumím představit."

Udiveně potřásl hlavou. "Snad si myslel, že jsem mu asi měl uhnout z cesty. Stoupl mi rovnou na nohu, no, a ještě se opřel. Já měl na nohou jen tenisky. Skoro mi zlomil kost. Musí vážit nejmíň osmdesát kilo." Povzdychl si, já mu odpočítal drobné do dlaně, poděkoval jsem a pokračoval v jízdě. To je zvláštní, myslel jsem si, co všechno projde psychopatovi.

Bylo studené odpoledne pod mrakem, ale mně se líbilo. Zastavil jsem se na nejvyšším místě vřesoviště, posadil se ze strany na mašinu a hleděl jsem do daleka na pusté pahorky, na vysoké komíny Claveringu, které se rýsovaly na obzoru. Sejmul jsem helmu, brýle a prsty prohrábl vlasy, aby k nim mohl studený vítr.

Věděl jsem, že mám jen nepatrnou naději zjistit, kde přechovávali Mickeyho. Mohlo to být kdekoli - ve stodole, v chalupě nebo v kůlně. Nemusila to být zrovna stáj a asi to také žádná stáj nebyla; byl jsem si jist jenom tím, že to bude někde stranou, z dohledu a doslechu sousedů. Potíž byla v tom, že v této části Durhamu, kde jsou vesnice daleko od sebe, kde jsou zapadlá údolíčka a na míle otevřená vřesoviště, jsem objevil celé desítky míst vzdálených z dohledu a doslechu sousedů.

Pokřčil jsem rameny, nasadil si zase helmu a brýle a ten nepatrný zbytek času jsem strávil tím, že jsem objevil dva výhodné pozorovací body: z prvního bylo vidět přes údolí dolů do Humberova dvora a z druhého hlavní křižovatku na cestě od Humbera do Tellbridge a cesty, jež se z ní rozbíhaly různými směry.

Protože v Humberově zvláštním seznamu bylo zaneseno také jméno Kanderstega, byla pravděpodobnost jedné ku deseti, že i on pojedje jednoho dne touže cestou jako MickeyStarlamp. Dalo se předpokládat, že ani potom nezjistím, kam ho povevou, ale rozhodně nemohlo škodit, že si zapíšu za uši polohu zdejší krajiny.

Ve čtyři hodiny jsem se vrátil do Humberova dvora s obvyklým nedostatkem nadšení a dal se do večerní práce.

Uplynula neděle i pondělí. Mickeymu se neulevilo. Rány na nohou se mu sice uzdravovaly, ale nebyl ani po uklidňujícím prášku zcela bezpečný, a ještě ke všemu začal ubývat na váze. Ačkoli jsem se dosud nikdy nesetkal s koněm v podobném stavu, nabyl jsem postupně jistoty, že se kůň už neuzdraví, a že Adams s Humberem mají další průšvih.

Humberovi a Cassovi se také nelíbil, ačkoli časem se zdálo, že ho to spíš otravuje, než znepokojuje. Jednou ráno přišel Adams a já jsem je z Dobbinova boxu pozoroval, jak všichni tři stojí u Mickeyho a prohlížejí si ho. Cass vstoupil na okamžik do stání, ale hned zase vyšel a vrtěl hlavou. Adams byl zřejmě rozzuřen. Vzal Humbera za paži a oba odešli do kanceláře a zdálo se, že se spolu hádají. Dal bych moc za to, kdybych si je mohl poslechnout. Škoda, že neumím číst ze rtů, pomyslel jsem si, anebo že mne nevybavili jedním z oněch odposlouchávacích přístrojů, fungujících i na velkou dálku. Jako fyzik jsem byl opravdu nahoubý.

V úterý ráno jsem u snídaně dostal dopis, odeslaný z Durhamu, a byl jsem hrozně zvědav, od koho je, protože těm několika lidem, kteří znali mou adresu, jsem ani nestál za psaní. Strčil jsem ho do kapsy, abych ho mohl otevřít, až budu sám. Udělal jsem dobře, protože dopis byl k mému úžasu od Octoberovy starší dcery.

Psal mi z koleje:

"Milý pane Roku,
byla bych ráda, kdybyste mi mohl zavolat a dohodnout si se mnou tento týden schůzku. Musím s vámi o něčem hovořit. S pozdravem Elinor Tarrenová."

Asi jí October dal pro mne nějakou zprávu či něco podobného anebo se tam chtěl se mnou setkat sám a nechtěl třeba napsat přímo. Rozpačitě jsem požádal Casse o volné odpoledne, ale nepovolil mi ho. Jenom v sobotu, řekl, a i v sobotu tenkrát, budu-li sekat dobrotu.

Obával jsem se, aby už v sobotu nebylo pozdě, anebo že Elinor pojede na neděli do Yorkshiru, ale napsal jsem jí, že jiný den nemohu, a v úterý po večeři jsem se vydal pěšky do Possetu, abych dopis poslal.

Odpověď přišla v pátek, opět věcná a krátká, aniž by obsahovala sebemenší náznak toho, proč jsem měl vlastně přijet.

"V sobotu odpoledne se mi to hodí. Řeknu vrátnému, že přijdete. Jděte k postranním dveřím koleje (jsou určeny pro studenty a jejich návštěvy) a požádejte, aby vás uvedli do mého pokoje."

Připojila ještě tužkou kreslený plánec, kde leží kolej, a to bylo všechno.

V sobotu ráno jsem měl v práci šest koní, protože tu ještě stále nebyla náhrada za Charlieho a Jerry musel s Pageantem na dostihy. Adams přišel jako obvykle pohovořit si s Humberem a dohlédnout na své lovecké koně, ale nevěnoval mi moc pozornosti ani energie, za což jsem mu byl povděčen. Polovinu z těch dvaceti minut, co se tu zdržel, strávil tím, že se díval do Mickeyho stání, přičemž se jeho hezký obličej zakabonil.

Cass nebyl vždycky protivný a poněvadž věděl, že jsem žádal volné odpoledne, zašel dokonce tak daleko, že mi pomohl, abych byl do oběda hotov. Překvapilo mne to, a tak jsem mu poděkoval a on poznamenal, že je mu jasný, že má teď každý práci navíc (samozřejmě kromě něj), protože nám pořád chybí jeden podkoní, a že já si na to stěžuji míň než ti druzí. Pomyslí jsem si, že to je ovšem chyba, kterou nesním příliš často opakovat.

Umyl jsem se, jak to jen bylo v daných podmínkách možné. Člověk musel nejprve všechnu vodu na mytí ohřát v kotlíku na kamnech a nalít ji do umyvadla na mramorovém podstavci. Oholil jsem se pečlivěji než obvykle, shlížeje se ve stěpu zrcadla, zadělaného od much, o nějž jsem se musel seprat s ostatními podkoními, kteří už chtěli vyrazit do Possetu.

Ani jedna část mého oděvu nebyla vhodná pro návštěvu dívčí koleje. S povzdechem jsem se rozhodl pro černý svetr s rolákem, tmavošedé trubkové kalhoty a černou koženou bundu. Košili ne, protože jsem neměl kravatu. Pohlédl jsem na špičaté boty, ale nebyl jsem s to přemoci svou nechut', a tak jsem na dvoře pod kohoutkem umyl holínky a obul si je. Vše, co jsem na sobě měl, potřebovalo vyprat a určitě jsem byl cítit po koních, i když sám jsem tomu tak přivykl, že jsem to nevnímal.

Pokrčil jsem rameny. S tím se nedalo nic dělat. Vybalil jsem motorku a vyrazil do Durhamu.

13

Kolej, kde bydlela Elinor, stála v aleji vedle dalších mohutných a učeně vyhlížejících budov. Měla impozantní vchod vpředu a méně impozantní vjezd po pravé straně. Zajel jsem s motorkou rovnou tam a zaparkoval ji vedle řady kol. Za koly stálo šest nebo sedm malých aut. Jedním z nich byl malý červený Elinorin dvousedadlový sport'ák.

Dva schody vedly k velkým dubovým dveřím, ozdobeným jediným slovem Studenti. Vešel jsem dovnitř. Po pravé straně byla vrátnice s pochmurně vyhlížejícím mužem středních let, který se díval do seznamu.

"Prosím vás," řekl jsem, "mohl byste mi říci, kde najdu Elinor Tarrenovou?"

Vzhlédl ke mně: "Na návštěvu? Čekají vás?"

"Myslím, že jo," odpověděl jsem.

Zeptal se, jak se jmenuje a přičinlivě jel prstem po seznamu. "Daniel Roke přijde navštívit slečnu Tarrenovou, prosím, ukázat mu její pokoj. Jo, to bysme měli. Tak pojdte." Slezl ze židle, obešel vrátnici a s funěním mne vedl do hloubi budovy.

Chodba několikrát zahýbala a já pochopil, k čemu byl takový průvodce dobrý. Po obou stranách byly dveře, na nich kovové rámečky s kartičkami, kde stálo, kdo tu bydlí nebo k čemu místnost slouží. Vystoupili jsme do druhého patra a zahrnuli za několik dalších rohů, až konečně vrátný ukázal na jedny dveře, které se ničím nelišily od ostatních.

"Tady to je," řekl bezvýrazně. "To je pokoj slečny Tarrenové." Obrátil se a šoural se zpátky ke svému stanovišti.

Vizitka na dveřích hlásala: Slečna E. C. Tarrenová. Zaklepal jsem a slečna E. C. Tarrenová otevřela.

"Pojďte dál," řekla. Bez úsměvu.

Šel jsem dál. Zavřela za mnou dveře. Stál jsem a rozhlížel se po jejím pokoji. Už jsem si tak zvykl na strohé zařízení u Humbera, že byl divný, zvláštní pocit octnout se opět v pokoji se záclonami, koberci, čalouněnými křesly, poduškami a květinami. Převládala tu směs modré a zelené, na jejímž pozadí zářila kytice narcisů a rudých tulipánů.

Byl tu velký stůl plný knih a papírů, knihovnička, lůžko s modrou pokrývkou, šatník, velká vestavěná skříň a dvě křesla. Vypadalo to tu hřejivě a přátelsky. V takovém pokoji se muselo moc dobře pracovat. Kdybych měl o chvíli víc času tu stát a myslet na to, byl bych určitě pocítil závist. O to mne připravila otcova a matčina smrt - o čas a možnost studovat.

"Prosím, posadte se." Ukázala na jedno křeslo.

"Děkuji." Posadil jsem se a ona si sedla proti mně, ale dívala se na podlahu, ne na mne. Tvářila se slavnostně a

pochmurně, a mne najednou napadlo, zda to, co mi po ní October vzkazuje, neznamená nové nepříjemnosti.

"Požádala jsem vás, abyste sem přišel," oznámila mému týlu, "protože se vám musím omluvit, a věřte, že to pro mne není snadné."

"Omluvit?" podivil jsem se. "A za co?"

"Za svou sestru."

Povstal jsem a otočil se k ní. "To nedělejte," řekl jsem naléhavě. Byl jsem v posledních týdnech tolik pokořován, že jsem nechtěl vidět někoho jiného v podobném postavení.

Potřásla hlavou. "Obávám se," polkla, "obávám se, že moje rodina se k vám zachovala velmi nepěkně."

Stříbřitě plavé vlasy jí svítily jako svatozář ve slabých paprscích slunce, které šikmo pronikaly oknem za jejími zády.

Měla na sobě červený svetr a přes něj temně zelené šaty bez rukávů. Vypadalo to barevně a báječně, ale zřejmě jsem ji moc nepomohl, když jsem tak na ni jen civěl. Sedl jsem si tedy do křesla a řekl trochu vesele: "Nedělejte si s tím starosti, prosím vás."

"Starosti!" zvolala, "jak si je nemám dělat. Já přece vím, proč jste byl propuštěn, a sama jsem několikrát řekla otci, že vás měl dát zavřít. A teď najednou objevím, že nic z toho není pravda. Jak můžete říci, že si nemám dělat starosti, když si každý myslí, že jste spáchal ošklivý zločin, a není to pravda."

V jejím hlase byla hluboká účast. Skutečně se jí dotýkalo, že se někdo z její rodiny zachoval tak nepěkně jako Patty.

Cítila se vinna, protože to byla její sestra. To se mi na ní líbilo, ale věděl jsem ostatně už dřív, že je to skvělé děvče.

"Jak jste na to přišla?" tázal jsem se.

"Patty mi to řekla minulou neděli. Povídaly jsme si spolu, děláme to často. Nikdy o vás nechtěla mluvit, ale tentokrát se smála a řekla mi to jen tak mimochodem, jakoby na tom už nezáleželo. To já vím, že je... prostě... zvyklá na muže. Je zkrátka taková. Ale tohle... byla jsem šokovaná. Nejdřív jsem jí to nechtěla ani věřit."

"Co vám vlastně řekla?"

Chvilí bylo za mnou ticho a potom pokračovala trochu rozechvělým hlasem. "Řekla, že se vás pokoušela svést, ale že jste nechtěl. Řekla... řekla, že se vám ukázala nahá a že všechno, co jste udělal, bylo, že jste jí řekl, aby se zase oblékla. Řekla, že jí to tak hrozně rozněvalo, že celý příští den přemýšlela, jak se vám pomstít. V neděli ráno se schválně rozplakala a šla za otcem a... řekla otcí..."

"Ano," přisvědčil jsem v dobré míře, "tohle je, myslím, trochu pravdivější obraz o tom, co se stalo." Zasmál jsem se.

"To není k smíchu," protestovala.

"To se mi jen tak ulevilo."

Obešla mne, posadila se a podívala se na mne.

"Tak vám to nebylo jedno, víte?"

Musel jsem dát najevo trochu nechutenství. "Ne, nebylo."

"Řekla jsem otci, že Patty lhala. Nikdy před tím jsem mu nevyprávěla o jejích milostných záležitostech, ale tohle bylo něco jiného... Prostě, řekla jsem mu to v neděli po obědě." Odmlčela se a zaváhala. "Bylo to moc divné. Nezdálo se, že by ho to nějak překvapilo, fakt. Nehnulo to s ním tak jako se mnou. Zdál se jen velmi unaven, jako by najednou slyšel špatné zprávy. A byl smutný, jako by mu umřel přítel po dlouhé nemoci. Nechápala jsem to. A když jsem řekla, že samozřejmě jediné správné by bylo nabídnout vám znovu místo, rázně to odmítl. Přela jsem se s ním, ale bohužel trvá na svém. Odmítl také říci panu Inskipovi, že jste neměl odejít, a přinutil mne, abych mu slíbila, že nikomu nepovím, co Patty vyprávěla. Je to tak nespravedlivé," dodala prudce, "ale já jsem si myslela, že i když se to nikdo nemá dovědět, aspoň vy byste měl. Ne, že by vám to nějak prospělo, že otec a já jsme nakonec zjistili, co se skutečně stalo, ale chtěla bych, abyste věděl, že toho lituji, že je mi moc, opravdu moc líto, že to má sestra udělala."

Usmál jsem se na ni. Nebylo to těžké. Byla tak zářivě jasná, že ani nevadilo, že nemá úplně rovný nos. Její přímé, šedé oči byly plné opravdové, hluboké lítosti, a já věděl, že prohršek Patty ji mrzí tím víc, poněvadž - jak se domnívala - jím byl postižen podkoní, který se nemůže bránit. Tím obtížnější bylo nalézt nyní správnou odpověď.

Chápal jsem přirozeně, že October nemůže veřejně vyhlásit mou nevinu, i kdyby chtěl, nemohli jsme přece riskovat, že by se to doneslo k Humberovým uším. Ani jeden z nás si nepřál, abych se opět vrátil k Inskipovi. Žádný normálně myslící člověk by totiž nezůstával u Humbra, kdyby mohl jít k Inskipovi.

"Kdybyste tušila," řekl jsem pomalu, "jak strašně jsem si přál, aby váš otec uvěřil, že jsem neublížil vaší sestře, pochopila byste, že to, co jste mi teď řekla, má pro mne větší cenu než deset míst. Mám vašeho otce rád a vážím si ho. Má úplně pravdu. Asi mne nemůže vzít zpátky, protože by to bylo totéž, jako kdyby se rozneslo, že jeho dcera je lhářka, ne-li něco horšího. To od něj nemůžete chtít. To nemůžete očekávat. Ani já ne. Nejlíp nechat to být."

Chvilí se na mne mlčky dívala. Zdálo se mi, že v jejím pohledu je úleva a překvapení a nakonec i trochu zmatku.

"Nestojíte tedy o žádné odškodnění?"

"Ne."

"Já vás nechápu."

"Podívejte se," řekl jsem a povstal, abych unikl jejímu zpytavému pohledu. "Já taky nejsem čistý jako sníh. Já jsem vaši sestru políbil. Myslím, že jsem k tomu trochu zavdal příčinu, ale potom jsem se zastyděl a couvnul jsem. Tak je to. Nebyla to jenom její vina. Choval jsem se špatně. Tak prosím... nesmíte se kvůli mně cítit tak provinile." Přistoupil jsem k oknu a vyhlédl ven.

"Lidé se nesmějí věšet za vraždy, které se rozhodli nespáchat," řekla suše. "Jste skutečně velkomyslný a to jsem nečekala."

"Tak jste mne sem neměla zvat. Vzala jste tím na sebe velké riziko," řekl jsem. Okno vedlo na čtvercový trávník, obklopený širokými cestami, tichý a prázdný pod sluncem probouzejícího se jara.

"Jaké riziko?" divila se.

"Moh jsem udělat skandál. Ostudu vaší rodině. Pošpinit jméno Tarrenů. Špinavé prádlo v nedělních novinách a tak. Obchodní pověsti vašeho otce by to mohlo ublížit."

Polekalo ji to, ale nepovolila. "Stala se krivda a musí se napravit."

"A na všechno se vykašlete?"

"A na všechno se vykašlu," opakovala trochu bázlivě.

Usmál jsem se. To byla holka podle mého vkusu. Také já jsem na leccos kašlal.

"Tak už abych snad šel," řekl jsem váhavě. "Děkuji za pozvání. Chhápů, že jste si asi prožila hrozný týden a že vás to trápilo, a vážím si toho víc, než to snad dovedu říct."

Pohlédla na hodinky a zaváhala. "Já vím, že je na to nevhodná doba, ale neměl byste chuť na trochu kávy? Máte za sebou dost dlouhou cestu."

"To bych moc rád," řekl jsem.

"Dobře... tak se posadte a já ji udělám."

Sedl jsem si. Otevřela vestavěnou skříň, v níž bylo na jedné straně umyvadlo a zrcadlo, na druhé plynový vaříč a poličky na nádobí. Nalila vodu do konvice, zapálila plyn a na malý stolek mezi dvěma křesly položila šálky a talířky. Všiml jsem si, jak se pohybovala úsporně a ladně. Přirozeně. Natolik jistá sama sebou, že mohla zapomenout na titul tam, kde mozek znamenal víc než původ. Natolik jistá sama sebou, že si klidně mohla pozvat chlapa, který vypadal jako já, do své obývací ložnice a říci mu, aby zůstal na kávu, ačkoli to nebylo nutné, ale jen zdvořile.

Zeptal jsem se jí, co je její obor a ona odpověděla, že angličtina. Postavila na stolek ještě mléko, cukr a sušenky.

"Můžu se podívat na vaše knihy?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě," řekla přátelsky.

Vstal jsem a pohlédl na knihovnu. Byly tu učebnice jazyků, stará islandština, anglosasština, středověká angličtina a hezká řádka anglických písemností od Anglosaské kroniky Alfréda Velikého až k nedostižným Amazonkám Johna Betjemana.

"Tak co říkáte mým knihám?" vyptávala se zvědavě.

"Moc učené," odpověděl jsem váhavě.

Odvrátil jsem se od knih a setkal se náhle se svým obrazem v zrcadle na dveřích jejího šatníku.

S odporem jsem se na sebe díval. Poprvé jsem si mohl pořádně prohlédnout podkoního Roka od té doby, kdy jsem před několika měsíci odcházel z Octoberova londýnského domu, a ten čas mi rozhodně nepřidal.

Vlasy jsem měl příliš dlouhé a kotlety sahaly skoro až k dolnímu konci uší. Teď, když mi vybledlo opálení, měl jsem plet' nažloutlé barvy a v očích se objevil jakýsi ostražitý výraz, který tam dříve nebyl. Ve svém černém oděvu jsem vypadal jako nějaká pochybná existence, ohrožující lidskou společnost.

Zahlédl jsem Elinor v zrcadle za sebou a setkal se s jejíma očima které mne pozorovaly.

"Vypadáte, jako byste nebyl spokojen s tím, co vidíte," řekla.

Otočil jsem se. "Ne," poznamenal jsem suše, "díváte se?"

"No..." Kupodivu se rozpustila usmála: "Například bych vás nenechala volně pobíhat po téhle koleji. Když si neuvědomujete, čím můžete... vypadáte trochu drsně, to ano, já ale teď chápů, proč se Patty pokusila... to... chci říct," její hlas se zlomil. Bylo to poprvé, co ztratila jistotu.

"Vaří se voda," pomohl jsem jí.

S úlevou se ke mně obrátila zády a připravila kávu. Šel jsem k oknu, díval jsem se na opuštěný dvůr a nechal čelo přitisknuté ke sklu.

Tak to bývá, pomyslíl jsem si. Navzdory těm hrozným šatům a mé špatné pověsti může k tomu vždycky dojít. Jaká náhoda - divil jsem se už nejmíň stokrát - jaká náhoda rozhoduje o tom, že se někdo narodí s určitým vzezřením? Má tvář a tvar hlavy nebyly přece mojí zásluhou, zdědil jsem ty tahy po rodičích, nebylo to mé dílo, ale jejich. Jako vlasy Elinor, napadlo mi. Člověk se s tím prostě narodí. Není to nic, čím by se mohl člověk chlubit. Je to náhoda, jako třeba mateřské znamínko nebo šilhání. Něco, nač jsem pravidelně zapomínal, a co mne znovu vyvedlo z míry, kdykoli se o tom někdo zmínil. A taky mne to přišlo drahó, ztratil jsem nejméně dva nadějně zákazníky, protože se jim nelíbilo, jak se jejich manželky na mne dívají, místo aby se dívaly na koně.

U Elinor jde ovšem o prchavý zájem, který nebude mít trvání. Byla určitě příliš rozumná, než aby si dovolila zaplést se s bývalým podkoním z otcových stájí. A pokud jde o mne, platil pro mne příkaz: ruce pryč o Tarrenových sester, od obou. Sotva jsem se dostal z jedné šlamastiky, nebudu se pouštět do další s druhou. Ale bylo to stejně škoda, Elinor se mi moc líbila.

"Podává se káva," řekla.

Obrátil jsem se a vrátil ke stolu. Už se zase dokonale ovládala. Už neměla to zrádné darebné světélko v očích, ba dívala se spíš přísně, jako by velmi litovala toho, co řekla, a chtěla mít naprostou jistotu, že toho nezneužiji.

Podala mi šálek a nabídla sušenky, které jsem snědl, protože u Humbera se oběd skládal z chleba, margarínu a tvrdého sýra bez chuti a k večeři bude totéž. Bylo tomu tak v sobotu skoro vždycky, protože Humber věděl, že jsme se najedli v Possetu.

Hovořili jsme vážně o koních jejího otce. Zeptal jsem se, jak se daří Bílému blesku a ona mi sdělila, že velmi dobře, díky.

"Mám o něm výstřížek z novin, chcete ho vidět?" řekla.

"Ano, to bych rád."

Šel jsem za ní ke stolu, když ho hledala. Odsunula nějaké papíry, aby mohla hledat vespod, a vrchní spadl na zem.

Sebral jsem ho, Doložil na stůl a pohlédl na něj. Byl to nějaký kvíz.

"Děkuji," pravila. "To nesmím ztratit, je to soutěž Literární společnosti a chybí mi už jen jedna odpověď. Kam jsem jen mohla ten výstřížek dát?"

Soutěž spočívala v několika citátech, k nimž bylo třeba připsat autora. Vzal jsem papír a začal číst.

"Nejhorší je to nahoře," řekla přes rameno. "Myslím, že na to ještě nikdo nepřišel."

"Kdo tu soutěž vyhraje?" tázal jsem se.

"Ten, kdo uhodne všechny autory."

"A jaká je cena?"

"Kniha. Ale je to spíš prestižní záležitost. Máme vždycky jenom jednu soutěž za semestr, ale je to těžké." Otevřela zásuvku plnou papírů a dokumentů. "Já vím, že jsem ten výstřížek někam strčila." Začala vyhazovat věci ze zásuvky.

"Neobtěžujte se už, prosím vás," řekl jsem zdvořile.

"To nic, já to chci najít." Hodila na stůl plnou hrst drobností.

Byla mezi nimi také malá, chromovaná třicoulková trubička s řetízkem na krk. Tohle jsem už někde viděl, napadlo mi. A to dost často. Má to něco společného s pitím.

"Co je to?" zeptal jsem se a ukázal na to prstem.

"Tohle? To je tichá píšťalka." A hrabala se dál ve svých věcech. "Na psy," vysvětlovala.

Vzal jsem to do ruky. Tichá píšťalka na psy. Ale proč mi napadlo, že má nějakou spojitost s láhvemi a sklenicemi... a svět se zastavil.

Přímou s fyzickým pocitem se má mysl vrhla na svou kořist. Konečně mám Adamse a Humbera v hrsti. Cítil jsem, jak se mi zrychlil tep.

Jak je to jednoduché. Tak strašně jednoduché. Trubička rozdělená uprostřed, aby bylo vidět, že jeden konec je tichá píšťalka a druhá klobouček. Přiložil jsem ke rtům drobný náustek a foukl. Vyšel jen nepatrný zvuk.

"Není to skoro ani slyšet," řekla Elinor, "ale pes to samozřejmě slyší. A píšťalka se dá uzpůsobit tak, že ji slyší i lidské ucho." Vzala mi ji z ruky a trochu vyšroubovala. "Teď foukněte," vrátila mi ji.

Foukl jsem a tentokrát to už znělo skoro jako normální píšťalka.

"Mohla byste mi to na nějaký čas půjčit?" požádal jsem ji. "Pokud ji ovšem nepotřebujete... Chtěl bych... chtěl bych něco zkusit."

"Myslím, že ano. Mého starého ovčáka jsme museli loni na jaře utratit a od té doby jsem ji nepotřebovala. Ale vrátíte mi ji? Dostanu o letních prázdninách štěně a chtěla bych je s ní cvičit."

"Ale ovšem."

"Tak dobře. Á, tady je konečně ten výstřížek."

Vzal jsem kus novin, ale nemohl jsem se soustředit na text. Viděl jsem jen Humberův vůz s vestavěným barem se všemi klíšťkami na led, lžičkami a malými pochromovanými předměty. Nikdy jsem jim nevěnoval mnoho pozornosti, ale byla mezi nimi také malá trubička s řetízkem na obou koncích. Byla mezi nimi tichá píšťalka na psy.

Násilím jsem se ovládl a četl o Bílém blesku, pak jsem ji poděkoval, že ten výstřížek našla.

Píšťalku jsem vstrčil do opasku na peníze a podíval jsem se na hodinky. Bylo už půl čtvrté pryč. Přijdu asi pozdě do práce.

Očistila mne u Octobera a ukázala mi píšťalku - to byly dvě obrovské radosti a já jsem jí je chtěl oplatit, ale napadla mě jenom jediná věc.

"Nikde nenalezne člověk více klidu, větší osvobození od všeho trápení, než ve své duši," citoval jsem.

Překvapeně na mne pohlédla. "To je ten první citát ze soutěže."

"Ano. Smí vám při tom někdo pomáhat?"

"Ano, cokoli, ale ..."

"Je to Marcus Aurelius."

"Kdo?"

Byla ohromená.

"Marcus Aurelius Antonius, římský císař, 121-180 po Kristu."

"Hovory k sobě?"

Přikývl jsem.

"V jakém jazyce to bylo původně napsáno? Musíme to také uvést. Myslím, že latinsky."

"Řecky."

"No, to je fantastické ... Kde jste chodil do školy?"

"Navštěvoval jsem venkovskou školu v Oxfordshiru." To také byla pravda, do svých osmi let. "Měli jsme učitele, který do nás v jednom kuse cpal Marca Aurelia." Jenže tehle učitel byl v Geelongu.

Celé odpoledne jsem měl tisíc chutí říct jí o sobě pravdu, ale v této chvíli zvlášť. V její společnosti jsem nedokázal být ničím jiným než sebou samým a dokonce i ve Slaw jsem s ní mluvil více méně vlastním přízvukem. Prostě jsem nedokázal cokoli před ní předstírat. Neřekl jsem jí však, odkud jsem tu, protože October to také neudělal, a ten patrně zná svou dceru líp než já. Byly tu její důvěrné hovory s Patty... a na její jazyk nebylo spolehnutí, snad si myslel, že by to ohrozilo naše pátrání, nevím. A tak jsem jí nic neřekl.

"Jste si opravdu jist, že to je Marcus Aurelius?" zapochybovala. "Můžeme odpovědět jenom jednou. Když to nevyjde, tak už novou otázku nedostaneme."

"Snad by bylo dobře přezkontrolovat si to. Je to někde v místech, kde se hovoří o tom, že člověk má být spokojen se svým osudem. Pamatuji si to patrně proto, že je to dobrá rada, a já jsem se jí málokdy řídil." Usmál jsem se.

"Víte, mně do toho sice nic není," zkoušela to, "ale řekla bych, že jste poznal kus světa. Zdáte se být . . . prostě inteligentní. Proč vlastně pracujete ve stáji?"

"Pracuji ve stáji," odpověděl jsem a byla to ironií osudu naprostá pravda, "protože nic jiného neumím."

"A to chcete dělat až do konce života?"

"Asi jo."

"A uspokojuje vás to."

"Musí."

"Nemyslela jsem si, že dnešní odpoledne takhle dopadne," řekla. "Mám-li být upřímná, bála jsem se toho a vy jste mi to tolik usnadnil."

"Tak je to v pořádku," řekl jsem vesele.

Usmála se. Šel jsem ke dveřím a otevřel je. "Měla bych vás radši vyprovodit. Tuhle budovu musel stavět nějaký podivín. Prý tu našli návštěvníky, jak tu bloudí a umírají žízni několik dní po tom, co už měli být pryč."

Šla se mnou po točitých chodbách, dolů po schodech a k postrannímu vchodu a hovořila se mnou o životě v koleji jako rovný s rovným. Vyprávěla mi, že Durham je nejstarší anglická univerzita po Oxfordu a Cambridgi, a že je to jediné místo v Británii, kde se přednáší geofyzika. Bylo to opravdu báječné děvče.

Na posledním schodu mi podala ruku.

"Na shledanou," řekla. "Lituji, že byla Patty tak ohavná."

„Já ne. Kdyby nebyla, tak bych tu dnes odpoledne nebyl."

Zasmála se. "Ale za jakou cenu."

"Stálo to za to."

Všiml jsem si, že její šedé oči mají na duhovce tmavší skvrnky.

Dívala se, jak odcházím, vsedám na motorku a nasazuji si helmu. Potom mi krátce zamávala a zašla do dveří. Zavřely se za ní s definitivní platností.

14

Na zpáteční cestě jsem se zastavil v Possetu, abych zjistil, nemá-li October nějaký komentář k teorii, kterou jsem mu před týdnem poslal, ale neměl jsem tam vůbec žádnou zprávu.

Ačkoli bylo už pozdě a já měl před sebou večerní práci ve stáji, ještě jsem se zdržel a napsal mu. Nešel mi z hlavy Tommy Stapleton. Zemřel dříve, než by mohl předat to, co věděl. Nechtěl jsem se dopustit stejné chyby. A taky jsem samozřejmě nechtěl umřít. Rychle jsem napsal:

"Myslím, že klíčem k celé věci je tichá píšťalka na psy. Humber má jednu v malém baru ve voze. Pamatujete se na Etoniana? V Cartmelu byly onoho rána před dostihy psí závody."

Když jsem podal dopis, koupil jsem si velkou tabulku čokolády a Jerrymu obrázky a vklouzl jsem potom co nejtíšeji do dvora. Cass mě přesto chytil a řekl kysele, že příští sobotu asi přijdu o volno, protože to ohlásí Humberovi. Odevzdaně jsem povzdychl a už začal řetěz mých večerních povinností a já cítil, jak studená, hnusná atmosféra tohoto místa mi zase vniká až na kost.

Ale teď to byl přece jen rozdíl. Píšťalka ležela v mém opasku jako bomba. Byl bych odsouzen k smrti, kdyby ji u mne objevili. To jsem si alespoň myslel. Musel jsem se ale ještě přesvědčit, že jsem nedošel k mylným závěrům.

Tommy Stapleton měl asi podezření, co se tu děje, zašel přímo do Humberova dvora a obvinil ho otevřeně. Nevěděl, že muž, kterého má před sebou, je připraven zabít. Ale právě proto, že on zemřel, jsem to nyní věděl. Žil jsem jim sedm týdnů přímo pod nosem, a byl jsem opatrný. A protože jsem chtěl samozřejmě zůstat neodhalen až do konce, skoro celou neděli jsem myslel jenom na to, jak svůj pokus provést a dostat se z toho.

V neděli večer asi o páté vjel Adams do dvora ve svém lesklém, šedém jaguáru. Jako vždy, už jen při pohledu na něj se mi rozbušilo srdce. Udělal s Humberem svou obvyklou okružní inspekční cestu kolem dvora a dlouhou dobu stál u Mickeyho boxu a pozoroval ho přes dveře. Dovnitř nevstoupil on ani Humber. Humber byl u Mickeyho stání už několikrát od té doby, kdy mi pomáhal podat mu první doušek vody s uklidňujícím prostředkem, ale Adams tam nebyl ještě ani jednou.

Adams řekl: "Tak co myslíš, Hedleyi?"

Humber pokrčil rameny. "Je to pořád stejné."

"Odepíšeme ho?"

"Asi ano." Humber se zdál sklíčen.

"To je ale otrava," řekl Adams vztekle. Pohlédl na mne.

"Ještě se cpete meprobatem?"

"Ano, pane."

Ošklivě se zasmál. Zdálo se mu to velice směšné. Potom se zamračil a řekl prudce Humberovi: „Nemá to cenu, to je vidět. Tak ho oddělejte."

Humber se odvrátil a řekl: "Tak jo, zítra to zařídím."

Zamířili k dalšímu stání. Díval jsem se na Mickeyho. Udělal jsem pro něj, co jsem mohl, ale bylo to s ním zlé už od začátku. Po čtrnácti dnech, kdy vlastně nebyl při smyslech, nacházel se ve stavu omámení a soustavně odmítal potravu, byl jeho stav žalostný, a každý, kdo by neměl tak kamenné srdce jako Humber, by ho byl už dávno oddělal.

Udělal jsem mu pohodlí na poslední noc, uhýbaje i teď před jeho zuby. Nedalo se říci, že bych litoval, že u něj nebudu, protože starat se čtrnáct dní o nenormálního koně by stačilo každému. Ale fakt, že měl být příští den odpraven,

znamenal, že svůj pokus už nemohu odkládat. Necítil jsem se na to připraven. Uvažoval jsem o tom, když jsem ukládal kartáče na noc i cestou přes dvůr do kuchyně, a pokoušel jsem se najít jakoukoli záminku, abych to mohl odložit. Úsilí, s jakým jsem hledal nějakou výmluvu, abych to nemusel udělat, mne přivedlo k nevídanému a pokořujícímu poznání, že se poprvé od dětství opravdu bojím.

Mohl bych říci Octoberovi, napadlo mi, aby to vyzkoušel na Six-Ply. Anebo na kterémkoli z dalších koní. Nemusím to přece dělat sám. Bude to naopak rozhodně rozumnější, když to neudělám já. October to může zkusit naprosto bezpečně, ale kdyby mne prokoukl Humber, zamenalo by to mou smrt. Měl bych to tedy přenechat Octoberovi.

Tehdy jsem si právě uvědomil, že mám strach, a to se mi nelíbilo. Skoro celý večer jsem se rozhodoval, že pokus provedu přece jen sám. Na Mickeym. Zítra ráno. Přehrát to na Octobera by bylo sice rozumnější, ale jak bych byl vypadal sám před sebou? Proč jsem vlastně opustil domov, než abych se přesvědčil, co dokážu a co ne?

Když jsem vzal ráno za kliku u dveří kanceláře, abych vyzvedl Mickeymu poslední dávku fenobarbitalu, bylo ho v dóze už jenom málo. Cass ji obrátil dnem vzhůru do vědra, aby poslední zrnka bílého prášku nepřišla nazmar.

"Tady to má, chudák blbej," poznamenal, když kladl víko na prázdnou dózu. "Škoda, že víc nezbylo, mohli jsme mu dát tentokrát dvojitou porci. Tak mazej," dodal ostře, "nečum okolo a netvař se pohřebně. Tebe dneska odpoledne nezastřeje."

To jsem taky doufal. A pomyslel jsem si, že to není jisté.

Obrátil jsem se, šel ke kohoutku, natočil trochu vody, zamíchal ihned se rozpouštějící fenobarbital a vylil jsem ho do odpadní jímký. Potom jsem naplnil vědro čistou vodou a dal ji Mickeymu, aby se napil.

Byla to už živá mrtvola. Kostí ostře vyvstávaly pod kůží a hlava visela mezi rameny. V očích měl stále též výraz dezorientované divokosti, ale šlo to s ním s kopce, že už mu nezbyvalo sil, aby na někoho útočil. Poprvé se nepokusil po mně chňapnout, když jsem mu přistavil vědro k pití, ale vnořil do něj hubu a dal si pár hlubokých doušků.

Nechal jsem ho a šel jsem do přípravny, kde jsem si vzal ze zásob nový chomout. To bylo přísně zakázáno, jen Cass směl vydávat novou výstroj. Odnesl jsem chomout do Mickeyho stání a nasadil mu ho místo starého, který prodřel za posledních čtrnáct dní své nemoci, a schoval jsem ho pod slámu. Odvážal jsem řetěz ze starého chomoutu a připnul ho k novému. Poplácal jsem Mickeyho po krku, ale to se mu moc nelíbilo, vyšel jsem z jeho stání a zavřel jsem jen spodní půlku dveří.

Vyjeli jsme na první rundu a pak na druhou. To už se mohlo Mickeymu trochu rozsvítit v hlavě, když ráno nedostal svou dávku, usoudil jsem.

Vedl jsem Dobbina, s nímž jsem se právě vrátil, a podíval jsem se na Mickeyho stájovými dveřmi. Kýval slabě hlavou ze strany na stranu a zdál se být velmi nepokojný. Chudák kůň, pomyslel jsem si. A za několik okamžiků jsem mu měl způsobit ještě větší trápení.

Humber stál ve dveřích kanceláře a hovořil s Cassem. Podkoní se točili sem tam kolem svých koní, vědra hlomozila, ozývalo se volání; hluk obvyklého ruchu ve stájích. Nikdy se mi nemohla naskytnout lepší příležitost.

Zamířil jsem s Dobbinem přes dvůr k jeho stání. V půli cesty jsem vyňal z opasku pišťalku, sejmul z ní klobouček; rozhlédl jsem se abych se ujistil, že se nikdo nedívá, potom jsem přitiskl hlavu k rameni, nasadil jsem drobný náústek ke rtům a silně hvízdal. Vyšel jen slabounký zvuk, tak vysoký, že jsem ho v klapotu Dobbinových kopyt sotva slyšel.

Výsledek byl okamžitý a strašný.

Mickey zařičel hrůzou.

Jeho kopyta divoce zabušila do podlahy i stěn. Řetěz, jímž byl přivázán, řinčel, jak sebou kůň trhal.

Dovedl jsem rychle Dobbina do stání, zaklapl jsem jeho řetěz, zapnul pišťalku do opasku a běžel jsem k Mickeyho stání. Sbíhali se sem i ostatní a Humber svižně kulhal dvorem.

Mickey ještě stále divoce rzal a bušil kopyty do stěny. Bylo mi ho líto. Díval jsem se Cecilovi a Lennymu přes ramena. Ubohé zvíře stálo na zadních nohou a viditelně se pokoušelo probít cestu cihlovou zdí. Pak Mickey padl na přední a s posledními silami trhl dozadu.

"Pozor!" vykřikl Cecil a podvědomě uskočil, ačkoli ho chránila solidní dvířka.

Mickeyho chrastící řetěz nebyl příliš dlouhý. Když dospěl až na konec, zaznělo suché prasknutí a koňův pohyb dozadu se náhle zastavil. Zadní nohy mu podklouzly pod břicho a kůň se se zaduněním zřítíl na bok. Nohy sebou strnule cukaly. Jeho hlavu v úplně novém chomoutu držel natažený řetěz nemotorně nad zemí v nepřírozeném úhlu, který svědčil o tom, co se stalo. Kůň si zlomil vaz. A v to jsem vlastně také doufal, aby už byl konec jeho trápení.

Všichni, kdo byli na dvoře, se shromáždili u Mickeyho stání. Humber se ledabyly podíval přes dvířka na mrtvého koně, potom se otočil a zkoumavě se zahleděl na svých šest otrhaných podkoní. Jeho drsný výraz umlčel každého, kdo se ho chtěl na něco zeptat. Chvilí bylo ticho.

"Postavte se do řady!" zavelel.

Podkoní vypadali překvapeně, ale učinili, co přikázal.

"Ukažte, co máte v kapsách," nařídil Humber.

Zmateně uposlechli. Cass šel podél řady, prohlížel obsah a vytahoval jim kapsy jako křídla, aby se přesvědčil, že jsou prázdné. Když došlo na mne, ukázal jsem mu špinavý kapesník, nůž, několik mincí a vytáhl jsem kapsy. Vzal kapesník do ruky, protřásl ho a podal mi ho zpět. Pišťalka v opasku byla jen pár centimetrů od jeho prstů.

Cítil jsem Humberův pátravý pohled na dva metry, ale když jsem se snažil, aby mi nebylo na obličeji nic poznat a tvářit se jen udiveně, musel jsem se sám divit tomu, že se nepotím, ani nemám svaly staženy úzkostí. Blízkost nebezpečí mne z neznámých důvodů činila chladnokrevným a duchapřítomným. Nevěděl jsem, čím to je, ale pomohlo mi to.

"A co zadní kapsy?" tázal se Cass.

"Tam nic není," řekl jsem klidně a napůl jsem se obrátil, aby se podíval.

"Dobrý. Ted' Kenneth."

Zastrčil jsem kapsy a vrátil do nich věci. Ruce jsem měl naprosto jisté. To je ale zvláštní, pomyslí jsem si. Humber pozoroval, jak Kenneth vyprazdňuje kapsy; potom pohlédl na Cass a pokynul hlavou k boxům. Cass prohlédl stání koní, které jsme před chvílí trénovali. Když byl s posledním hotov, vrátil se a zavrtěl hlavou. Humber ukázal mlčky na garáž, kde byl ukryt jeho Bentley. Cass zmizel, znovu se objevil a zase nevzrušeně zavrtěl hlavou. Humber se mlčky odbelhal do své kanceláře, opíraje se o těžkou hůl. Nemohl slyšet píšťalku a zřejmě nikoho z nás nepodezíral, že záměrně zahvízdal jenom proto, aby pozoroval, co to udělá s Mickeym, protože kdyby tomu tak bylo, nechal by nás svléci a prohlédl nás od hlavy k patě. Pokládal Mickeyho smrt za náhodu, a když nikomu nenašel píšťalku v kapse ani ve stání, dospěl k závěru - jak jsem doufal - že z téhle sebranky nikdo Mickeyho nerozdivočel. Jestli s ním bude souhlasit Adams, jsem z toho venku. Odpoledne jsem byl na řadě s mytím vozu. Humberova píšťalka pořád ještě byla, pečlivě uložená v koženém pouzderku mezi vývrtkou a párem kleštiček na led. Jen jsem na ni mrkl a nechal ji na místě.

Adams přijel příštího dne.

Mickey putoval ke koňskému řezníku, který remcal, že je hubený, a já nenápadně vrátil nový chomout do přípravny, a starý jsem nechal viset na řetěze. Ani Cass si toho nevšiml.

Adams a Humber zamířil k Mickeyho prázdnému stání a opřeli se o dveře, zabránili do hovoru. Jerry vystrčil hlavu z vedlejšího stání, a když je tam vidět stát, zase rychle zmizel. Pokračoval jsem jakoby nic ve své práci, nosil jsem seno a vodu Dobbinovi a odklízěl hnůj.

"Roku!" křikl Humber. "Pojďte sem. A klusem!"

Přispěchal jsem. "Prosím?"

"Nevyčistil jste tohle stání."

"Promiňte, pane chovateli, udělám to dneska odpoledne."

"Uděláte to ještě před obědem," řekl klidně.

Věděl velmi dobře, že tím pádem nebudu vůbec obědvat. Podíval jsem se mu do tváře. Díval se na mne vypočítavě, jeho oči byly přivřené a rty stažené.

Sklonil jsem hlavu. "Ano, pane," odpověděl jsem pokorně. V duchu jsem ale zaklel; sakra, ještě je brzy. Nebyl jsem tu ani osm týdnů, a počítal jsem ještě nejmíň s třemi dalšími. Jestli se mu už zachtělo donutit mne k odchodu, nebudu s to dokončit svou práci.

"Pro začátek," řekl Adams, "můžete vzít tohle vědro a odnést ho."

Pohlédl jsem do stání. Mickeyho vědro tam ještě stálo u žlabu. Otevřel jsem dvířka, vešel dovnitř, popadl vědro a otočil jsem se, abych zas vyšel ven. Vtom jsem strnul.

Adams vešel do boxu za mnou. V ruce měl Humberovu hůl a usmíval se.

Upustil jsem vědro a přikrčil se v rohu. Chechtal se.

"Dnes žádný meprobat, co, Roku?"

Neodpověděl jsem.

Rozmáchl se a knoflík hole mi dopadl na žebra. Byl pořádně tvrdý, to se musí nechat. Když opět zdvihl ruku, proklouzl jsem pod ní a vyrazil ze dveří. Jeho řehot letěl za mnou.

Běžel jsem dál, dokud jsem nebyl z dohledu. Potom jsem zvolnil krok a třel si hrud'. Bude tam pěkná modřina, a zrovna jsem nebažil po dalších. Ale uznal jsem, že bych jim měl být vlastně vděčný, že se mne chtějí zbavit tímto běžným způsobem, a nehodlají mne shodit s kopce v hořícím voze.

Po celé to dlouhé a hladové odpoledne jsem se pokoušel rozhodnout, co bych měl dělat. Jít hned bez ohledu na to, že nedokončím svou práci, anebo zůstat ještě aspoň několik dní, dokud nevzbudím Adamsovo podezření. Co ale, říkal jsem si sklesle, bych mohl objevit během těch tří nebo čtyř dnů, když jsem nebyl s to na to přijít za osm týdnů?

A byl to Jerry, kdo to nakonec rozhodl ze mne.

Po večeri (smažené fazole s chlebem, ale malá porce), jsme seděli u stolu nad Jerryho obrázky. Protože od té doby, co Charlie odešel, neměl nikdo rádiový přijímač, a naše večery byly nudnější než dřív. Lenny a Kenneth hráli na podlaze v kostky. Cecil se někde venku opijel. Bert seděl, ponořen ve svém němém světě, na lavici vedle Jerryho a pozoroval, jak se kostka kutálí po betonu.

Dvířka trouby byla otevřena a také všechny kohoutky elektrických kamen byly zapnuty na nejvyšší stupeň. Byl to Lennyho geniální nápad, jak zvýšit nepatrné teplo sálající z parafinových kamínek, jimiž nás obdařil lakotný Humber. Vydrží to jenom do příštího účtu za elektřinu, ale zatím nám bylo teplo.

V dřezu bylo složeno špinavé nádobí. U stropu, kde se stěny stýkaly se stropem, visely pavučiny jako nějaká římsa. Holá žárovka osvětlovala pokoj a cihlové zdi. Někdo vyšplíchl čaj na stůl a ten se vsákl do rohu Jerryho obrázkového seriálu.

Vzdychl jsem si. A já si dělám hlavu, že musím opustit tento hnusný život, teď, když už mi nic jiného nezbyvá!

Jerry vzhlédl od svých obrázků a tam, co skončil, si držel prst.

"Dane?"

"Hm?"

"Pan Adams tě praštil?"

"Jo."

"Já si to myslel." Několikrát kývl hlavou a vrátil se ke svým obrázkům.

Vtom jsem si vzpomněl, jak vyhlédl z vedlejšího stání, než na mne Adams s Huberem zavolali.

"Jerry," řekl jsem pomaluj, "slyšel jsi, co si pan Adams a Humber povídají, když jsi byl ve stání toho černého koně pana Adamse?"

"Jo," odpověděl a ani se na mne nepodíval.

"A co říkali?"

"Když jsi odběh, pan Adams se smál a řekl šéfovi, že už tu dlouho nevydržíš. Nevydržíš," opakoval jako gramofon, "nevydržíš."

"Slyšels, co říkali před tím? Hned jak přišli, a tys vykoukl a uviděl je?"

"Nechtěl jsem, aby šéf věděl, že tam ještě jsem, víš? Měl jsem být hotovej s tím koněm už o hodně dřív."

"Já vím. Voni tě nechytily."

Usmál se a zavrtěl hlavou.

"A co říkali?" dotíral jsem.

"Hádali se o Mickeyho. Říkali, že příštího musej vzít hned."

"Příštího co?"

"Nevím."

"A řekli ještě něco?"

Jeho malá, hubená tvářička se zakabonila. Chtěl mi zřejmě udělat radost a jeho tvář prozrazovala, jak usilovně přemýšlí.

"Pan Adams říkal, že jsi byl s Mickeym moc dlouho a šéf řekl že jo, že je to velký... velký... to... aha, riziko a že bys měl radši vodejít a pan Adams řekl ano, ať s tím dělá co může nejrychlejc a že toho dalšího uděláme hned jak odejde."

Vítězně vyvalil oči po tom soustředěném úsilí.

"Řekni to ještě jednou," prosil jsem, "jenom tu poslední větu."

Jerry měl dlouholetou praxi s obrázkovými seriály, takže jednou z mála věcí, kterých byl schopen, bylo to, že si hodně pamatoval.

Poslušně opakoval. "Pan Adams řekl, ať s tím dělá co nejrychlejc a toho dalšího uděláme hned jak odejde."

"Jerry, co bys rád ze všeho nejvíc?" zeptal jsem se.

Překvapilo ho to, potom přemýšlel a nakonec se mu objevil ve tváři zasněný výraz.

"No tak?"

"Vláček," řekl. "Takovej, co jde natáhnout. Znáš to. A koleje a to vostatní. A semafor." Upadl do tichého vytržení.

"Budeš ho mít," slíbil jsem mu. "Hned jak ho budu moct koupit."

Otevřel pusku.

"Jerry," řekl jsem, "já jdu pryč. Když pan Adams začne člověka mlátit, tak se tu nedá vydržet, že jo? Takže musím jít."

Ale ten vláček ti pošlu. Já na to nezapomenu. To ti slibuju."

Večer uplynul tak jako mnoho jiných a my vylezli po žebříku ke svým nelákavým lůžkům. Ležel jsem na zádech ve tmě s rukama založenýma za hlavou a přemýšlel o Humberově holi, která ráno dopadne někde na mé tělo. Jako když se člověk chystá k zubáři, napadlo mi. Čekání je horší než samotná skutečnost. Povzdychl jsem si a usnul.

Příštího dne pokračovala operace odstranění podle očekávaného plánu.

Když jsem po druhém tréninku snímal Dobbinovi sedlo, přišel za mnou Humber do stání, a jeho hůl dopadla hlučně na má záda.

Upustil jsem sedlo, které upadlo do hromádky čerstvého trusu, a ohnal jsem se.

"Co jsem udělal špatně, pane?" řekl jsem dotčeně. Umínil jsem si, že mu to nijak neusnadním, ale on už předem věděl, co odpoví.

"Cass mi řekl, že jste v sobotu odpoledne přišel pozdě do práce. A okamžitě zvedněte to sedlo. Jak si můžete dovolit pustit ho do takového svinstva?"

Stál široce rozkročen a očima měřil vzdálenost.

Tím líp, myslel jsem si. Ještě jednu a dost.

Otočil jsem se a sebral sedlo. Už jsem ho držel v náručí a narovnával jsem se, když mne znovu udeřil téměř na stejné místo, ale víc. Až ze mne dech vyrazil.

Hodil jsem sedlo znovu do toho svinstva a vykřikl jsem na něj: "Jdu pryč! Končím! A to hned!"

"Výborně," řekl chladně, s viditelným uspokojením. "Jděte a sbalte se. Lejstra budete mít připravený v kanceláři."

Obrátil se na podpadku a pomalu kulhal pryč.

Jak je ledově chladný, myslel jsem si. Necitelný, bezpohlavní, vypočítavý. Bylo vyloučeno představit si ho milovaného nebo milujícího, nedokázal zřejmě pocítit lítost, úlevu nebo sebemenší strach.

Protáhl jsem se, ušklíbl se a rozhodl jsem se, že nechám Dobbinovo sedlo tam kde bylo, ve svinstvu. Pěkný závěr, pomyslel jsem si. Důstojně až k hořkému konci.

Sejmul jsem polyetylénový obal z motocyklu a vyjel s ním něžně ze dvora. Všichni chlapci byli právě na třetím tréninku. Až se vrátí, bude je čekat další práce. Mezi tím, co jsem se divil, jak bude vůbec moci pět podkoních zvládnout třicet koní, potkal jsem chlapce s chytráckým výrazem ve tváři, jak se s batohem přes rameno pomalu loudá k Humberovu dvoru. Další ztroskotanec.

Dojel jsem až do Claveningu, pochmurného hornického městečka s terasovitě stoupajícími ulicemi a s nákupním centrem plným skla a chrómu, a telefonoval jsem Octoberovi do Londýna.

Ozval se mi Terence. Oznámil mi, že lord October je v Německu, kde jeho firma otevírá novou továrnu.

"Kdy se vrátí?"

"Myslím, že v sobotu ráno. Odjel v neděli, na týden."

"Pojede na neděli do Slaw?"

"Asi ano. Říkal cosi o tom, že poletí zpět do Manchesteru, ale prozatím mi nedal žádné instrukce."

"Mohl byste mi vyhledat adresy a telefonní čísla plukovníka Becketta a Stuarta Macclesfielda?"

"Počkejte chvíli u aparátu." Slyšel jsem, jak listuje, pak mi nadiktoval čísla i adresy. Zapsal jsem si je a poděkoval jsem mu.

"Máte tu dosud šaty," dodal.

"Já vím," usmál jsem se. "Myslím, že si je už brzy vyzvednu."

Zavěsili jsme a já to zkusil s Beckettovým číslem. Suchý, přesný hlas mi oznámil, že plukovník Beckett není doma, ale že bude večeřet v klubu a v devět ho tam bude možno zastihnout. Sir Stuart Macclesfield - jak se ukázalo - ležel v nemocnici a zotavoval se ze zápalu plic. Doufal jsem, že budu moci sehnat někoho, kdo by mi pomohl hlídat Humberův dvůr, aby bylo možné sledovat vůz s Kanderstegem, jakmile opustí stáj. Teď to však vypadalo tak, že to budu muset udělat sám. Dovedl jsem si představit, že místní policie by mé historce nevěřila a určitě by mi nedala nikoho k ruce. Vyzbrojen houní, dobrým dalekohledem, zakoupeným v zastávárně a také vepřovým žebírkem, tabulkami čokolády, láhví minerálky a blokem na psaní jsem ujížděl zpátky Possetem a dal se cestou vedoucí nad údolím, kde se prostíraly Humberovy stáje. Zastavil jsem se na místě, která jsem vybral na své první projížďce, odtáhl jsme motorku dolů do zakrslého vřesoviště a našel si místo, kde mně nebylo vidět zezdola a kde jsem nebyl tak na očích projíždějícím vozům, a odkud jsem se naopak mohl pohodlně dívat dalekohledem dolů do Humberova dvora. Byla jedna hodina a nic se tam nedělo.

Sejmul jsem z nosiče brašnu a udělal si z ní sedátko, abych se zařídil na delší čekání. I kdybych v devět Becketta zastihl, nebyl by s to poslat posilu dřív než zítra ráno.

Měl jsem ještě vypracovat důkladnější a podrobnější zprávu, v níž bych vysvětlil víc, než se mi mohlo podařit v poznámkách naškrábaných v Possetu na postě. Vyňal jsem blok a psal jsem a psal většinu odpoledne, jen občas přerušuje svou práci občasným pátráním za pomoci dalekohledu. Ale u Humbera se nedělo nic zvláštního, kromě běžného, každodenního ruchu kolem stáji.

Začal jsem takto:

Hraběti z Octoberu,

Siru Stuartovi Macclesfieldovi,

Plukovníku Rodericku Beckettovi.

Pánové,

tato zpráva je souhrnem skutečností, které vyšly najevo při průzkumu, jímž jste mne pověřili, a několika dedukcí, které by se z nich daly vyvodit.

Paul James Adams a Hedley Humber začali spolupracovat na systému, kterým by si zajistili vítězství již asi před čtyřmi lety, když si Adams koupil své sídlo a přistěhoval se do Tellbridge v Northumberlandu.

Adams je (podle mého laického názoru) psychopat, který podléhá svým impulsům bez ohledu na to, jaké to má následky pro druhé, a bez příliš viditelných obav, jaké by to mohlo mít následky pro něj. Jeho inteligence se zdá být nadprůměrná, a je to zřejmě on, kdo dává příkazy. Myslím, že se mezi psychopaty často najdou takoví agresivní podvodníci; snad by se mnohé osvětlilo pátráním v jeho životopise.

I když je Humber Adamsem ovládán, má na všem nemalý podíl. Je chladnokrevný a umí se ovládat za všech okolností. Nikdy jsem ho neviděl skutečně rozhněvaného (užívá hněvu jako zbraně), a vše co dělá, se zdá být předem promyšlené a vypočítané. Zatímco Adams je možná mentálně nadprůměrný, Humber je asi jen zkažený. Jeho rozvážnost může působit na Adamse jako brzda, a zabraňovala až dosud jejich odhalení.

Akvizitér Jud Wilson, a hlavní podkoní Cass jsou oba do věci zasvěceni, ale jsou to jen najaté a podřízené síly. Ani jeden z nich nekoná práci ve stáji, jak by to jejich postavení vyžadovalo, ale oba jsou dobře placeni. Oba mají vlastní velké vozy, jež nejsou starší než jeden rok.

Adamsův a Huberův plán spočívá v tom, že koně mají silně vyvinut asociační smysl a spojují zvuky s určitými událostmi. Jako Pavlovovi psi přicházeli na zazvonění zvonečku, protože je naučili, že bude následovat krmení, také koně, když slyší, jak po dvoře drkotá vozík se žrádlem, vědí velmi dobře, že jejich potrava je už na cestě.

Zvykne-li si kůň, že určitá věc následuje bezprostředně po nějakém zvuku, automaticky očekává to, co má následovat, kdykoli onen zvuk zaslechne. Reaguje na něj už v očekávání toho, co má přijít.

Kdyby měli koně z něčeho strach, například kdyby po drkotání vozíku následoval výprask a nikoli jídlo, začali by se brzy tohoto zvuku bát.

Stimulativem, kterého užívali Adams a Humber, byl strach. Vzezření všech zdánlivě "dopovaných" koní po vítězství, vyvalené těkavé oči a množství potu, souviselo s tím, že koně byli bez sebe hrůzou.

Strach silně podporuje činnost adrenálních žláz, které zaplaví krevní oběh adrenalinem. Nadměrné množství adrenalinu v krvi způsobuje - jak sami víte - přebytek energie, která se může projevit dvěma způsoby reakce na situaci - buď obranou nebo útekem. V tomto případě to byl úprk. Panický útek maximální rychlostí.

Laboratorní testy zjistily, že vzorky odebrané oněm jedenácti koním vykazovaly velký obsah adrenalinu, který však není směrodatný, poněvadž někteří koně produkují vždy více adrenalinu než druzí. Já naproti tomu soudím, že bylo směrodatné, že množství adrenalinu u těchto jedenácti koní bylo vyšší než obvykle bývá.

Zvuk, který je vybičoval ke strachu je vysoký tón tiché píšťalky, které se běžné užívá ke cvičení psů. Koně ho dobře slyší, ačkoli pro lidské ucho je zanedbatelný; je proto pro tento účel ideální, protože nápadnější zvuk, (například hvizd

fotbalové píšťalky), by byl brzy objeven. Humber má tuto píšťalku pro psy ve vestavěném baru svého bentleye. Nevím sice ještě s určitostí, jak Adams s Humberem vzbuzují v koních strach, ale mohu si to domyslet.

Čtrnáct dní jsem pečoval o koně, jemuž se ve dvoře říkalo Mickey (je registrován pod jménem Starlamp), a který byl podroben této proceduře. V Mickeyho případě došlo ke katastrofě. Po třídenní nepřítomnosti se vrátil s velkými náplastmi na předních nohách a s dokonale rozvráceným mentálním stavem.

Podle hlavního podkoního byly rány způsobeny použitím blisteru, ale po červené masti nebylo ani památky, takže se domnívám, že to byly popáleniny nějakým otevřeným plamenem. Koně se bojí ohně víc než čehokoli jiného, a zdá se mi víc než pravděpodobné, že Adams a Humber zvukem psí píšťalky nahánějí koním strach, že budou opět popáleni.

Použil jsem sám psí píšťalku, abych zjistil, jak na ni bude reagovat Mickey. Stalo se to necelé tři týdny po tom, co mu byla vštípena tato asociace, a jeho reakce byla divoká a jednoznačná. Budete-li chtít, můžete to znovu vyzkoušet na Six-Ply, ale dejte mu dost prostoru, aby si neublížil a mohl utéci.

Adams s Humberem si vybírají koně, kteří během své dostihové kariéry vypadají dost slibně, ale nikdy nevyhráli, protože nemají dost síly nebo vytrvalosti na poslední překážce. Takových koní se najde samozřejmě mnoho. Kupují je levně v aukcích nebo na prodejních dostizích, naočkují jim zvukovou asociaci strachu a klidně je zase prodají. Často na tom nejen neprodělají, ale spíše získají (viz charakteristiky koní, které vypracovali vojenští akademici).

Když potom Adams s Humberem prodají koně s takto vestavěným akcelerátorem, počkají si, až poběží v prodejním dostihu na některém z pěti míst: Sedgfield, Haydock, Ludlow, Kelso a Stafford. Jsou zřejmě připraveni čekat donekonečna na tuto kombinaci vhodného typu dostihu a místa, zatím se jim to podařilo teprve dvanáctkrát (jedenáct vítězů a Superman) od prvního případu, k němuž došlo před dvaceti měsíci.

Domnívám se, že tyto dostihy byly vybrány proto, že jejich mimořádně dlouhý cílový doběh poskytoval co nejvíce prostoru k uplatnění panického strachu. Koně byli zpravidla na poslední překážce čtvrtí nebo pátí, a potřebovali dost času, aby mohli předběhnout favority. Byl-li kůň beznadějně vzadu, Adams nebo Humber prostě píšťalku nepoužili, oželeli vsazené peníze a čekali na lepší příležitost.

Prodejní dostihy volili podle mého soudu proto, že na nich koně tak často nepadají a také proto, že bylo velmi výhodné, když hned po dostihu změnil vítěz majitele.

Na první pohled se zdá, že tohoto schématu by se dalo lépe použít na plochodrážních závodech. Kůň tu však nemění tak často majitele, a to by ztěžovalo smazání stop. Humber také nikdy neměl licenci pro ploché dráhy, možná, že ji nemohl dostat.

Ani jeden z koní nebyl připravován dvakrát. Předpokládali zřejmě, že kdyby kůň zjistil, že po zahvízdnutí píšťalky nebude popálen, už by to přišť tolik neočekával. Reakce koní by pak už nebyla tak spolehlivá, aby se na ni dalo vsadit.

U všech jedenácti koní byl poměr výhry k sázce velmi značný, od 10:1 až po 50:1. Adams s Humberem museli zřejmě rozdělit své sázky po malých částkách, aby nevzbudili pozornost. Nevím, kolik při každém dostihu vyzískal Adams, ale Humber bral nejméně 1700 liber a nejvíc 4500 liber.

Podrobnosti o všech těchto koních, úspěšných i neúspěšných, jsou zaznamenány v modré účetní knize, která se nyní nachází ve třetí zásuvce v prostřední zelené registratuře v Humberově stájové kanceláři.

Jak vidíte, byl to plán v podstatě jednoduchý. Stačilo vyvolat u koně asociaci ohně se zvukem psí píšťalky, a když byl kůň na poslední překážce, písknout.

Nebylo třeba drog, mechanických prostředků ani spolupráce s majitelem, trenérem či žokejem. Riziko, že by Adamse s Humberem někdo přece jen objevil, bylo nepatrné, protože jejich vazba na koně byla skrytá a nikoli bezprostřední. Stapleton je nicméně podezřívá, a já jsem si jist, že ho zabili, ačkoli o tom nemám patřičné důkazy.

Nyní se domnívají, že jsou bezpeční a neodhalitelní, a v nejbližších dnech chtějí vštípit strach koni jménem Kandersteg. Opustil jsem místo u Humbera. Píšu tyto řádky a současně pozoruji dvůr. Navrhuji sledovat vůz, který odveze Kanderstega, a zjistit, jak a kde svou metodu aplikují.

Dopsal jsem a chopil se dalekohledu. Podkoní byli zaměstnáni večerní prací ve stájích a já si liboval, že už nejsem tam dole mezi nimi.

Domníval jsem se, že je ještě příliš brzy na to, aby Humber začal s Kanderstegem, i když mají s Adamsem hodně úspěch. Nemohli si být jisti, že odejdu už před obědem, nebo vůbec téhož dne, a museli počkat, až se po mně usadí prach, než se zase do něčeho pustí. Na druhé straně jsem si nemohl dovolit, abych je propásl. I ty dvě míle k telefonu do Possetu, odkud bych zavolał Becketta, mi dělaly starosti. Naložit Kanderstega a odjet s ním by netrvalo déle než najít Becketta v jeho klubu. Mickey-Starlamp byl sice odvezen i přivezen za denního světla, a možná, že Humber nikdy neodvážel koně v noci. Ale nemohl jsem si tím být jist. Nerozhodně jsem okusoval konec pera. Konečně jsem se rozhodl, že telefonovat nebudu a přidal jsem ke zprávě doušku:

Velmi bych na stráži uvítal pomocníka. Jestli to potrvá několik dní, usnu a všechno zmeškám. Najdete mne dvě míle za Possetem na cestě k Hexhamu nad údolím, v němž leží Humberovy stáje.

Připojil jsem hodinu, datum a podpis. Potom jsem zalepil zprávu do obálky a adresoval ji plukovníku Beckettovi. Sjel jsem dolů do Possetu a vhodil dopis do schránky na poštovním úřadě. Tam i zpět celkem čtyři míle. Nebyl jsem pryč ani šest minut. Napadlo mi, jaké mám štěstí, že jsem se na svém výletě nesetkal s žádným vozem. Uchýlil jsem se opět na své stanoviště na vrchu kopce, ale dole ve stájích se zdálo být všechno při starém. Svezl jsem motocykl dolů ze silnice tam, kde byl předtím a dlouho jsem pozoroval stáje dalekohledem. Začínalo se stmívat: téměř ve všech stáních zaplála světla a svítla do dvora. Tmavý obrys velkého Humberova domu

mi stínil v pohledu na kaceřák a horní konec dvora, ale zato jsem viděl ze strany na zavřené dveře garáže a přímo proti sobě vzadu na řadu stání, z nichž čtvrté vlevo obýval Kandersteg.

A už jsem také zahlédl světlekaštanového hnědáka. Ocítl se ve světle právě když mu Bert přehazoval slámu na dobrou noc. Oddychl jsem si a zase jsem se usadil k dalšímu pozorování.

Práce ve stájích pokračovala nerušeně a beze změny. Díval jsem se, jak se Humber opírá o hůl a pomalu obchází dvůr, a bezděčně jsem si třel modřiny, které mi toho rána způsobil. Dveře se postupně zavíraly, světla zhasínala, až nakonec žlutě zářilo už jen jediné okno, poslední v pravé řadě boxů, okno v kuchyni podkoních. Odložil jsem dalekohled, vstal jsem a protáhl se.

Jako vždy váł vřesovištěm čerstvý větříček. Nebyl to zrovna vítr, spíš to byl vánek, takový chladný proud vzduchu, který obtékal všechno, co mu stálo v cestě. Aby mi netáhlo na záda, vybudoval jsem si z motorky a chrastí jakousi barikádu, která mě kryla od silnice i od vřesoviště. Seděl jsem ve svém úkrytu na brašně, zabalený do deky, a bylo mi docela snesitelně a teplo.

Podíval jsem se na hodinky. Skoro osm hodin. Noc byla jasná a čistá, a obloha svítila bledým leskem hvězd. Nenaučil jsem se dosud znát nebe severní polokoule, s výjimkou souhvězdí Velkého vozu a Polárky. Venuše svítila směrem k západo-jihozápadu. Škoda, že mi nenapadlo koupit si mapu hvězdné oblohy, aby mi rychleji utíkal čas.

Dole ve dvoře se otevřely kuchyňské dveře a vyplivly proud světla. Na několik vteřin se v nich objevila Cecilova silueta. Potom vyšel ven, zavřel dveře a zmizel ve tmě. Šel po láhvi, to je jasné.

Snědl jsem kus koláče a za nějakou chvíli tabulku čokolády.

Čas ubíhal. Dole v Humberově dvoře se nic nedělo. Tu a tam projel po silnici za mnou vůz, ale žádný nezastavil. Minula devátá hodina. Plukovník Beckett asi večerí ve svém klubu, a já bych vlastně mohl sjet dolů a zavolat mu. Pokrčil jsem ve tmě rameny. Ráno stejně dostane můj dopis.

Kuchyňské dveře se opět otevřely a dva nebo tři podkoní si svítili louči na cestu k primitivnímu hygienickému zařízení. Nahoře na seníku se objevilo matné světlo v oné polovině okna, jež nebyla přelepená hnědým papírem. Čas k spánku.

Ke dveřím dovrávorál Cecil, a opřel se, aby neupadl. Světlo v přízemí zhaslo a nakonec zhasli i nahoře.

Noc se prohlubovala. Míjely hodiny. Měsíc dorůstal a jasně svítil. Přehlížel jsem jarní vřesoviště a napadaly mi celkem banální myšlenky, jako třeba jak je na světě krásně a jak zlé je plémě, které ho obývá. Lakotný, destruktivní, nepřívětivý homo sapiens, bažící po moci. Sapiens znamená moudrý, tichý, spravedlivý. K smíchu. Tak světlá hvězda měla zrodit laskavější a zdravější rasu. Zplodit takového Adamse nebo Humbera, to nebyl právě skvělý úspěch.

Ve čtyři hodiny jsem snědl další čokoládu a vypil trochu vody, a chvíli jsem vzpomínal na svůj hřebčinec i statek, který se teď praží v odpoledním slunci osmnáct tisíc kilometrů odtud. Čeká tam na mne zase normální, řádný život, jen co skončím tady s tím vyseďáváním na větrném návrší uprostřed noci.

Jak ubíhal čas, vloudil se mi pod deku chlad, ale nebyla tu větší zima než v Humberově ubikaci. Zíval jsem a třel jsem si oči, začal jsem počítat, kolik vteřin ještě zbývá do svítání. Jestli vyjde slunce - jak jsem se domníval - deset minut před sedmou, zbývá ještě 113krát 60 vteřin. Do čtvrtky tedy zbývalo 6780 vteřin. A kolik do pátku? Nechal jsem toho. Ovšem že je možné, že budu ještě pořád sedět na svahu, ale s trochou štěstí tu taky bude můj společník, vyslaný plukovníkem Beckettem, který by mne upozornil, kdyby se něco šustlo.

V 6.15 hodin se opět rozsvítilo světlo v ubikaci podkoních a stáj se probudila. O půl hodiny později se už vinula ze dvora šňůra šesti koní dolů na cestě k Possetu. Ve čtvrtku se necválá na vřesovišti, ale na silnici.

Ještě než zmizeli z dohledu, vjel do dvora Jud Wilson se svým rozložitým fordem a zaparkoval ho vedle konírny. Cass mu šel přes dvůr naproti a oba spolu několik minut hovořili. Potom jsem sledoval dalekohledem Juda Wilsona, jak jde ke kůlně a otevírá dvojitá vrata, kdežto Cass zamířil ke Kanderstegovu stání, čtvrté dveře od konce.

Chystali se na cestu.

Šlo to velmi hladce. Jud Wilson vyvezl pojízdný box do středu dvora a spustil rampu. Cass zavedl koně do vozu a hned byl zpátky a pomáhal zase sklopit a zajistit rampu. Pak nastala krátká pauza, kdy stáli a dívali se k domu, odkud právě v tu chvíli vycházel kulhající Humber.

Cass zůstal stát a nečinně přihlížel, jak Humber a Jud Wilson lezou do kabiny vozu. Koňský vůz pak vyjel ze dvora. Od začátku do konce netrvalo celé nakládání déle než pět minut.

Mezitím jsem složil houni na brašnu, a vyprostil jsem motorku z křoví. Dalekohled jsem si nechal na krku a zapnul jsem ho do kožené bundy. Nasadil jsem si helmu, brýle a rukavice.

Myslel jsem si, že povevou Kanderstega na sever nebo na západ, a tak se mi ulevilo, když se můj odhad potvrdil. Vůz zabočil ostře na západ a jel druhou stranou údolí po cestě, která křížovala silnici, na níž jsem hlídkoval.

Vyvedl jsem motocykl na silnici, nastartoval, a zanecháváje tu (tentokrát docela rád) hromádku šatstva, zajel jsem ke křižovatce. Odtamtud jsem asi tak za čtvrt míle pozoroval, jak nákladák zpomaluje, zahýbá doprava, k severu, a jak přidává plyn.

Celý den jsem se krčil v příkopu a díval jsem se, jak Adams, Humber a Jud Wilson přivádějí Kanderstega do stavu šilenství.

Bylo to odporné.

Prostředky, jichž užívali, byly v podstatě tak prosté jako jejich systém a skládaly se především z upraveného prostoru

na malém, asi dvouakrovém poli.

Kolem celého pole byl řídký, vysoký živý plot, propletený asi ve výši ramen silným drátem, nikoli však ostnatým. Asi o patnáct stop dál uvnitř byl další plot, důkladný, z pilířů a kolejnic, zbarvený větrem a deštěm do šedohněda.

Na první pohled to vypadalo jako v mnoha hřebčincích, kde se uzavírá mladý výběr do vnitřní ochranné ohrady, aby se neporanil o drát. Ale rohy této vnitřní ohrady byly zakulacené, a tak vznikla mezi vnějším a vnitřním plotem jakási miniaturní závodní dráha.

Vypadalo to všechno neškodně. Ohrada pro hřibata, tréninková dráha pro závodní koně... račte se podívat. Kolna na postroje hned za branou v jednom rohu. Nic zvláštního. Všechno jak má být.

Skrýval jsem se pololeže polokleče v příkopu, který se táhl podél živého plotu na konci delší strany pole. Kůlna stála v protějším vzdálenějším rohu, o něco víc než sto yardů ode mne doleva. Vrchol plotu byl seříznutý a zarovnaný, takže skýtal dobrý úkryt pro mou hlavu, ale asi stopu od země rostl vysoký hloh, bohužel však planý a bez listů, takže jím bylo vidět jako sítem. Jestliže se ale ani nepohnu, věřil jsem, že nebudu objeven. Byl jsem sice příliš blízko, než abych se mohl cítit v bezpečí, tak blízko, že jsem ani nepotřeboval dalekohled, ale nebylo tu nic jiného, kde bych se mohl schovat lépe.

Vzadu za plotem a podél pole vpravo se zvedaly holé kopce, za mnou se rozprostírala velká otevřená pastvina v rozloze asi třiceti akrů. Horní konec, který dělil od silnice klín jehličnatých stromů, měli zas před sebou jako na dlani Adams a Humber.

Abych se dostal k příkopu, musil jsem opustit nedostatečný úkryt na poslední, téměř už rovné části kopce a přejít patnáct kroků po opuštěném trávníku ve chvíli, kdy ani jeden z mužů nebyl v dohledu. Ústup by už ale nebyl tak snadný, budu muset počkat až do setmění.

Koňský vůz stál vedle kůlny, a když jsem se opatrně plížil na zvolené stanoviště, slyšel jsem zvonění kopyt na rampě, jak vykládali Kanderstega. Jud Wilson ho provedl vraty na travnatou dráhu. Adams šel za ním, zavřel vrata a pak uvolnil závoru na otáčecích dvířkách vnitřního plotu a upevnil ji napříč dráhy, čímž vytvořil jakousi překážku. Pak šel za Judem a učinil totéž s jinými dvířky o několik metrů dál, takže se Jud s Kanderstegem ocitli v malé ohradce v rohu. Měla tři východy; vrata vedoucí ven z pole a ony mříže, jež zapadly napříč jako závory po obou stranách.

Jud koně pustil a ten začal pokojně okusovat trávu. Pak s Adamsem odešli a zmizeli v kůlně, kde na ně čekal Humber. Kůlna ze zvětřalého dřeva byla postavena jako obyčejné prázdné stání s jedním oknem a rozštípnutými dveřmi, a já si představoval, že Mickey tu zřejmě strávil většinu z těch tří dnů, co byl pryč.

Z kůlny se chvíli ozývalo klapání a chrastění, ale protože jsem viděl na dveře jen ze strany, nemohl jsem zahlédnout, co se tam děje.

Pak vyšli všichni tři ven. Adams obešel kůlnu a objevil se na poli; zamířil nahoru do stráně. Ušel hodný kus až na vršek a stál tam, rozhlížeje se po kraji.

Také Humber s Wilsonem prošli brankou do pole, a nesli mezi sebou přístroj, který vypadal jako vysavač. Byl to jakýsi válec, nádrž, na jejímž konci byla upevněna hadice. Pložili tu nádrž do rohu a Wilson se chopil hadice. Kandersteg se klidně pásł na trávě hned u nich; teď zvedl hlavu a důvěřivě a prost zvědavosti se na ně podíval. A zase ji sklonil a pásł se.

Humber popošel pár kroků k místu, kde se závora stýkala s živým plotem, jako by něco kontroloval, pak se vrátil a postavil se vedle Wilsona, který se díval nahoru na Adamse.

Adams na vršku mávl rukou.

Dole v rohu pole zdvihl Humber ruku k ústům. Byl jsem příliš daleko, abych prostým okem rozeznal, zda to, co drží, je píšťalka, a zase příliš blízko, než abych riskoval a vyndal dalekohled. Ale ať jsem se snažil jakkoli, nezaslechl jsem žádný zvuk - o tom nebylo sporu. Kandersteg zvedl hlavu, zavětral, zastříhal ušima a pohlédl na Humbra.

Vtom vyšlehl z hadice ve Wilsonově ruce plamen. Mířil za koně, ale i tak ho nesmíme poděsil. Sedl si na zadní, s ušima u hlavy. Potom Humber pohnul rukou a otočná závora, přidržovaná nějakým pérem zapadla na své místo, aby mohl kůň vyrazit na dráhu. Nemuseli ho dvakrát pobízet.

Cválal kolem pole, zvolňuje rychlost jen v rozích a naklání se na bok u vnitřní dřevěné ohrady. Proletěl jako blesk deset stop od mé hlavy. Wilson otevřel i druhou závoru a spolu s Humberem ustoupili vrátky. Kandersteg rychle obletěl dvakrát za sebou plný okruh, než se jeho napjatý krk uvolnil do normálního úhlu a než se křečovitě stažené zadní kýty zklidnily k přirozenějšímu cvalu.

Humber s Wilsonem stáli a pozorovali ho, Adams seběhl dolů do údolí a u vrátek se k nim přidal.

Nechali koně, až se sám zastavil, zrovna napravo ode mne. Oběhl dráhu asi tři a půlkrát. Potom Jud Wilson beze spěchu zase vzpřičil jednu závoru napříč drahou a s holí v jedné a s bičem v druhé ruce hnál koně před sebou zase do rohu.

Kandersteg klusal před ním, byl neklidný, potil se a nechtěl se nechat chytit.

Jud Wilson mával holí a bičem a Kandersteg měkce klusal kolem mne, až kopyta svištěla v nízké trávě. Už jsem se radši nedíval. Zabořil jsem hlavu do kořenů živého plotu a všechno mne už bolelo, jak jsem se snažil být naprosto tiše.

Vteřiny se vlekly jako hodiny.

Slyšel jsem šustění kalhot, jak se v chůzi třely o sebe, slabý zvuk kročejů na trávě, praskání dlouhého biče... ale žádný výkřik, svědčící o nečekaném objevu. Přesl jsem mne a šel dál po poli.

Svaly, připravené na úprk z příkopu ke skrytému motocyklu se postupně uvolňovaly. Otevřel jsem oči a viděl těsně vedle své tváře zplesnivělý list. Pomalu jsem svažil ústa slinami. Opatrně, centimetr po centimetru jsem zvedl hlavu a podíval se přes pole.

Kůň už došel k bariéře a Wilson za ním zavíral druhou závoru, jež ho opět uvěznila na malé prostora. Tři chlapi ho tam nechali asi půl hodiny a sami zase zašli do kůlny, kde jsem na ně neviděl. Nezbyvalo mi než čekat, až se zase objeví.

Bylo vlhké, jasné, klidné ráno, ale na ležení v příkopu bylo přece jen trochu zima, a hlavně vlhko. Jakékoli cvičení kromě

svírání a rozvírání prstů na rukou a nohou bylo však riskantnější než zápal plic, a tak jsem ležel bez pohnutí a povzbuzoval se rozjímáním o tom, že jsem od hlavy k patě v černém, na hlavě mám smeták z černých vlasů a že se krčím mezi černohnědým zetlelým listím. Právě kvůli tomuto ochrannému zbarvení jsem si radši vybral příkop než mělký úkryt na stráni, a byl jsem rád, že jsem to udělal, protože bylo naprosto jasné, že by Adams se svého stanoviště na vrcholu ihned objevil tmavou skvrnu na světlé zeleni kopce.

Nezpozoroval jsem, jak Wilson vychází z kůlny, ale slyšel jsem vrznout vrátka a už jsem ho také viděl vcházet do malé ohrádky; položil ruku Kanderstegovi na uzdu, jakoby ho chtěl s neuvěřitelným cynismem chlácholit. Jak ale mohl někdo, kdo má rád koně, kolem nich řídit plamenometem? A bylo jasné, že to Jud udělá znovu. Nechal koně, přešel do rohu, chopil se hadice a stál připraven s rukou na spoušti. Teď se objevil Adams, šplhal do kopce a pak Humber s holí dokulhal k Wilsonovi.

Chvilí trvalo, než Adams mávl rukou. Po osamělé silnici přejely tři vozy. Konečně byl Adams spokojen. Jeho paže se pomalu zvedla a klesla.

Humberova ruka se okamžitě vymrštila k ústům.

Kandersteg už věděl, co to znamená. Couvl na zadních kyčlích pln strachu, pak za ním vyšlehl plamen a přimrazil ho. Tentokrát vyšlehl oheň silněji, byl delší a blíže a Kandersteg propadl šílené hrůze. Vletěl do dráhy a obíhal ji znovu a znovu. Bylo to totéž, jako když člověk čeká, že se zastaví roztočená ruleta. Tentokrát ale zůstal stát na horním konci pole, daleko od mé skrýše.

Jud šel za ním středem pole, aby si nadešel. Hluboce jsem si oddychl, jak se mi ulevilo.

Původně jsem se uložil co nejpohodlněji, ale teď už mne začínaly údy bolet nečinností a chytla mne křeč do pravého lýtky. Ještě pořád jsem se však neodvažoval pohnout, pokud jsem měl ty tři muže na očích a oni mne mohli zahlédnout. Zavřeli Kanderstega do jeho malé ohrádky a odešli do kůlny. Já jsem si opatrně a tak tiše, jak to jen bylo v šustícím listí možné, protáhl ruce a nohy, abych se zbavil křeče, kterou vystřídal brnění. Ale co... věčně to trvat nemůže.

Chystali se zřejmě celou proceduru znovu opakovat. Plamenomet pořád ještě ležel u plotu.

Slunce stálo vysoko na obloze a já si všiml jeho odrazu na levém rukávu mé bundy hned u mé hlavy. Moc se to lesklo. V živém plotu ani v příkopu nebylo nic, co by odráželo světlo tak, jako černá kůže. Bylo možné, bylo vůbec možné, že by Wilson přišel tak blízko, a přitom si nevšiml, že se za plotem leskne něco, co by tam nemělo být?

Adams s Humberem vyšli z kůlny, opřeli se o vrata a pozorovali Kanderstega. Zapálili si cigarety a začli si povídat. Zřejmě neměli naspěch. Dokouřili cigarety, odhodili je a zůstali tam ještě asi deset minut. Potom zašel Adams ke svému vozu, a vrátil se s lahví a několika sklenicemi. Wilson vyšel z kůlny, přidal se k nim a všichni tři tu stáli na slunci, klidně popíjeli a tlachali, jakoby se nechumelilo.

Na to, co dělali, byli už samozřejmě zvyklí. Už to předtím dělali nejméně dvacetkrát. Jejich poslední oběť stála ostražitě, bez hnutí a rozechvělá v ohrádce, byla příliš rozčilená, než aby mohla žrát.

Když jsem je tak viděl popíjet, dostal jsem žízeň. To ale bylo to nejmenší. Bylo čím dál obtížnější nepohnout se. Úplně to bolelo.

Konečně toho nechali. Adams odložil láhev a sklenice a zamířil do kopce, Humber překontroloval západku a Wilson odjistil trysky hadice.

Adams mávl, Humber hvízdal.

Tentokrát se Kanderstegova silueta ostře a hrozivě zarýsovala proti ohni. Wilson se shýbl, zářící jasný zášleh blýskl koni pod břichem a mezi nohama.

Téměř jsem vykřikl, jakoby to popálilo mne a nikoli koně. Jeden hrozný okamžik se zdálo, že je Kandersteg příliš poděšen, než aby mohl uniknout.

Ale potom se už se ržáním dostal na oběžnou dráhu jako meteor, prchající před ohněm, před bolestí, před psi píšťalkou...

Běžel tak rychle, že nestačil vytočit roh, vrazil do živého plotu, odrazil se, klopýtl a upadl. Oči mu lezly z důlků, zuby vyceněné, vyhrabal se divoce na nohy a znovu vyrazil, kolem mé hlavy, polem, kolem dokola, a zas kolem dokola.

Konečně se zastavil asi dvacet yardů ode mne. Stál teď zcela tiše, zbrocen potem, stékal mu po krku i po nohou. Svaly se mu křečovitě chvěly.

Jud Wilson k němu zamířil s bičem a holí. Pomalu jsem zaryl obličej mezi kořeny, a snažil jsem se utěšit tím, že i kdyby mne snad spatřil, stále nás ještě dělí zadrátovaný plot a měl bych při útěku náskok. Ale motockyl byl ukryt asi dvě stě kroků za mnou a od něj k ohybu silnice bylo zase ještě nejméně tolik, kdežto Adamsův šedý jaguár stál na druhé straně koňského stání. Na to, že by se mi útěk povedl, bych nerad sázel.

Kandersteg byl tak vystrašen, že se ani nehýbal. Slyšel jsem, jak na něj Wilson křičí a praská bičem, ale trvalo dobrou minutu, než kopyta, stále klopýtající, prošla kolem mé hlavy.

I když byla zima, potil jsem se. Propánakrále, myslel jsem si, teď mám v krvi zrovna tolik adrenalinu jako ten kůň. Od chvíle, kdy Wilson šel za koněm, slyšel jsem zřetelně tlukot vlastního srdce.

Jud Wilson zařval na Kanderstega tak blízko u mého ucha, že to znělo jako výstřel. Práskl bič.

"Tak dělej, dělej, dělej!"

Stál na stopu ode mne, ale Kandersteg se nechtěl hnout. Zase zapráskal bič. Jud zařval na koně a dupl, aby ho přiměl k pohybu. Až ke mne dolehlo zachvění země. Nestál ode mne dál než jeden krok, s očima upřenými na koně. Stačilo, aby se jenom ohlédl... Začal jsem si myslet, že cokoli, snad i odhalení by bylo lepší než ta strašná snaha ani se nepohnout. A pak najednou bylo po všem.

Kandersteg plaše popoběhl, vrazil do ohrady a udělal několik dalších nepravidelných krolů ke konci pole. Jud Wilson se hnul za ním.

Ležel jsem dál jako kláda a cítil jsem se úplně vyčerpan. Srdce mi opět počínalo tlouci normálně, propadl jsem dech a

otevřel zaťaté prsty, svírající hrsti shnilého listí.

Jud přinutil Kanderstega dojit krok za krokem k rohové ohrádce, kde ho zase zavřel. Pak vzal plamenomet a odnesl ho ke kůlně. Práce skončila. Adams, Humber i Wilson stáli vedle sebe a kochali se výsledkem své manuální dřiny. Světla srst koně byla zbrázděna tmavými pěšinkami tam, kde stékal pot; stál se strnulýma nohama a strnulou šíjí uprostřed ohrádky. Kdykoli se některý z mužů pohnul, nervózně sebou trhnul a zase zůstal strnule stát. Nějakou dobu to potrvá, než se natolik zotaví, aby ho bylo možno naložit a odvézt do Possetu.

Mickey byl pryč tři dny, ale to bylo - jak jsem soudil - jenom proto, že mu omylem příliš popálili nohy. Kanderstegovo školení zřejmě proběhlo bez závad, takže se mohl vrátit poměrně brzo.

Pro mne a mé strnulé údy to stejně nebude dost brzy. Pozoroval jsem ty tři muže, jak se loudají na sluníčku, procházejí se od vozu ke kůlně a zase zpátky, bezstarostně tráví dopoledne, ale ani na chvilku se nevzdálili bezpečně z mého dohledu. V duchu jsem klel a odolal jsem pokušení poškrábat se na nose.

Konečně se hnuli. Adams s Humberem se vecpali do jaguára a odjeli směrem na Tellbridge. Ale Jud Wilson si vlezl do kabiny koňského vozu, vytáhl papírový sáček se svačinou, sedl si na vrátka a pustil se do jídla. Kandersteg zůstal nehybně stát v malé ohrádce a já v příkopě taky zůstal bez hnutí.

Jud Wilson dojedl, zmačkal papírový sáček do koule, zívnuv a zapálil si cigaretu. Kandersteg se potil dál a já dál trpěl. Všude byl úplný klid. Čas ubíhal.

Jud Wilson dokouřil, odhodil špačka a zase zív. Potom pomalu, pomaloučku slezl z vrátek, sebral plamenomet a odnesl ho do kůlny. Sotva zmizel ve dveřích, sklouzl jsem do mělkého příkopu a natáhl se na bok, nedbaje vlhkosti; hlavně, že jsem konečně mohl, i když to bolelo, narovnat jeden po druhém své ochrnuté údy.

Podíval jsem se na hodinky - byly dvě hodiny. Dostal jsem hlad a litoval jsem, že jsem nebyl tak prozíravý, a nevezl si s sebou kousek čokolády.

Ležel jsem v příkopě celé odpoledne, nic jsem neslyšel, jen jsem čekal, až ten chlap nastartuje vůz a odjede. Za chvíli jsem se navzdory chladu a přítomnost Judy Wilsona jen stěží ubránil spánku. Té směšné situaci se dalo odpomoci jen nějakou činností. Převalil jsem se tedy na břicho a opatrně, po centimetrech jsem zvedal hlavu, abych viděl na Kanderstega a na kůlnu.

Jud Wilson zase seděl na vrátkách. Musel můj pohyb zaznamenat koutkem oka, protože odvrátil hlavu od Kanderstega, který stál přímo před ním a pohlédl směrem ke mně. Na zlomek vteřiny se mi zdálo, že se mi dívá přímo do očí. Potom však jeho pohled sklouzl mimo mne a zase se beze stopy podezření vrátil ke Kanderstegovi.

Snažil jsem se zadržet dech, abych se nerozkašlal.

Kůň se pořád potil, prozrazovaly to tmavé skvrny na kůži, ale už se tak tupě nedíval, a jak jsem si všiml, švihal ocasem a neúnavně potřásl krkem. Už z toho byl venku.

Ještě s větší opatrností jsem zase uložil hlavu a hrudník na složené ruce a čekal dál. Krátce po čtvrté se vrátil Adams a Humber v jaguáru a já vlezl do živého plotu a vykukoval jsem z něj jako králík z nory.

Rozhodli se, že koně odvezou. Jud Wilson vycouval s vozem k vratům, spustil rampu a Kandersteg, který se na každém kroku vzpínal, byl nahnán a nacpán dovnitř. Zmatek ubohého zvířete byl naprosto viditelný i z té vzdálenosti. Měl jsem koně rád. A nacházel jsem uspokojení v tom, že to budu já, kdo Adamsovi, Humberovi a Wilsonovi zatrhne tohle týrání.

Zase jsem opatrně zalehl, a po krátké chvíli jsem slyšel, jak startují oba vozy - nejprve jaguár a potom vůz s koněm, a jak odjíždějí zpět do Possetu.

Když zvuk jejich motorů zmlkl, vstal jsem, protáhl jsem se, smetl špinavé listí z oděvu a obešel jsem pole, abych si prohlédl kůlnu.

Byla pečlivě zavřená na jakýsi komplikovaný patentní zámek, ale oknem jsem mohl spatřit, že uvnitř není téměř nic vyjma plamenometu, několika nádrží, patrně s hořavinou, velkého trychtýře a tří složených zahradních židlí, opřených o stěnu. Vloupat se dovnitř zřejmě nemělo cenu, i když by to bylo asi snadné, protože kování zámku bylo přišroubováno na povrchu dveří. Pomocí šroubováku u svého kapesního nože bych mohl kování sejmut, aniž by se zámek poškodil. Napadlo mi, že podvodníci jsou v některých věcech až fantasticky hloupí, zatímco v jiných mají zase spoustu fantazie.

Prošel jsem vrátky do Kanderstegovy ohrádky. Tam, kde stál, byla tráva sešlapaná. Vnitřní povrch závor byl natřen bíle, takže to připomínalo pažení na závodističích. Chvíli jsem se na ně díval a cítil jsem něco jako ozvěnu toho utrpení, které zažil ubohý kůň na tak nevinně vyhlížejícím místě. Pak jsem šel pryč, kolem svého úkrytu v příkopu a došel jsem k motocyklu. Zavěsil jsem helmu na řídítka a nastartoval motor.

Tak to bychom měli, pomyslí jsem si. Svě jsem si udělal. Bezpečně, klidně, se zdarem. Tak, jak to mělo být. Už jen zbývalo doplnit včerejší zprávu a dát závěrečná fakta k dispozici funkcionářům.

Dojel jsem zpátky na místo, odkud jsem pozoroval Humberův dvůr, ale nikdo tam nebyl. Buď Beckett můj dopis nedostal nebo nemohl žádnou posilu sehnat, nebo ta posila, jež přijela, měla už čekání dost a zase odjela. Deky, brašna, i zbytky jídla ležely nedotčeny tak, jak jsem je tam nechal.

Než jsem se sbalil a odjel odtud, rozepnul jsem bůhví proč bundu a vyndal dalekohled, abych se ještě naposled podíval do dvora.

To, co jsem spatřil, zničilo v jediné vteřině můj libý pocit jistoty a dobře vykonané práce.

Do dvora právě vjížděl rudý sportovní vůz. Zastavil vedle Adamsova šedého jaguára, otevřely se dveře a vystoupila dívka. Byl jsem příliš daleko, aby rozeznal její rysy, ale rodinný vůz ani stříbřitě světlá hlava mne nenechávaly na pochybách. Zabouchla dveře u auta a váhavě kráčela ke kanceláři, kde mi zmizela z očí.

Hlasitě jsem zaklel. Ze všeho na světě se musí stát právě tahle proklatě nebezpečná a nečekaná věc! Nic jsem Elinore neřekl. Myslela si, že jsem obyčejný podkoní. Vypůjčil jsem si od ní pišťalku. A byla to Octoberova dcera. Jaká byla

šance, uvažoval jsem zdrceně, že o posledních dvou věcech pomlčí a nevnukuje tak Adamsovi myšlenku, že by ho mohla ohrozit.

Sama by nemusela být v nebezpečí, myslil jsem si. Pochopitelně jen tak dlouho, dokud bude jasné, že jsem to já, kdo zná význam píšťalky, nikoli ona.

Připustíme však, že to nebude tak úplně jasné. A vycházejme z toho, že Adams se vlastně nikdy nechová zcela normálně. Jeho zvyky nebyly normální. Byl to psychopat. Dovedl asi impulzivně zabít novináře, který se ukázal být nepohodlným. Kdo mu zabránil zabíjet znovu, vezme-li si do hlavy, že se to udělat musí?

Dám jí tři minuty, řekl jsem si. Bude-li se ptát po mně, dozví se, že tam už nejsem a hned zase odjede, a pak by bylo všechno v pořádku.

Tolik jsem si přál, aby zas vyšla z kanceláře a odjela svým vozem! Pochyboval jsem, že bych ni dokázal z toho bezpečně dostat, kdyby jí chtěl Adams ublížit, protože překážky v podobě Adamse, Humbera, Wilsona a Casse byly zjevně příliš veliké. A neměl jsem právě velkou chuť to zkoušet. Ale tři minuty uplynuly a červený vůz stál na dvoře prázdný.

Asi se tam s nimi dala do řeči a neměla ani ponětí, že existuje něco, co by neměla říkat. Kdybych udělal to, co jsem chtěl a řekl jí, proč jsem byl u Humbera, nebyla by přijela. To byla moje chyba, že je tu. Musil jsem tedy udělat vše pro to, aby zase v pořádku odešla. Neměl jsem na vybranou.

Strčil jsem dalekohled do brašny a nechal ji i s houní tam, kde byla. Potom jsem zapnul bundu, nasadil si helmu, znovu nastartoval motorku a sjel dolů rovnou do Humberova dvora.

Motorku jsem nechal u vrat a vešel dovnitř kolemkúlňy, kde stál pojízdný koňský box. Dveře byly zavřeny a po Judu Wilsonovi ani památky. Snad už odjel domů, doufal jsem. Došel jsem až k hornímu konci dvora, kde byla kancelář a viděl jsem Casse, jak na druhém konci nahlíží do čtvrtého stání zleva. Kandersteg už byl doma.

Adamsův jaguár a Elinorin rudý sportáček stály bok po boku uprostřed dvora. Podkoní se činili se svou večerní prací a všechno vypadalo všedně a klidně.

Otevřel jsem dveře kanceláře a vešel dovnitř.

17

To mám z těch svých obav, pomyslel jsem si. To mám ze své přetínané fantazie. Byla v naprostém bezpečí. Držela v ruce poloprázdnou sklenici s růžovou tekutinou, přátelsky se bavila s Adamem a Humberem a usmívala se.

Humberova vážná tvář vypadala trochu úzkostlivě, ale Adams se smál a zřejmě se dobře bavil. Celý obraz zůstal jasně vryt v mé paměti, než se všichni tři otočili a pohlédli na mne.

"Danieli!" vykřikla Elinor. "Pan Adams říkal, že už jste odjel."

"Ano. Ale něco jsem si zapomněl, a tak jsem se pro to vrátil."

"Lady Elinor Tarrenová," pravil Adams rozvážně, přičemž mne obešel, zavřel dveře a opřel se o ně, "se přišla otázat, jestli se vám vydařil pokus s tou psí píšťalkou, kterou jste si od ní vypůjčil."

Tak tedy bylo přece jen dobře, že jsem se vrátil.

"Ale to jsem přece neřekla," protestovala. "Přišla jsem si jen pro píšťalku, pokud ji už Daniel nepotřebuje. Chci říct, že jsem náhodou jela kolem a chtěla jsem mu ušetřit práci s posíláním píšťalky..."

Obrátil jsem se k Adamsovi. "Lady Elinor Tarrenová," řekl jsem stejně rozvážně, "neví, proč jsem si píšťalku vypůjčil. Neřekl jsem jí to. Neví o tom nic."

Jeho oči se přivřely a potom se zase doširoka otevřely, jak na mne upřel pohled. Spodní čelist měl vysunutou. Dobře si všiml způsobu, jakým jsem s ním mluvil, i jak jsem se na něj díval. Na to nebyl u mne zvyklý. Pohlédl zpět na Elinor.

"Nechte jí být," opakoval jsem. "Ona to neví."

"O čem to proboha hovoříte?" tázala se Elinor s úsměvem, "co to vlastně bylo za tajemný pokus?"

"Na tom nic není," řekl jsem. "Je tu... é... takovej hluchej podkoní a chtěli jsme zjistit, jestli neuslyší zvlášť vysoké tóny, to je všechno."

"Ach tak," řekla, "a zaslechl je?"

Potřásl jsem hlavou. "Bohužel ne."

"Škoda. Vzala sklenici, v níž zachrastily kostičky ledu. "Myslíte, že byste mi tedy mohl píšťalku vrátit, když už ji nepotřebujete?"

"Samozřejmě." Sáhl jsem do kapsy opasku, vyňal píšťalku a podal ji Elinor. Viděl jsem Humberův údiv a Adamsův vztek, že Humber při prohlídce zapomněl na tak nápadný úkryt.

"Děkuji vám," řekla a dala si píšťalku do kapsy. "A co budete dělat teď? Zase podkoního? Víte," obrátila se k Humberovi s úsměvem, "dívám se, že jste ho propustili. Jezdil nejlíp ze všech podkoní, které jsme kdy v otcových stájích měli. Vlastně jste mohli být rádi, že ho máte."

U Humbera jsem ovšem dobře nejezdil. Začal se neobratně bránit. "On vůbec není tak dobrý...", ale Adams ho rázně přerušil.

"Myslím, že jsme Roka podceňovali, Hedleyi. Lady Elinor, jsem si jist, že ho pan Humber vezme na vaše doporučení zpět a že ho už nikdy nepropustí."

"Výborně," řekla spokojeně.

Adams na mne pohlédl přivřenýma očima, aby zjistil, zda jsem ocenil jeho malý žert. Neshledal jsem, že by byl k popukání.

"Sundejte helmu," dodal potom, "jste v místnosti a stojíte před dámou. Dejte ji dolů."

"Myslím, že si ji nechám," řekl jsem klidně. Byl bych potřeboval spíš ještě navíc brnění. Adams nebyl zvyklý, abych mu odporoval, a tak jen beze slova sklapl ústa.

Humber pravil udiveně: "Nechápu, proč s tím Rokem tolik naděláte, lady Elinor. Domníval jsem se, že ho váš otec vyhodil, protože vás... že vás obtěžoval."

"Ale ne," zasmála se, "to byla moje sestra. Ale nebyla to pravda, víte? Ona si všechno vymyslela." Dopila zbytek sklenice a s nejlepšími úmysly mne definitivně předhodila vlkům. "Musela jsem otci slíbit, že to nikomu neprozradím, ale když jste Danielův zaměstnavatel, tak byste to měl vědět. On není zdaleka tak špatný, jak se dělá."

Chvilí bylo hluboké ticho. Potom jsem řekl s úsměvem: "To je nejkrásnější doporučení, jaké jsem kdy dostal... Jste velice laskavá."

"Božínku," smála se, "víte přece, jak to myslím... a já nechápu, proč na sebe trochu víc nedbáte?"

"Někdy se to nehodí," odpověděl jsem a se zdviženým obočím pohlédl na Adamse. Ale ani on zřejmě můj vtip neoceníl. Vzal Elinorinu prázdnou sklenici.

"Ještě campari s ginem?" navrhl.

"Ne, děkuji, musím už jít."

Postavil její sklenici vedle své a pravil: "Myslíte, že Roke je typ muže, který musí polykat meprobamaty, aby se nebál pečovat o divokého koně?"

"Meprobamaty? M e p r o b a m a t ? To určitě ne. Nemyslím, že vůbec někdy v životě bral meproamat. Že, pane Roku?" zeptala se a obrátila se ke mně. Na její tváři se objevilo překvapení.

"Ne," odpověděl jsem. Strašně jsem si přál, aby už byla venku, aby se nemusela divit ještě víc. Byla v bezpečí, jen dokud nikoho nepodezřívala a nic nevěděla.

"Ale říkal jste přece..." začal Humber, kterému to ještě stále nebylo jasné.

"To byl žert. Jen takový vtip," řekl jsem. "Vzpomínáte přece, jak se tomu pan Adams smál."

"To je pravda, smál jsem se," pravil Adams pochmurně. Aspoň ten neměl zřejmě nic proti tomu, když se Elinor nic nedozví, a byl ochoten ji pustit.

Její tvář zjasněla. "Tak vida... ale myslím, že bych už měla jít. Zítra pojedou na neděli do Slaw, máte pro mého otce nějaký vzkaz, Danieli?"

Byla to bezvýznamná, společenská poznámka, ale všiml jsem si, jak Adams strnul.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Tak tedy... bylo to velmi milé, pane Humbere. Moc vám děkuji za pohoštění a doufám, že jsem vás nepřípravila o příliš mnoho času."

Podala ruku Humberovi, potom Adamsovi a nakonec mně.

"To je dobře, že jste se pro něco vrátil. Myslela jsem už, že jsem vás zmeškala a že jsem přišla o píšťalku," usmála se. Já rovněž. "Byla to opravdu šťastná náhoda."

"Tak nashledanou. Na shledanou, pane Humbere," zvolala, když jí Adams otevřel dveře. Pozdravila ho na prahu, kde zůstal stát a já ji pozoroval oknem přes Humberovo rameno, jak jde ke svému vozu. Úleva, kterou jsem pocítil, když zmizela, byla větší nežli strach o sebe sama.

Adams vešel dovnitř, zavřel dveře, zamkl je a dal si klíč do kapsy. Humber hleděl udiveně a ještě pořád nic nechápal. Podíval se na mne a řekl: "Jakoby to ani nebyl tentýž Roke, i jeho hlas se změnil."

"Bůh ví, kdo to je, ten zatracený Roke."

Jediné, co na téhle situaci ještě ušlo, bylo, že už jsem se nemusel krčit, když se mnou mluvil. Bylo to prostě báječné, moci pro změnu stát před ním rovně. I když to asi dlouho trvat nebude.

"Vy myslíte, že je to Roke a ne Elinor Tarrenová, kdo ví o píšťalce?"

"Samozřejmě," řekl Adams netrpělivě. "Pro Krista, copak ještě nic nechápete? Zdá se, že nám ho sem October nasadil. Jak jenom, sakra, mohl něco tušit?"

"Ale Roke je přece jenom podkoní!"

"Jenom," opakoval Adams zuřivě. "Ale to na věci nic nemění. Podkoní mají přece jazyk, ne? A také oči. Podívejte se na něj. Není to ten tupý pitomec, jakého ze sebe dělal."

"Nikdo přece neuvěří jeho slovům proti vašim," řekl Humber.

"Nikdo jeho slova ani neuslyší."

"Co chcete dělat?"

"Zabiju ho," řekl Adams.

"Snad to tak bude lepší." Humber to konstatoval, jakoby šlo o utracení koně.

"To vám nepomůže," řekl jsem. "Poslal jsem už inspektorům zprávu."

"To už nám jednou kdosi říkal," poznamenal Humber, "a nebyla to pravda."

"Tentokrát je to pravda."

Adams řekl zuřivě: "Zpráva sem nebo tam, zabiju ho stejně. Jsou tu ostatně ještě jiné důvody..." Odmlčel se, pohlédl na mne a dodal: "Převezl jste mne. Mne. Co?"

Neodpověděl jsem. Nezdála se mi zrovna nejvhodnější doba pro společenskou konverzaci.

"Tenhle má motocykl," řekl Humber zamyšleně.

Pamatoval jsem si, že okénka v koupelně jsou příliš malá, než aby se jimi dalo uniknout. Dveře do dvora byly zamčeny a Humber stál u svého stolu, právě mezi mnou a oknem. Moje volání by mohlo přivolat leda Casse, a ne chudáky podkoní, kteří by ani nevěděli, že tu jsem, a i kdyby, stejně by pro mne nehnuli prstem. Adams i Humber byli větší a silnější než já, Adams dokonce o dost. Humber měl hůl a já nevěděl, jaké zbraně chce použít Adams. Nikdy v životě

jsem se skutečně nebral. Příštích pár minut jsem tedy neměl zrovna nejutěšenější vyhlídky.

Na druhé straně jsem však byl mladší než oni a díky tvrdé práci, kterou na mě požadovali, jsem byl úplný atlet. Také jsem měl na hlavě helmu. A mohl bych po nich něco házet, takže poměr našich sil nebyl přece jen tak nerovnoměrný. U zdi poblíž dveří stála dřevěná židle s koženým sedadlem. Adams ji uchopil a šel ke mně. Humber zůstal tiše stát s holí připravenou v ruce.

Cítil jsem se strašně.

Adamsovy oči byly přivřeny víc než jindy a nebylo v nich ani stopy po úsměšku, který mu pohrával na rtech. "Musíme si taky trochu užít," řekl hlasitě. "Spálenou mrtvolu si moc prohlížet nebudou."

Rozmáchl se židlí. Odrazil jsem ji, ale tím jsem se ocitl v dosahu Humbera, jehož hůl mne zasáhla do ramene, těsně vedle ucha. Klopýtl jsem, upadl a kutálel se po zemi. Vstal jsem právě tak tak, abych uhnul před židlí, kterou po mně Adams praštil. Jedna noha židle se nárazem ulomila. Adams se shýbl a zdvihl ji. Byla to pořádná, silná hranatá noha s ostrou špicí tam, kde se ulomila od židle.

Adams se zasmál a odkopl zbytek židle od rohu.

"A teď," ohlásil, "si trochu zasportujem."

Pokud se dá hovořit o sportu, tak si myslím přišli na své.

Po chvíli byli oba dosud celkem nezranění, zatímco mně přibýly do sbírky další modřiny a krvácel jsem rovněž z rány na čele, způsobené ostrým koncem nohy od židle. Moje helmice jim však dost kazila styl a zjistil jsem, že se mi skvěle daří uhýbat. Taky jsem kolem sebe kopal.

Humber byl pomalý, a tak raději zůstával na stráži u okna a praštil mne holí, jen když jsem se mu přiblížil na dosah. Protože kancelář nebyla velká, stávalo se to bohužel dost často. Od začátku jsem se snažil chopit se jeho hole, rozbité židle nebo něčeho jiného, co bych po nich mohl hodit, ale jediným výsledkem bylo, že mi ochabovaly ruce. Adams uhádl mé úmysly s židlí a postaral se, abych se k ní nedostal. Předměty vhodné k házení nebyly v této pusté kanceláři nikde jinde než na stole za Humberem.

Kvůli té chladné noci na svahu jsem měl na sobě pod budou dva svetry a ty působily tak trochu jako podušky. Zvláště Adams však tloukl tvrdě a já jsem se doslova sesul, kdykoli mne jeho rána zasáhla. Chtěl jsem proskočit oknem bez ohledu na sklo, ale nedali mi možnost, abych se k němu přiblížil, a čas k pokusům se krátil.

V zoufalství jsem se přestal uhýbat a vrhl se sám na Humbera. Nevšímaje si Adamse, který toho hned využil a zasadil mi dvě bolestivé přímé rány, chytil jsem svého bývalého zaměstnavatele za klopy, zapřel jsem se jednou nohou o stůl a smýkl jím úzkou místností. Přistál s řachnutím na jedné ze skříní.

Tam na stole leželo těžitko ze zeleného skla, velké asi jako kriketový míček. Vklouzlo mi hladce do dlaně a já je jediným plynulým pohybem uchopil, otočil se na patě a vrhl je na Humbera, který se asi deset stop ode mne zvedal ze země.

Vzal jsem ho rovnou mezi oči. Krásný zásah. Okamžitě, bez hlesu padl.

Ale dřív než byl na zemi, už jsem byl u něj, abych se znovu zmocnil zelené skleněné koule, která byla lepší zbraní, než hůl či noha od židle. Adams však příliš brzy pochopil. Napřáhl ruku.

Udělal jsem chybu, když jsem si myslel, že jedna rána navíc už nerozhoduje, a tak jsem necouvlnul, i když jsem věděl, že Adamsova noha od židle zase dopadá. Tentokrát mne helmice nezachránila, protože jsem měl sehnutou hlavu. Rána dopadla pod okraj helmy za ucho.

Zavrávorl jsem a upadl, s rameny opřenými o stěnu, s jednou nohou zkroucenou pod sebou. Hlava se mi točila.

Neviděl jsem dobře a v uších mi hučelo.

Adams se nade mnou sklonil, rozepnul řemínek mé helmy a sundal mi ji z hlavy. To má jistě svůj význam, blesklo mi matně hlavou. Vzhlédl jsem. Stál nade mnou, usmíval se a pohupoval nohou od židle. Dobře se bavil.

V posledním zlomku vteřiny se mi trochu vyjasnilo v hlavě a uvědomil jsem si, že pokud ihned něco nepodniknu, bude tahle rána tou poslední. Nebyl už čas uhnout. Zdvihl jsem pravou ruku, abych zaštitil nechráněnou hlavu a kus dřeva na ni tvrdě dopadl.

Zadunělo to jako exploze. Ruka mi klesla podél těla ochrnutá a bezvládná.

Co zbývalo? Deset vteřin. Možná méně. Zuřil jsem. Právě Adamsovi jsem nechtěl dopřát potěšení, aby mne zabil. Pořád se usmíval. Pozoroval, jak na to budu reagovat a pomalu zdvíhal ruku k poslední ráně z milosti.

Ne, vykřiklo to ve mně, ne! Nohy mám přece v pořádku. Co tu, ksakru, sedím a čekám, až mne zabije, když mám přece dvě zdravé nohy? Stál po mé pravici. Levou nohu jsem měl skrčenou pod sebou a Adams ani nevěnoval zvláštní pozornost tomu, že jsem ji narovnal a natáhl před něj. Zdvihl jsem obě nohy ze země, jednu zaklínal o jeho kotníky a druhou před něj, pak jsem pravou nohou silně kopl, levou mu podtrhl obě nohy a převalil se, vkládaje do toho zbytek sil.

Adams byl dokonale překvapen. Divoce zamával rukama a padl s řachnutím na záda. Jeho těžká váha znásobila ještě účinek pádu, takže byl ořesen a mohl jen pomalu vstát. Nemohl jsem svou strnulou pravicí už nic hodit. Postavil jsem se na nohy, uchopil jsem těžitko do levičky a uhodil ho do hlavy, dokud byl ještě na kolenou. Zdálo se, že mu to nic neudělalo. Vstával dál. Chroptěl.

Zoufale jsem se rozpřáhl a znovu ho uhodil rovnou do zátylku. Tentokrát se složil a zůstal ležet.

Poklesl jsem vedle něj. Bylo mi zle, bolest se mi rozlézala celým tělem a z čela mi kapala na podlahu krev.

Ani nevím, jak dlouho jsem tak zůstal, lapaje po dechu a pokoušeje se sebrat síly a odejít, ale patrně to ani nebylo příliš dlouho.

Nakonec mne postavilo na nohy pomyšlení na Casse. V tomto stavu by mne bylo porazilo batole, natož teprve svalnatý, podsaditý předák.

Oba muži leželi dosud bez hnutí. Adams těžce dýchal, spíše chroptěl. Humberova hrud' se slabě zdvíhala.

Sáhl jsem si levou rukou na tvář, byla plná krve. Zřejmě mám celý obličej zakrvácený, pomyslil jsem si, a nemohu přece

takhle jet po silnici. Odvrátil jsem do koupelny, abych se opláchl.

V umyvadle byly polorozpuštěné kostičky ledu. Led. Tupě jsem na něj zíral. Led v ledničce. Led v nápoji. Led v umyvadle. Dobré k zastavení krve. Sebral jsem jednu a pohlédl do zrcadla. Strašný pohled. Přidržel jsem kostku ledu na ráně a pokoušel jsem se dát dohromady. Bez valného úspěchu.

Po chvíli jsem nalil do umyvadla trochu vody a umyl si krev s tváře. Ukázalo se, že rána je široká několik centimetrů a není nijak vážná, i když stále ještě krvácela. Ohlížel jsem se po ručníku.

Na stolku u lékárníčky stála dóza s odkrytým víčkem a vedle ní lžička. Můj pohled po ní sklouzl, hledal ručník a zase se tam vrátil. Udělal jsem tři nejisté kroky po místnosti. Ta dóza mi něco říkala, ale pořád jsem ještě nebyl schopen normálně uvažovat.

Láhev fenobarbitalu v prášku, jako ta, z níž jsem čtrnáct dní dával Mickeymu. Nic než fenobarbital. Vzdychl jsem si. Napadlo mi, že Mickey dostal poslední dávku. Lahvička by tedy měla být prázdná. Vypotřebovaná. A ne plná. Ale stála tu nová, plná až po hrdlo, vedle na stole ležely ještě kousky voskového víčka, jímž byl uzávěr utěsněn. Někdo zřejmě načal novou lahvičku fenobarbitalu a spotřeboval z ní několik lžic.

Samozřejmě. Pro Kanderstega.

Nalezl jsem ručník a oťel si obličej. Potom jsem se vrátil do kanceláře a poklekl jsem k Adamsovi, abych si vzal z jeho kapsy klíč. Už přestal chroptět.

Převalil jsem ho na bok.

Nedá se to nijak hezky říci. Byl mrtev.

Malé praménky krve mu vytékaly z uší, očí, nosu i úst. Sáhl jsem mu na hlavu tam, kam jsem ho zasáhl a pod prsty jsem ucítil zlomené kosti.

Zděšen a roztřesen tím obrazem jsem mu prohledával kapsy, až jsem klíč našel. Potom jsem vstal a přešel ke stolu, abych zatelefonoval policii.

Telefon jsme shodili na podlahu, kde ležel se spadlým sluchátkem. Shýbl jsem se a vzal ho neohrabaně do levé ruky.

Závratí se mi zatočila hlava. Kéž by mi nebylo tak zle! Narovnal jsem se a s vypětím všech sil jsem postavil telefon na stůl. Krev mi crčela po obočí, ale neměl jsem dostatek sil, abych se znovu umyl.

Venku ve dvoře svítilo jedno nebo dvě světla, také v Kanderstegově stání. Dveře stání byly otevřeny dokořán a kůň uvázaný u hlavy vyhazoval a zuřivě kopal. Rozhodně nevypadal, že by byl uklidněn sedativem.

Prst se mi zastavil na číselníku a cítil jsem, jak trnu. Jako by se mi v tu chvíli v hlavě rozsvítilo.

Kandersteg nebyl omámen sedativem. Nepřáli si přece, aby mu ochabla paměť. Naopak. Mickey také nedostal fenobarbital, dokud nebylo jisté, že je úplně pomatený.

Nechtěl jsem uvěřit myšlence, která se mi vtírala - totiž že jedna či dvě lžičky fenobarbitalu do campari s ginem by mohly být bezpochyby osudné.

Jasně jsem si vybavil to, co jsme viděli při příchodu do kanceláře: nápoje, úzkost na Humberově tváři, potěšení na Adamsově. Podobal se výrazu, který měl Adams, když myslel, že mě zabije. Rád zabíjel. Z toho, co Elinor řekla, usoudil, že uhádla, k čemu píšťalka slouží, a neplýtl časem, když se jí mohl zbavit.

Není divu, že nic nenamítal, když chtěla odejít. Odjede zpět do pokoje a zemře, kilometry odtud, bláhové děvče, které přebralo uspávací prášky. Nebude tu sebemenší spojení s Adamsem nebo s Humberem.

A nebylo také divu, že byl tak pevně odhodlán zabít i mne. Nejen, že jsem se dověděl, co dělá s koňmi, nebo že jsem ho podvedl, ale že jsem také viděl, jak Elinor pije gin.

Nepotřeboval jsem příliš mnoho představivosti, abych si vybavil to, co se asi odehrálo před mým příjezdem. Jak Adams laskavě říká: "Tak vy jste se přišla podívat, zda Roke použil píšťalky?"

"Ano."

"A ví váš otec, že jste tady? Ví o té píšťalce?"

"Ale ne. Prostě jen tak mi napadlo sem zajet. Samozřejmě o ní neví."

Musil si o ní myslet, že je blázen, když sem přijela jen tak. Ale pravděpodobně byl mužem, který si myslí o všech ženách, že jsou praštěné.

"Chtěla byste trochu ledu do ginu? Ne, neobtěžujte se, dám vám ho sám, jsem tu hned. Tak, tady to máte, drahoušku, silný gin a fenobarbital - rychlá cestička rovnou do nebe."

Neváhal vzít na sebe riziko, když zabil Stapletona, a vyšlo mu to. A kdo může tvrdit, že by mu nebyly prošly dvě další vraždy, kdyby mne byli našli někde v sousedním okrese rozbitého na dně strže i s motorkou, a kdyby Elinor tiše zemřela ve své koleji?

Kdyby Elinor zemřela.

Prst jsem měl stále ještě na číselníku. Třikrát jsem jím vytočil devět, devět, devět. Žádná odpověď. Stiskl jsem knoflík a zkusil to znovu. Nic. Linka byla mrtvá, celý telefon byl mrtvý. Všechno bylo mrtvé, Mickey byl mrtev, Stapleton byl mrtev, Adams byl mrtev, Elinor... dost, dost, dost! Sebral jsem dohromady své roztěkané myšlenky. Nefunguje-li telefon, někdo musí dojet za Elinor do koleje a postarat se, aby nezemřela.

Moje první myšlenka byla, že já to udělat nemohu. Ale kdo tedy? Nemýlím-li se, potřebuje rychle lékaře, a promrhám-li čas telefonováním či hledáním jiného telefonu nebo někoho, kdo by šel místo mne, ubude naděje na její záchranu.

Mohl bych u ní být za necelých dvacet minut. Kdybych telefonoval z Possetu, nesezenu pro ni pomoc o nic dřív.

Třikrát jsem se pokoušel, než jsem se strefil klíčkem do dírk. Pravou rukou jsem klíč neudržel a levá se mi třásla.

Zhluboka jsem se nadechl, otevřel dveře, vyšel ven a zase jsem je za sebou zavřel.

Nikdo si mne nevšiml. Vyklouzl jsem ze dvora stejnou cestou, kudy jsem sem přišel. Nasedl jsem na motocykl, ale bohužel motor hned nenaskočil, když jsem sešlápl startér, a za řadou stání vyšel Cass, aby se přesvědčil, kdo tu je.

"Co se děje?" volal. "To jsi ty, Dane, co tu zase děláš?" Pokročil ke mně.

Horečně jsem dupnul na startér. Motor vybafl, zakašlal a chytil. Pustil jsem plyn a kopl jsem tam rychlost. "Vrat' se," řval Cass, ale já jsem obrátil stroj zády k němu, vyrazil jsem ze vrat a hnál jsem se dolů k Possetu, až mi písek lital od pneumatik.

Plyn byl v pravé rukojeti řídítek. Stačilo otočit řídítko, aby stroj zrychlil, anebo ho stočit na druhou stranu, aby zpomalil. Otočit rukojetí bylo za normálního stavu snadné. Nebylo to snadné tentokrát, protože když jsem přinutil ochrnutou paži sevřít řídítko, dostavila se místo ochabnutí prudká bolest. Málem jsem spadl z motorky ještě dřív, než jsem byl ze vrat venku.

Durham byl asi deset mil na severovýchod. Půldruhé míle dolů a sedm a půl přes vřesoviště po málo užívané okrese a nakonec jedna míle přes město. Nejhorší bude poslední část, kde je mnoho zákrutů, a kde bude při dopravním ruchu třeba střídat rychlost.

Pouze vědomí, že by Elinor mohla zemřít, kdybych odpadl, mne vůbec udrželo na motorce. Byla to jízda, kterou bych už podruhé prožít nechtěl. Ani nevím, kolik jsem měl po těle ran, ale bylo toho dost. Snažil jsem se na to nemyslet a soustředit se na to hlavní.

Elinor - pokud jela rovnou do koleje - musila pocítit ospalost brzy po příjezdu. Nikdy jsem se o to zvlášť nezajímal, ale pokud jsem si vzpomínal, začínají barbituráty působit asi tak za hodinu. Barbiturát rozpuštěný v alkoholu působí ovšem mnohem dřív. Rychleji. Asi tak za dvacet minut až půl hodiny. Ale jist jsem si nebyl. Dvacet minut stačilo pravděpodobně k tomu, aby se dostala bezpečně domů. A potom? Půjde do svého pokoje. Bude se cítit unavená. Lehne si. A bude spát.

Zatímco jsem se rval s Adamsem a Humberem, byla zřejmě na cestě do Durhamu. Nevěděl jsem, jak dlouho jsem se motal v koupelně, ale určitě nedojela do koleje dlouho před tím, než jsem vyrazil na cestu. Rád bych věděl, jestli jí bylo natolik zle, aby se svěřila přítelkyni a požádala ji o pomoc. Ale i kdyby to udělala, ani ona, ani nikdo jiný by nevěděl, co s ní vlastně je.

Dojel jsem do Durhamu, absolvoval jsem všechny zatáčky, dokonce jsem se krátce zastavil na křižovatce, když svítila červená. Překonal jsem silné pokušení jet posledního půl kilometru krokem, abych už nemusel přidávat plyn. Ale to, že jsem nevěděl, jak dlouho trvá, než vznikne působením jedu už nenapravitelná škoda, dodávalo mé úzkosti křídla.

18

Už se stmívalo, když jsem projel vraty koleje, vypnul motor a běžel po schodech ke dveřím. Ve vrátnici nikdo nebyl a všude bylo hluboké ticho. Utíkal jsem chodbami a snažil jsem si vzpomenout, kudy zatáčí, našel jsem schody a vyběhl do druhého poschodí. A tam jsem se ztratil. Neměl jsem ani ponětí, kudy se dostat k pokoji Elinor.

Proti mně kráčela hubená starší žena se skřípcem, pod paží nesla tlustou knihu a desky. To bude někdo ze sboru, napadlo mi.

"Prosím vás," oslovil jsem ji, "kde je pokoj slečny Tarrenové?" Došla až ke mně a podívala se na mne. Zřejmě nebyla zvlášť spokojena s tím, co viděla. Co bych v tu chvíli dal za účtyhodné vzezření!

"Prosím vás," opakoval jsem, "je asi nemocná. Který je její pokoj?"

"Máte na tváři krev," poznamenala.

"To je jen říznutí... prosím vás, řekněte mi..." Uchopil jsem ji za paži "Podívejte se, ukažte mi její pokoj, a jestli je v pořádku a zdravá, hned odejdu a nebudu dělat nepříjemnosti. Ale myslím, že velmi rychle potřebuje pomoc. Věřte mi, porosím..."

"Tak dobře," svolila váhavě. "Tak se na to podíváme. Je to tady za rohem... a ještě tuhle."

Došli jsme k Elinoriným dveřím. Silně jsem zaklepal. Nikdo neodpovídal. Shýbl jsem se ke klíčové dírci. Klíč byl zevnitř v zámku, takže jsem neviděl dovnitř.

"Otevřte," naléhal jsem na tu ženu, která si mne stále ještě podezíravě prohlížela. "Otevřte a podívejte se, je-li v pořádku."

Vzala za knoflík a otočila jím. Ale dveře se neotevřely. Byly zamčeny na klíč.

Zabušil jsem znovu na dveře. Zase nic.

"Teď prosím poslouvejte," řekl jsem naléhavě. "Jsou-li dveře zamčené zevnitř, tak to znamená, že Elinor Tarrenová je tam. Neotvírá, protože nemůže. Potřebuje velmi nutně lékaře. Můžete nějakého ihned přivolat?"

Žena přikývla a vážně se na mne dívala svým skřípcem. Nebyl jsem si jist, zda mi věří, ale zdálo se, že ano.

"Řekněte lékaři, že byla otrávena fenobarbitalem v ginu. Asi před čtyřiceti minutami. A prosím, prosím, pospěšte si. Máte od těch dveří ještě klíč?"

"Ten, co je v zámku, se nedá vystrčit. Zkoušeli jsme to u jiných dveří při jiné příležitosti. Budete muset vylomit zámek. Já zatím zatelefonuji pro doktora." Vzdálila se po chodbě se stejným chladnokrevným klidem, který nenarušilo zřejmě divoké vzezření muže se zakrvácenou tváří, ani zpráva, že jedna ze studentek koleje je na půli cesty k pánu. Zkornatělá univerzitní kantorka.

Když za královny Viktorie stavěli tuhle budovu, dbali zřejmě, aby se dotěrní mladí muži nemohli vloupat do pokojů dívek. Dveře byly solidní. Ale nechtěl jsem zklamat důvěru hubené profesorky, která patrně usoudila, že vylomení zámku je v mých silách. Nakonec jsem zámek rozkopkl podpatkem. Dřevo povolilo a dveře se s prasknutím otevřely. Navzdory hluku, který jsem způsobil, neobjevila se na chodbě ani jediná studentka. Vešel jsem do Elinorina pokoje, rozsvítil a zase zasadil dveře do rámu.

Ležela natažená na své modré přikrývce, stříbřité vlasy se jí měkce vlnily kolem hlavy. Vypadala pokojně a půvabně. Začala se zřejmě svlékat a patrně proto zamkla dveře. Měla na sobě jen kombiné a pod ním podprsenku a kalhotky. Hezké prádlo. Belindě by se líbilo. Ale za těchto okolností působilo příliš ostře, příliš vyzývavě bezbranně. Zvyšovalo jenom mé mučivé obavy.

Šaty, které měla Elinor na sobě u Humbera, ležely ve dvou kusech na zemi. Jedna punčocha byla přehozena přes opěradlo židle, druhá ležela na podlaze v dosahu ruky, ochable visící z lůžka. Na nočním stolku byly připraveny čisté punčochy, a modré vlněné šaty visely na ramínku venku na skříní. Převlékala se právě k večeru.

Neslyšela mne, když jsem rozbíjel dveře, a nemohla se tedy probudit ani dotykem, ale zkusil jsem to. Zatřásl jsem jí rukou. Ani se nepohnula. Tep měla normální, dech pravidelný, tvář tak jemně zbarvenou jako vždy. Nezdálo se, že by něco nebylo v pořádku. A z toho jsem měl právě strach.

Jak dlouho ještě potrvá, než přijde lékař? Dveře byly silné anebo já byl slabý, podle toho, z které strany se to vezme, a tak už muselo uplynout dobrých deset minut od chvíle, kdy ta hubená paní odešla telefonovat.

Jako na povel se dveře rozletěly a na scéně se objevil úpravně a solidně vyhlížející muž středních let v šedém obleku. Byl sám. V jedné ruce nesl brašnu a v druhé hasičskou sekyrku. Vešel dovnitř, pohlédl na rozbité dveře a s bouchnutím je zavřel. Sekyrku položil na stůl.

"Aspoň mi to ušetřilo čas," řekl suše. Prohlédl si mne bez nadšení od shora dolů a pokynul mi, abych ustoupil. Když viděl Elinor v odhrnutém kombiné a její dlouhé nahé nohy, řekl mi podezřívavě a ostře: "Dotkl jste se jejího oděvu?"

"Ne," odpověděl jsem trpce. "Zatřásl jsem jí paži a nahmatal tep. Ležela takhle, když jsem přišel."

Snad to způsobila má zřejmá vyčerpanost, že se zatvářil opět bezvýrazně a profesionálně a řekl: "Dobrá," opět se sklonil na Elinor.

Stál jsem za ním, když ji prohlížel. Konečně se narovnal a já jsem si povšiml, že jí pečlivě srovnal shrnuté kombiné, takže teď sahalo cudně až ke kolenům.

"Fenobarbital a gin," poznamenal. "Víte to určitě?"

"Ano."

"Vzala to sama?" Otevíral brašnu.

"Ne, určitě ne."

"Tady se to obvykle ženšnými jen hemží," řekl bez souvislosti. "Asi jsou na nějaké schůzi či co." Opět na mne pohlédl. "Myslíte, že jste natolik fit, že mi můžete pomoci?"

"Ano."

Zaváhal. "Víte to určitě?"

"Tak mi řekněte, co mám dělat."

"Dobře. Najděte někde pořádný džbán a kbelík nebo velké umyvadlo. Nejdřív s ní něco provedu a pak mi povíte, jak se to s ní stalo."

Vzal z brašny injekční stříkačku, naplnil ji a dal Elinor injekci do žíly pod loktem. Ve vestavěné skřínce jsem našel džbán a umyvadlo.

"Tak se mi zdá, že už jste tu někdy byl," konstatoval a v očích mu to zahrálo zábleskem podezření.

"Jednou," doznal jsem a kvůli Elinor jsem dodal: "Já jsem zaměstnaný u jejího otce, to není nic osobního."

"Aha. To je něco jiného." Vytáhl jehlu, složil stříkačku a umyl si rychle ruce.

"Nevíte, kolik těch pilulek vzala?"

"To nebyly pilulky, to byl prášek. Nejméně jednu lžičku. Možná že víc."

Zneklidnilo ho to, ale namítl: "To muselo být pořádně hořké, to přece musela cítit."

"Campari a gin ... jsou taky hořký."

"To je fakt. Musím jí propláchnout žaludek. Většina té drogy už asi bude strávená, jestli jí ale dostala tolik, tak to stojí za pokus."

Nařídil mi, abych naplnil džbán vlažnou vodou, a zatím sám strkal opatrně hadičku Elinore do krku. Překvapilo mne, když přiložil k jednomu konci hadičky ucho. Vysvětlil mi stručně, že u bezvědomého pacienta, který nemůže polykat, se musí ujistit, jestli vede hadička do žaludku nebo do plic. "Když ji slyšíte dýchat, tak to znamená, že hadička vnikla vedle."

Na konec hadičky přiložil nálevku, sáhl pro džbán a opatrně lil do nálevky vodu. Když v ní zmizelo podle mého soudu už přímo fantastické množství vody, podal mi džbán a pokynul mi, abych přistavil umyvadlo. Potom sejmul nálevku a hadičku obrátil dolů do umyvadla. Začala vytékat voda a s ní celý obsah Elinorina žaludku.

"Hm, nejdřív něco pojedla," poznamenal klidně, "asi koláč. To je fajn."

Nedokázal jsem zůstat tak klidný jako on.

"Bude v pořádku?" zeptal jsem se přeskakujícím hlasem.

Podíval se na mne a vytáhl hadičku:

"Říkáte, že to vypila před necelou hodinou?"

"Může to být takovejš padesát minut."

"A před tím něco jedla... Ale ano, bude v pořádku. Je to zdravé děvče. Ta injekce, co jsem jí dal, to je účinný protijed. Probudí se asi za hodinu nebo tak nějak. Zůstane přes noc v nemocnici a bude to dobré."

Přejel jsem si rukou po tváři.

"Čas v tom hraje velkou roli," povídá klidně, "kdyby tu tak ležela celé hodiny, plná lžička... to může být takových třicet gramů nebo ještě víc." Potřásl hlavou. "To by asi zemřela."

Vzal z umyvadla vzorek k analýze a zbytek zakryl ručníkem.

"A jak jste přišel k té ráně na čele?" zeptal se najednou.

"Ale... popral jsem se."

"To se musí sešít. Chcete, abych vám to udělal?"

"Ano, děkuju."

"Tak já vám to sešiju, až odvezou slečnu Tarrenovou do nemocnice. Doktorka Pritchardová řekla, že zavolá sanitku. Už by tu měli každou chvíli být."

"Doktorka Pritchardová?"

"No ta učitelka, co mne zavalala. Mám ordinaci hned za rohem. Telefonovala, že nějaký divoký zakrvácený mladík trvá na tom, že byla slečna Tarrenová otrávena a abych se na to radši šel podívat." Krátce se zasmál. "Ještě jste mi ani neřekl, jak se to všechno stalo."

"Ale... to je taková dlouhá historie..." řekl jsem unaveně.

"Budete to stejně muset vyprávět policii," připomenul mi.

Přikývl jsem. Moc, moc toho budu muset vyprávět policii. A ne, že bych se na to zrovna těšil. Lékař vyňal pero a papír a napsal pro nemocnici zprávu o Elinoře.

V chodbě najednou vybuchly dívčí hlasy a bylo slyšet otvírání a zavírání dveří. Studentky se vracely ze schůze. S ohledem na Elinor trochu příliš brzy, protože teď všechny uvidí, jak ji vynášejí.

Za dveřmi zadupaly těžké kroky a někdo zaklepal na dveře. Vešli dva muži v sanitních oděvech s nosítky a nacvičenými pohyby se rychle chopili Elinory, zabalili ji do prostěradla a odnesli. Šum hlasů na chodbě svědčil o sympatiích a vzrušeném dohadování.

Doktor zabouchl dveře za muži ze sanitky a bez dalších průtahů vyndal z brašny jehlu a nit a zašil mi čelo. Zatímco se oháněl svými nástroji, seděl jsem na Elinořině posteli.

"Proč jste se rval?" zeptal se, když utahoval uzlíky.

"Protože mě napadli," řekl jsem.

"A ták?" Přeshlápl, aby mohl k ráně z druhé strany, a při tom mi položil ruku na rameno a opřel se o ni. Cítil, jak jsem sebou škubnul a tázavě na mne pohlédl.

"Tak vy jste tedy dostal co proto?"

"Ne," odporoval jsem pomalu, "já vyhrál."

Došil a naposled stříhl nůžtičkami.

"Tak a je to. Nezůstane vám ani jizva."

"Děkuju." Znělo to nějak matně.

"Není vám moc dobře, co?" ptal se. "Nebo ta světle olivová barva kombinovaná se šedou je u vás normální?"

"Ta světle olivová je normální. A ta šedivá jenom svědčí o tom, jak mi je." Pousmál jsem se. "Dostal jsem taky pořádnou ránu do týla."

Prohlédl si bouli za uchem a řekl, že z toho neumřu. Potom se ptal, kolik mám ještě na těle bolavých míst, když tu se znovu ozvaly na chodbě těžké kroky a dveře se s rámusem rozletěly.

Do pokoje vstoupili dva širokoramenní policisté.

S doktorem se znali. Ukázalo se, že pro durhamskou policii už udělal spoustu práce. Zdvořile se pozdravili a doktor jim začal vyprávět, že slečna Tarrenová je už na cestě do nemocnice. Přerušili ho.

"My jsme přišli pro něj, pane doktore," řekl ten větší z nich a ukázal na mne. "Je to podkoní Daniel Roke."

"Ano, ohlásil onemocnění slečny Tarrenové."

"Ne, pane doktore. Se slečnou Tarrenovou to nemá nic společného. My se ho chcem zeptat na něco jiného."

Doktor namítal: "Není zrovna v nejlepším stavu. Neberte to tak zostra. Nemůžete to nechat na pozdější dobu?"

"Myslím, že to nepůjde, pane doktore."

Oba se postavili těsně vedle mne. Ten, který mluvil, byl zrzavý, zamračený, a byl asi tak mého stáří. Jeho kamarád byl o něco menší, hnědooký, ale právě tak ostražitý. Vypadali, jakoby se báli, že se na ně najednou vrhnu a začnu je škrtit. Najednou se oba sklonili a uchopili mne za ruce. Ten zrzavý vyndal z kapsy pouta a připjal mi je na zápěstí.

"A žádný hlouposti, hochu," doporučil mi ten zrzek. Můj pokus uvolnit paži z bolestivého sevření zřejmě pokládal za pokus o útěk.

"Pusťte mě," řekl jsem, "já stejně... nikam neuteču."

Pustili mne, ustoupili o krok a pořád se na mne koukali. Z jejich tváří zmizela valná část obav a já si uvědomil, že měli skutečně strach, abych je nenapadl. Bylo to trapné. Musel jsem se dvakrát zhluboka nadechnout, abych ovládl bolest v paži.

"Ten nám moc práce nedá," řekl brunet. "Vypadá, že má dost."

"Dostal se do rvačky," poznamenal doktor.

"To že vám řek, pane doktore?" Brunet se zasmál.

Podíval jsem se na pouta na svém zápěstí. Jak jsem zjistil, byla nejen pokořující, ale také značně nepohodlná.

"A co udělal?" vyptával se doktor.

Zrzek odpověděl: "Ten... é... se bude u výsledku odpovídat z napadení majitele stáje, pro kterého pracoval a ktorej je pořád ještě v bezvědomí, a dalšímu člověku rozbil hlavu."

"Je mrtev?"

"Tak nám to aspoň řekli, pane doktore. My jsme v ty stáji ještě nebyli, ale prej to jsou hotový jatka. Nás poslali do Claveringu, abysme ho chytli, a tam ho zase odvezem, protože ty stáje jsou taky v našem okrsku."

"To jste ho dostali rychle," poznamenal doktor.

"To jo," řekl zrzek spokojeně. "Pár podkoních udělalo kus dobrý práce. Ta paní odsud telefonovala na policii v Durhamu a popsala ho, a když přišla z Calveringu zpráva o tý věci ve stáji, tak si dal zřejmě někdo ty dvě věci

dohromady a řekl nám o tom. Poslali nás teda sem, a báb - dole před vchodem do koleje stojí jeho motorka se správným číslem a tím vším."

Zdvihl jsem hlavu. Lékař se na mne zklamaně díval a byl zřejmě znechucen. Pokrčil rameny a řekl unaveným hlasem: "S nimi člověk nikdy neví, na čem je, že? Zdá se mi tak... no prostě nevypadal jako obyčejný rváč... A teď tohle." Odvrátil se a sebral brašnu.

To už bylo na mne moc. Už jsem příliš mnoho lidem dovolil, aby se na mne dívali spatra a nic jsem proti tomu nedělal. Tohle byla poslední kapka.

"Já jsem se pral, protože mne napadli," bránil jsem se.

Doktor se napůl obrátil. Nevím, proč jsem v tu chvíli pokládal za důležité ho přesvědčit, ale bylo tomu tak.

Tmavý policista zdvihl významně obočí a řekl doktorovi: "Majitel stáje byl jeho zaměstnavatel, pane doktore, a já vyrozuměl, že ten, kterej zemřel, je nějaký boháč, kterému patřily některý koně ve stáji. To zabít hlásil hlavní podkoní. Viděl Roka, jak odjíždí na motorce a bylo mu to divný, protože Roke dostal den před tím padáka. Šel to ohlásit šéfovi, ale našel ho v bezvědomí a vedle něj toho druhýho a ten už byl mrtvej."

Lékař už toho slyšel dost. Vyšel z pokoje a ani se neohlédl. Mělo nějakou cenu se bránit? Lepší je dělat to, co řekl ten zrzek a zachovat klid, hořkost neboťkost.

"Tak jdem," pobídl mne brunet. Stáli teď zas už ve střehu s bdělými očima a nepřátelským výrazem v obličeji.

Pomalů jsem vstal. Pomalů proto, že moc nescházelo a já nevstal vůbec. Nechtěl jsem se prosit o soucit, který by ke mně asi ani nepocítili. Ale už to bylo dobré: jakmile jsem se napřímil, cítil jsem se líp. Nejen fyzicky, ale i psychicky, protože teď už vedle mne nestáli dva lidé, nahánějící hrůzu, policisté, ale obyčejní mladí muži asi tak mé výšky, kteří konali svou povinnost, a snažili se při tom vyvarovat nějaké chyby.

U nich tomu ovšem bylo jinak. Myslím, že nějak podvědomě očekávali, že podkoní musí být malé postavy a teď je ohromilo, že to nebyla pravda. Stáli se viditelně agresivnějšími a já jsem si uvědomil, že se jim bezpochyby musím ve svém černém oděvu zdát - jak to jednou formuloval Terence - poněkud nebezpečný a těžce zvládnutelný chlap.

Neviděl jsem žádný smysl v tom, abych je dál dráždil, zvláště když měli vlastně právo na své straně.

"Podívejte se," vzdychl jsem, "sami jste přece říkali, že já vám moc práce nepřidám."

Asi však dostali rozkaz přivést člověka, který se zbláznil a rozbil někomu hlavu, a tak nechtěli nic riskovat. Zrzek mne zuřivě popadl za pravou ruku nad loktem a vyvedl mne ze dveří. Sotva jsme se octli na chodbě, chytil mne právě tak z druhé strany brunet.

Chodba byla lemována děvčaty, která postávala v debatujících hloučcích. Zarazil jsem se. Oba policisté mne postrkovali kupředu a děvčata valila oči.

Staré úsloví o tom, že si člověk někdy přeje, aby se země otevřela a pohltila ho, nabylo pro mne v tu chvíli konkrétního významu.

Ty nepatrné zbytky mé důstojnosti se dokonale vzpěchovaly tomu, abych tu byl veden jako zločinec před zraky tolika inteligentních a půvabných mladých žen. Byly tak mladé! Kdyby šlo o muže, snášel bych to mnohem líp.

Opravdu to nebyl snadný odchod. Od Elinořina pokoje až k východu z budovy vedla dlouhá chodba plná zákrutů, pak dvě patra dolů a na každém kroku mne soustředěně pozorovala řada dívčích očí.

Na takové věci člověk nezapomíná. Bylo to příliš trpké. Možná, pomyslí jsem si při vši té bídě, že by si člověk zvykl na to, že ho vodí v poutech, kdyby se to stávalo dost často. Kdyby si na to člověk zvykl, snad by mu to ani nevadilo.

Aspoň jsem se snažil, abych nezakopl, zvláště na schodech, abych ze své reputace aspoň něco zachránil. Policejní auto, do kterého mě pak strčili, bylo pro mne v porovnání s tím vším hotovým rájem.

Seděl jsem vpředu mezi nimi. Brunet řídil.

"Fuj," prohodil a strčil si čepici víc do týla. "To bylo holek." Celý pod jejich pohledy zčervenal a čelo se mu zalilo potem.

"Tohle je ale ostřej hoch," ocenil mne zrzek, otíraje si krk bílým kapesníkem. Seděl u dvířek a pozoroval mne. "Nehnul ani brvou."

Díval jsem se přímo před sebe a sledoval jsem, jak se kolem nás míhají světla Durhamu. Uvažoval jsem o tom, jak málo lze někomu vyčíst z tváře. Ta procházka chodby byla pro mne utrpením. A že to na mně nebylo vidět, tak asi proto, že jsem měl za sebou celé měsíce, kdy jsem musel vlastní city a myšlenky skrývat, a že ten návyk už byl hodně silný.

Podvědomě jsem cítil - a nemýlil jsem se - že mi i v budoucnosti přijde k dobru.

Zbytek cesty jsem strávil úvahami o tom, že jsem se dostal do pěkné kaše, a že ještě zažiju perné chvíle, než se z ní dostanu ven. Adamse jsem opravdu zabil. To se nedalo popřít ani vymazat. Nebudou mi naslouchat jako nějakému úctyhodnému solidnímu občanu, ale jako vraždicímu zlosynu, který se z toho chce vším možným způsobem vysekat. Budou si o mně dělat úsudek podle toho, jak vypadám, a proto budou mít ke mně nepatrnou důvěru. S tím se nedá nic dělat. Konec konců jsem u Humbera vydržel osm týdnů jenom proto, že jsem takhle vypadal. Zevnějšek, který oklamal Adamse, musel mást i policii, a na důkaz toho teď seděli po mých obou stranách ve voze, bděli a nepřátelští.

Zrzek z mé tváře nespustil oči.

"Moc toho nenapovídá," konstatoval po chvíli ticha.

"Asi má o čem meditovat," přidal se brunet posměšně.

Škoda, kterou Adams s Humberem napáchali, mne nenechávala na pokoji. Poposedl jsem si nepohodlně na sedadle a pouta zacinkala. Jak daleko, daleko byla ta lehkomyšlnost, s níž jsem si vykračoval v nových šatech do Slaw!

Před námi se objevila světla Claveringu. Brunet na mne spokojeně pohlédl. Zatčení se podařilo. Splnili svůj úkol. Zrzek prolomil delší chvíli ticha hlasem plným téhož uspokojení:

"Než vyleze z basy, bude o hodně starší."

Pevně jsem doufal, že ne, ale věděl jsem, že délka mého zatčení bude záviset na tom, jak přesvědčivě dokážu, že jsem

zabíjel v sebeobraně. Nadarmo jsem nebyl synem právníka.

Příští hodiny byly strašné. Policejní sbor v Claveringu byla banda tvrdých cyniků, kteří dělali všechno možné, aby zdolali lavinu zločinnosti v tomto hornickém kraji, kde bylo velké procento nezaměstnaných. Samozřejmě, že nepracovali v rukavičkách. Snad jako jednotlivce milovali své ženy a byli hodní na své děti, ale svůj případný cit i smysl pro humor si ponechávali výhradně pro své volné chvíle.

Měli spoustu práce. Budova byla plná ruchu a halasu. Vodili mne v poutech z jedné místnosti do druhé a štěkali na mne nové a nové otázky. "Až potom," říkali. "S tímhle si poradíme až potom, máme na něj celou noc."

Toužebně jsem myslel na horkou koupel, měkkou postel a plnou hrst aspirinů. Nedostal jsem ani to ani ono.

Později večer mne posadili na židli v holé, malé, jasně osvětlené místnosti a já jim vyprávěl, co jsem dělal u Humbera a jak došlo k tomu, že jsem zabil Adamse. Řekl jsem jim všechno, co se toho dne stalo. Nevěřili mi a já jim to nemohl mít za zlé. Předem mne upozornili, že jsem obviněn z vraždy. Protestoval jsem. Marně.

Vyptávali se na spoustu věcí. Já jim odpovídal. Pak se zase vyptávali. Já odpovídal. Otázky mi kladl celý tým, jeden přes druhého, takže se zdálo, že neumdlévají, kdežto já byl čím dál unavenější. Byl jsem rád, že nemusím trvat na nějaké lži, protože v tom stavu a při rostoucí únavě bylo těžké si zachovat i pro pravdu dostatečně jasnou hlavu a oni trpělivě čekali, až se podřeknu.

"A teď nám řekněte, jak to skutečně bylo."

"Už jsem vám to řekl."

"Ne tu pohádku, co jste si vymyslel."

"Telegrafujte do Austrálie pro kopii smlouvy, kterou jsem podepsal, když jsem ten úkol přijal." Počtvrté jsem jim opakoval adresu svého advokáta a počtvrté si ji nenapsali.

"Kdo že vás najal?"

"Hrabě z Octoberu."

"Můžeme se ho na to samozřejmě zeptat?"

"Je do soboty v Německu."

"To je směla." Ošklivě se zasmáli. Věděli od Cassa, že jsem pracoval v Octoberově stáji. Cass jim řekl, že jsem byl jako podkoní nepořádný, nepoctivý, zbabělý a ne moc chytrý. A že tomu, co říkal, skutečně věřil, mluvil jistě přesvědčivě.

"Měl jste nějaký malér s dcerou lordstva, co?"

Zatracený Cass, pomyslel jsem si hořce, zatracený Cass se svou ukecanou hubou.

"A teď se mu mstíte tím, že ho do toho zatahujete."

"Tak jako jste se pomstil Humberovi, že vás včera vyhodil."

"Ne. Odešel jsem, protože jsem tam byl se svou prací hotov."

"Bili vás tam, co?"

"Ne."

"Vrchní podkoní řekl, že jste si to zasloužil."

"Adams a Humber zorganizovali velkou podvodnou dostihovou síť. Odhalil jsem je, a proto se mne pokusili zabít."

Myslím, že jsem to řekl aspoň desetkrát, aniž to na ně učinilo sebemenší dojem.

"Nesnášel jste bití. Vrátil jste se, abyste se pomstil... To je dost běžný případ."

"Ne."

"Nemohl jste se s tím vyrovnat, a tak jste se vrátil a napadl jste je. Vypadalo to tam jako na jatkách. Všude plno krve."

"To byla moje krev."

"Zjistíme si krevní skupinu."

"Jen to udělejte. Je to moje krev."

"Z tak malé ranky? Nesmysl!"

"Zašili mi to."

"Inu ovšem, a jsme zase zpátky u lady Elinor Tarrenové, u dcerušky lorda Octobera. Dostal jste ji do maléru, co?"

"Ne."

"Rodinná záležitost..."

"Ne, zeptejte se doktora."

"Tak ona si vzala pilulky na spaní."

"Ne. Adams ji otrávil." Dvakrát jsem jim řekl o sklenici s fenobarbitalem a oni ji přece museli najít, když byli ve stájích, ale nechťeli to připustit.

"Její otec vás vyhodil, protože jste ji svedl. Nemohla tu hanbu snést. Proto si vzala tabletky."

"Neměla k hanbě důvod. Ze svedení mne neobvinila ona, ale její sestra Patricie. Adams podal Elinor drogu v ginu a campari. Gin, campari i fenobarbital jsou v kanceláři a musí být ve vzorku obsahu jejího žaludku."

Nezaznamenali to. "Zjistila, že jste ji ještě ke všemu opustil. Pan Humber ji uklidňoval a dal jí napít, ale ona se vrátila do koleje a vzala si prášky na spaní."

"Ne."

Ke všemu zůstali skeptičtí - a to je ještě mírně řečeno - i k tomu, jak Adams používal plamenometu.

"Najdete ho v kůlně."

"Jo, ta kůlna! Kde že měla být?"

Znovu jsem jim fo přesně popsal. "Pole patří pravděpodobně Adamsovi, můžete to zjistit."

"Existuje jenom ve vaší fantazii."

"Podívejte se tam a najdete kůlnu i s plamenometem."

"Asi jím pálili uschlé křoví. Tady ho má spousta farmářů."

Povolili mi dva telefonní rozhovory, a já jsem se pokoušel najít plukovníka Becketta. Jeho sluha v Londýně pravil, že odjel k přátelům v Berkshiru na dostihy v Newbury. Malá telefonní centrála v Berkshiru nefungovala a telefonistka nám oznámila, že voda zaplavila kabely. Na opravě se pracuje.

Zeptal jsem se, jestli je nepřesvědčilo, že chci hovořit s jedním z největších es dostihového sportu.

"Pamatuješ tehdy na toho chlapa, který uškrtil svou ženu? Uplnej cvok. Trval na tom, že bude telefonovat Bertrandu Russelovi a oznámí mu, že zasadil další ránu válečným štváčům."

Kolem půlnoci mne jeden z nich upozornil, že i kdyby (a to neznamená, že tomu snad uvěřili), ale i kdyby to, co povídám o tom, jak jsem byl najat, abych odhalil Adamse a Humbera, bylo skutečně pravda, pořád mne to ještě neopravňovalo k tomu, abych je zabil.

"Humber přece není mrtvej," povídám.

"Ještě ne."

Srdce mi zatrnulo. Dobrý bože, pomyslel jsem si, Humber ještě ne. Humber ještě ne.

"Tak vy jste toho Adamse praštil holí?"

"Ne, povídám, že zeleným těžátkem. Držel jsem je v levý ruce a uhodil jsem vši silou. Nechtěl jsem ho zabít, jenom omráčit. Jsem pravák... a tak jsem neuměl odhadnout, s jakou silou jsem ho uhodil svou levou rukou."

"A proč jste použil levé ruky?"

"Už jsem vám to řekl."

"Tak nám to řekněte znovu."

Řekl jsem jim to znovu.

"A potom jste s ochrnutou pravicí nasedl na motorku a jel deset mil do Durhamu? Zač nás máte, člověče?"

"Na skleněné kouli musej bejt moje otisky prstů obou rukou. Od pravý, když jsem tím těžátkem hodil po Humberovi, a nahoře od levý, jak jsem cáknul Adamse. Stačí se přesvědčit."

"Tak tedy otisky prstů," řekl ironicky.

"A když jsme už u těch otisků, tak je najdete - od levý ruky taky na telefonu. Pokoušel jsem se vás z kanceláře zavolat. Otisky levý ruky musej bejt taky na kohoutku od vodovodu... a na klíči, a na klíce uvnitř i venku. Aspoň tam totiž byly ..."

"Ale tu motorku jste řídil?"

"To ochrnutí už zatím pominulo."

"A teď?"

"Teď taky není ochromená."

Jeden z nich mne obešel, uchopil mne za pravé zápěstí a zdvihl mi ruku vzhůru. Pouta zacinkala a zdvihla i levou ruku. Pohmožděniny mne silně rozbolely. Policista mi ruku opět spustil. Chvilí bylo ticho.

"Bolí ho to," řekl konečně jeden z nich a mračil se při tom.

"To předstírá."

"Asi."

Popijeli celý večer nekonečné šálky čaje a mně ani jeden nedali. Zeptal jsem se, jestli bych nemohl taky jeden dostat, a dostal jsem. Ale ta námaha, s kterou jsem musel zvednout šálek k ústům, snad ani za to nestála.

Začali znovu.

"Dejme tomu, že vás Adams uhodil přes ruku, ale udělal to v sebeobraně. Viděl, jak jste hodil těžátkem po svém zaměstnavateli a uvědomil si, že teď je na řadě on. Bránil se vám."

"Už předtím mi udělal tržnou ránu na čele... a taky mě několikrát praštil, jednou z toho do hlavy."

"Většina vašich pohmožděnin pochází podle slov hlavního podkoního ze včerejška. A právě proto jste se vrátil a napadl jste pana Humbera."

"Včera mne Humber uhodil jenom dvakrát. Ani jsem to moc necítil. To ostatní jsem dostal dneska, a většinou od Adamse." Na něco jsem si vzpomněl: "Předtím, než mne Adams tím úderem skoro složil, sundal mi helmu. Musej na ní bejt jeho otisky prstů."

"Zase ty otisky prstů!"

"Ty to přece dokážou," trval jsem na svém.

"Tak začneme znovu od začátku. Jak můžeme věřit takovému pobudovi jako jste vy?"

Pobuda. Jeden z ostrých hochů. Trhan, rváč. Všechny ty výrazy jsem znal. Věděl jsem, jak vypadám. To byl ale handicap!

Zoufale jsem se bránil: "Člověk si přece nemůže hrát na prodejného nepoctivého podkoního, kdyby na to nevypadal!"

"Vy na to tedy vypadáte, všechna čest!" útočili na mne. "Jako byste se tak už narodil."

Hleděl jsem jim do kamenných tváří, do tvrdých, nemilosrdných očí. Neoblomní, bdělí policajti, kteří se nedají převést. Dokázal jsem jim číst myšlenky jako ze skla: kdyby se mi podařilo je přesvědčit, a později by zjistili, že to byla samá lež, nepřežili by to. Jejich instinkt důvěry dávno odumřel. A to byla moje smůla.

V místnosti bylo dusno, vzduch byl hustý cigaretovým dýmem a mně začalo být ve svetrech a v bundě vedro. Věděl jsem, že pot, který se mi rosi na čele pokládají za znamení viny, a ne za následek horka či bolesti.

A zase jsem odpovídal na všechny jejich otázky. Ještě dvakrát důkladně prošetřovali celou rvačku, a přitom mi kladli celou řadu malých nástrah. Chodili kolem mne, chvílemi na mne křičeli, už se mne ani jednou nedotkli, ale chrlili na mne dotazy ze všech stran. Byl jsem skutečně už příliš unaven, protože jsem kromě vyčerpání, způsobeného zraněními, navíc ještě celou minulou noc nespál. Kolem druhé hodiny v noci už jsem sotva mluvil a když mne v průběhu jediné půlhodiny museli už potřetí budit z jakési polodřímoty, konečně to vzdali.

Od samého začátku jsem věděl, že tento večer může mít jediné logické vyústění, ale raději jsem na to nemyslel, protože

jsem se toho bál. Ale tak už to v životě chodí, vyjdete si po cestě plné fialek a když pak vede rovnou do pekla, je to strašné. Dva uniformovaní policisté, seržant a konstábl mě měli uložit na noc. Dostalo se mi útulku, proti němuž byla Humberova noclehárna učiněným rájem. Byla to čtvercová cela velikosti 8x8 stop, měla stěny z hlazených cihel, namalované do výše ramen hnědě a nahoře bíle. Malé zamřížované okénko bylo příliš vysoko, než aby jím bylo vidět ven. Místo lůžka tu byl úzký betonový kvádr, v rohu stálo vědro s víkem a na zdi visela vyhláška s předpisy. A nic víc. To samo stačilo vyvést člověka z míry. A k tomu všemu jsem odjakživa nesnášel malé uzavřené prostory. Oba policisté mi nařídili, abych si sedl na kvádr, zuli mi boty a odebrali opasek od kalhot. Vespod našli také můj opasek s peněži a vzali mi ho. Sundali mi pouta. Potom vyšli ven, zabouchli za sebou a zamkli mne tam. Zbytek noci se se mnou všechno točilo.

19

Na chodbách Whitehallu bylo chladno a ticho. Mladý muž vybraných způsobů mi ukázal cestu a otevřel mahagonové dveře do prázdné kanceláře. "Plukovník Beckett přijde hned, pane. Právě se šel poradit se svým kolegou. Požádal mne, abych ho omluvil, pokud přijdete dříve, než se vrátí, a abych se vás zeptal, nechcete-li se něčeho napít. A cigarety jsou v této dóze, pane Roku." "Děkuji vám," usmál jsem se, "mohl bych dostat kávu?" "Samozřejmě. Hned ji dám poslat. Můžete mne zatím omluvit?" Vyšel ven a tiše za sebou zavřel. Docela mne bavilo, že mi zase říkají "pane", a zvlášť, že mi tak říká uhlazený civilista, sotva mladší než jsem já. Posadil jsem se s úsměvem do koženého křesla proti Beckettově stolu, zkřížil jsem nohy v elegantních kalhotách, pohodlně jsem se uvelebil a čekal, až přijde. Neměl jsem naspěch. Bylo úterý, jedenáct hodin dopoledne, měl jsem celý den pro sebe a neměl jsem na práci nic, než koupit natahovací vláček pro Jerryho a pro sebe letenku na zpáteční cestu do Austrálie. Do Beckettovy kanceláře nepronikal žádný hluk. Pokoj byl vysoký, obdélníkový, natřený uklidňující hráškově zelenou barvou, stěny, dveře i strop. Zařízení pokoje zřejmě odpovídalo služebnímu zařízení. Nezasvěcenec ovšem nemohl ocenit velký jemný koberec, osobitě stínítko na lampě a kožená křesla s mosazným kováním. Člověk sem musel patřit, aby věděl, oč přesně jde. Přemýšlel jsem o tom, co vlastně plukovník Beckett dělá. Měl jsem dojem, že je už na penzi, pravděpodobně v invalidním důchodu, protože jeho zdraví se zdálo být tak křehké, ale zatím měl jedno pohodlně vystlané hnízdečko na ministerstvu národní obrany. October mi řekl, že Beckett byl za války nějakým důstojníkem týlové služby, který nikdy nikam neposlal samé levé boty nebo nevhodnou municí. Důstojník. Provianták. Mně opatřil Bílého bleska a materiál, který mne zavedl k Adamsovi a Humberovi. V armádě měl takové postavení, že v mžiku mu dali k dispozici jedenáct mladých vojenských akademiků, kteří mi vyhrabali dokumentaci o minulosti tajemných překážkářů. Vrtalo mi hlavou, koho asi zásobuje teď, za normálních poměrů? Najednou jsem si vzpomněl, jak October řekl: "Chtěli jsme tam nastrčit podkoního..." Nikoli "chtěl jsem", ale "chtěli jsme". A z téhož důvodu jsem si byl najednou jist, že to byl Beckett a nikoli October, kdo ten plán původně vymyslel; to také vysvětlovalo, proč se Octoberovi ulevilo, že mne Beckett na našem prvním setkání schválil. Myšlenky se líně převalovaly v mé mysli a přitom jsem pozoroval dva holuby, poletující kolem okenní římsy a poklidně jsem čekal na rozloučení s mužem, jehož štábní práce zajistila úspěch celé akce. Na dveře zaklepala hezká mladá žena a vešla s podnosem, na němž byla konvice s kávou, džbánec smetany a světlezelený šálek a talířek. Usmála se, zeptala se mne, jestli si ještě něco nepřeju, a když jsem řekl, že ne, opět ladně odešla. Stal se ze mne už docela šikovný levák. Nalil jsem si kávu a vypil ji černou, pochutnáváje si na ní. Útržky vzpomínek z několika minulých dnů tu a tam prosakovaly mými myšlenkami. Čtyři noci a tři dny jsem se snažil ve vězeňské cele vypořádat se skutečností, že jsem zabil Adamse. Bylo to divné, ale byť jsem tolikrát uvažoval o možnosti, že budu sám zabít, ani jednou jsem nepomyslel na to, že bych naopak já mohl někoho zabít. Nebyl jsem na to prostě připraven; a způsobit něčí smrt, i když si o ni přímo říkal, to nebylo něco, s čím by se člověk lehko vyrovnal. Čtyři noci a tři dny jsem postupně zjišťoval, že i ty různé strasti vězení se dají vydržet, zachová-li si člověk chladnou hlavu a cítil jsem, že bych měl tomu zrzkovi za jeho radu vlastně poděkovat. To první ráno, poté co ředitel věznice dal souhlas k tomu, abych zůstal tam, kde jsem, přišel za mnou policejní lékař a přikázal mi, abych se svlékl. Nemohl jsem, a tak mi musel pomoci. Lhostejně si prohlížel rozsáhlou Adamsovu a Humberovu ruční práci, položil mi několik otázek a prohlédl mi pravou ruku, která byla od zápěstí až nad loket černá. I když mne chránily dva svetry a kožená bunda, tam, kde noha od židle dopadla, byla kůže natržena. Doktor mi zase pomohl se obléci a klidně odešel. Neptal jsem se ho, co tomu říká a on sám mi to taky neřekl. Většinu z těch čtyř nocí a tří dnů jsem jenom čekal, tiše, hodinu za hodinou. Přemýšlel jsem o Adamsovi: Adamsovi živém i mrtvém. Měl jsem strach o Humbera. Myslel jsem na to, že jsem to všechno mohl udělat jinak. Připustil jsem si, že se z toho nedostanu bez soudu... nebo že se z toho nedostanu vůbec. Čekal jsem, až pohmožděniny přestanou bolet a nemohl jsem najít způsob, jak se na tom betonu pohodlně vyspat. Počítal jsem cihly od podlahy do stropu a násobil

je délkou zdi (odečetl jsem dveře a okno). Myslel jsem na svůj hřebčínek, na sestry a na bratra a na zbytek svého života.

V pondělí ráno se pak ozvalo známé zaskřípění odemykaných dveří, a když se otevřely, nestál v nich jako obvykle policajt v uniformě, ale October.

Vstal jsem a opřel se o zeď. Už jsem ho tři měsíce neviděl. Dlouho se na mne díval a můj krajně ubohý zevnějšek jím zřejmě otrásl.

"Danieli," řekl hlubokým, zastřeným hlasem.

Netoužil jsem zrovna po tom, aby mne lítoval. Strčil jsem levý palec do kapsy, potlačil slabost a pokusil se o úsměv.

"Ahoj, Eduarde."

Obličej se mu rozjasnil a zasmál se.

"Vy jste ale zatracenej řemen," řekl. No... ať si to klidně myslí.

A já povídám: "Mohl byste na ně nějak zapůsobit, abych se moh vykoupat?"

"Budete mít všechno, co budete chtít, jen co budete venku."

"Venku? Nadobro?"

"Nadobro!" přikývl. "Stáhli obžalobu."

Nemohl jsem skrýt, jak se mi ulevilo.

Usmál se ironicky. "Nechtějí na vás zbytečně plýtvat státními penězi. Stejně by vás určitě osvobodili. Oprávněné zabítí v sebeobraně. Zcela v mezích zákona."

"Já myslím, že mi nevěřej."

"Spoustu věcí si přešetřili. Všechno to, co jste jim ve čtvrtek řekl, je teď oficiální verze."

"A co Humber... je v pořádku?"

"Myslím, že včera nabyl vědomí. Ale není zřejmě ještě natolik při smyslech, aby mohl odpovídat na otázky. Copak vám policie nefekla, že už je mimo nebezpečí?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Moc tu toho nenakecají. Jak se daří Elinor?"

"Té se daří dobře. Je trochu slabá, to je všechno."

"Mně je líto, že se do toho zapletla. Byla to moje vina."

"Příteli, to byla její vina!" protestoval, "a pokud jde o Patty, Danieli, a to... co jsem vám řekl..."

"Ale to jsou hlouposti," přerušil jsem ho, "to už je dávno. Když jste prve řekl, že mne pustěj, myslel jste tím teď hned, v tuhle chvíli?"

Přikývl. "Přesně tak."

"Tak už se tady neplandejme, co? Jestli vám to nevadí."

Rozhlédl se a bezděčně se zachvěl. Když se naše oči setkaly, pravil omluvně: "S něčím takovým jsem nepočítal."

Pousmál jsem se: "Já taky ne."

Jeli jsme nejdřív autem do Newcastlu, a potom vlakem do Londýna. Trochu jsme se zdrželi na policejní stanici, kde jsme projednávali podrobnosti mé účasti při Adamsově pitvě, a tak by každé další zdržování ve prospěch mé čistoty znamenalo, že bychom zmeškali rychlík Létaující Skot. Vydal jsem se tedy na cestu tak, jak jsem byl.

October mne zavedl do jídelního vozu, ale právě když jsem si chtěl sednout proti němu, chytil mne číšník za loket.

"Hele, vypadni," řekl hrubě, "to je jenom pro první třídu."

"Já mám lístek první třídy," odvětil jsem mírně.

"Ale? Tak ho ukažte!"

Vyndal jsem z kapsy bílou jízdenku. Zašklebil se a pokynul hlavou k sedadlu naproti Octoberovi. "Tak tedy dobrá." A k Octoberovi dodal: "Jestli vás bude, pane, obtěžovat, tak mi to řekněte a já ho dám vyhodit i s tím jeho lístkem."

Odešel kývaje se v rytmu uhánějícího vlaku.

Ani snad nemusím připomínat, že každý v jídelním voze se otočil, aby na ten trapas dobře viděl.

Zakřenil jsem se a posadil se proti Octoberovi. Bylo vidět, jak je mu to nesmírně trapné.

"Jen si kvůli mně nedělejte starosti," řekl jsem. "Já už jsem na to zvyklej." A uvedomil jsem si, že jsem si už opravdu konečně zvykl, a že mne podobné jednání snad už nikdy nerozhází. "Ale jestli radši chcete dělat, že mě neznáte, tak beze všeho." Vzal jsem si jídelní lístek.

"Ted' mne urážíte."

Usmál jsem se na něj přes lístek. "Fajn."

"Danieli, vy jste prostě nepřekonatelný. Až snad na Roddy Becketta."

"Milej Eduarde... vemte si kus chleba."

Chechtal se a tak jsme spolu cestovali přátelsky do Londýna jako nejněsourodější pár, jaký kdy vezly britské železnice. Nalil jsem si ještě kávu a pohlédl na hodinky. Plukovník Beckett se opozdil o dvacet minut. Holubi seděli mírumilovně na okně, a já se zavrtěl na svém křesle, ne však netrpělivě, nenudil jsem se; a vzpomínal jsem, jak jsem pak byl u Octoberova holiče a jakou jsem měl radost, když jsem si dal ostříhat vlasy nakrátko a oholit ty své pejzy. I holič sám (který chtěl, abych mu zaplatil předem), byl z toho nakonec vedle, jak mne ujistil.

"Ted' už vypadáte skoro jako gentleman, co? Co kdybychom dali ještě březovou vodičku?"

S úsměvem jsem souhlasil s březovou vodičkou, která mi zanechala na krku báječný pocit čistoty. Potom jsem si v Octoberově domě dopřál ten fantastický luxus, že jsem si vysvlékl špinavé svršky a vlezl do pořádné lázně, a pak ten prazvláštní pocit, když jsem se oblékal do svých vlastních šatů. Když jsem s tím byl hotov, podíval jsem se na sebe podruhé do téhož dlouhého zrcadla. Stál tam onen člověk, který přijel před čtyřmi měsíci z Austrálie, člověk v tmavošedém obleku s bílou košilí a námořnický modrou kravatou. Byla to však jenom slupka, v níž už nevězel týž člověk, a už v ní asi nikdy vězet nebude.

Sešel jsem dolů do karmínového pokoje, kde mne October slavnostně obcházel, podal mi sklenku dobrého suchého sherry a řekl: "To je na mou duši k nevěře, že vy jste ten mladý vazoun, co se mnou přijel vlakem."

"Ale jo," povídám a on se rozesmál.

Posadil mne na židli zády ke dveřím a já pil trochu sherry a poslouchal jeho společenské cancání o koních. Kroužil kolem krbu, jako by nebyl docela ve své kůži, a já se divil, k čemu se chystá.

Brzy jsem to zjistil. Dveře se otevřely a on se na někoho díval přes mé rameno a usmíval se.

"Rád bych, abyste se s někým seznámily."

Vstal jsem a obrátil jsem se.

Stály tam vedle sebe Patty a Elinor.

Nejdřív mne nepoznaly. Patty mi podala zdvořile ruku a řekla: "Těší mne," a čekala, až nás její otec představí.

Uchopil jsem její ruku do své levice a vedl ji k židli.

"Sedněte si," řekl jsem, "aby to s vámi nepraštilo."

Neviděla mě už tři měsíce, ale bylo tomu jen čtyři dny, co Elinor přišla na tu svou katastrofální návštěvu u Humbera.

Řekla váhavě: "Vypadáte úplně jinak, ale vy jste Daniel."

Přikývl jsem a ona se strašně začervenala.

Patičky široké oči pohlédly přímo na mne a její růžová ústa se pootevřela.

"Vy... to jste opravdu vy? Daničku?"

"Ano."

"No ne!" Od krku nahoru ji zalila tatáž temná červeň jako její sestru. Jenže Patty se měla zač stydět.

October pozoroval jejich ohromení. "Dobře jim tak," povídá. "To mají za to všechno, co natropily."

"Ale ne," zvolal jsem, "je toho na ně moc... a vy jste jim ještě o mně vůbec nic neřekl, že?"

"Ne," pravil nejistě a začínal mít dojem, že jeho dcery mají asi k ruměnci větší důvod, než si myslel, a že se mu to překvapující setkání, které zosnoval, tak docela nevydařilo.

"Tak jim to řekněte teď, já si zatím pohovořím s Terencem. A vy, Patty... a vy, Elinor," byly zřejmě překvapeny, že je oslovují křestními jmény a krátce se usmály, "víte, já mám moc špatnou paměť a na všechno zapomínám."

Když jsem se vrátil, vypadaly obě zaražené a October je rozpačitě pozoroval. Myslel jsem chtít nechtít na to, jak mohou být otcové na své dcery zlí, aniž to měli v úmyslu.

"Hlavy vzhůru!" řekl jsem. "Bez vás dvou bych se v Anglii otravoval!"

"Vy jste ale lišák," pravila Patty rozčileně, uchylujíc se k útoku.

"Ano, omlouvám se..."

"Měl jste nám to říci," hlesla Elinor.

"Nesmysl," odporoval October. "Nemohli jsme se spolehnout na Pattin jazyk."

"Já vím," uznala to Elinor. Pohlížela na mne zkoumavě. "Ani jsem vám nepoděkovala, že jste... že jste mne zachránil."

Doktor mi to... řekl, všechno." A zase zčervenala.

"Šípková Růženka," smál jsem se, "vy jste jako moje sestra."

"Vy máte sestru?"

"Dvě," odpověděl jsem. "Šestnáct a sedmnáct."

"Ó," pravila a zdálo se, že se jí ulevilo.

October po mne hodil okem. "Jste na ně moc hodný, Danieli. Jedna mi vás málem zošklivila a druhá vás málem připravila o život. Ale vám to zřejmě nevádí."

Usmál jsem se na něj: "Ne, nevádí. Smažeme to!"

A pak se ten večer vzdor tomu nepřilíh slibnému začátku rozproudil docela příjemně. Děvčata se postupně zbavovala svých rozpaků a na konci večere už mi dokázala pohlédnout do očí bez uzardění.

Když si šly lehnout, sáhl October dvěma prsty do náprsní kapsy, vyňal odtud složený papír a beze slova mi ho podal. Rozevřel jsem ho. Byl to šek na deset tisíc liber. To bylo nul! Mlčky jsem se na něj díval. Potom jsem ho pomalu roztrhl v půli a hodil do popelníku.

"Děkuji mockrát, ale já si to vzít nemůžu."

"Vy jste to dokázal. Proč byste tedy nepřijal odměnu?"

"Protože..." zarazil jsem se. Protože co? Nebyl jsem si jist, že to dovedu vyjádřit. Snad to souviselo s tím, že jsem se naučil věci, jež se nedají penězi zaplatit. Klesl jsem příliš hluboko. Zabil jsem. Byl jsem si prostě jist tím, že se nemohu smířit s odměnou v penězích.

"Musíte mít přece nějaký důvod," protestoval October nechápavě.

"Především od vás přijmout tak velkou částku. Až se vrátím domů, pošlu vám také to, co zbylo z těch prvních deseti tisíc liber."

"To ne," bránil se, "zasloužil jste si to. Nechte si to. Potřebujete to pro svou rodinu."

"Co potřebuju pro rodinu, vydělám si prodejem koní."

Uhasil doutník. "Vy jste tak šíleně nezávislý, že si ani neumím představit, jak jste dokázal dělat podkoního. Proč jste se do toho pouštěl, když jste to nedělal pro peníze?"

Zavrtěl jsem se na židli. Modřiny ještě pořád bolely - prostě jako modřiny. Pousmál jsem se:

"Chtěl jsem to zkusit."

Dveře kanceláře se otevřely a Beckett beze spěchu vešel. Vstal jsem. Podal mi ruku a já, vzpomínaje na jeho slabý stisk, natáhl k němu pravici. Jemně ji stiskl a pustil.

"Už jsme se dlouho neviděli, pane Roku."

"Víc jak tři měsíce."

"A vy jste zatím doběhl do cíle."

Zavrtěl jsem s úsměvem hlavou. "Bojím se, že jsem na poslední překážce upadl."

Svlékl převlečník a pověsil ho na věšák na klobouky, potom odvinul s krku vlněnou šálu. Téměř černý oblek, který měl na sobě, ještě zvyšoval jeho nápadnou bledost. Byl v něm ještě štíhlejší. Ale v temně zastíněných důlcích svítily oči bystré jako vždy.

"Jen se posadte," řekl. "Lituji, že jsem vás musel nechat čekat, ale jak vidím, už se o vás starali."

"Ano, děkuju vám." Posadil jsem se zase do koženého křesla, on obešel stůl a opatrně si sedl do židle za psacím stolem. Židle měla vzadu i po stranách vysoká opěradla a on se o ně unaveně hlavou a lokty, opíral.

"Vaši zprávu jsem dostal, až když jsem se v neděli ráno vrátil z Newbury," řekl. "Šla z Possetu celé dva dny, takže jsem ji měl doma až v pátek. Když jsem ji přečetl, telefonoval jsem Eduardovi do Slaw a zjistil jsem, že právě hovoří s policií v Claveringu. Potom jsem sám volal do Claveringu a strávil jsem hezkou část neděle různými rozhovory s vyššími orgány a v pondělí ráno konečně rozhodl úřad nejvyššího prokurátora, že jste se nedopustil ničeho, zač byste se měl odpovídat."

"Mockrát vám děkuju," povídám.

Odměl se a pozoroval mne. "Proto, abyste se z toho vysekal, jste sám udělal víc než já nebo Eduard. My jsme jen potvrdili to, co jste uvedl a dostali jsme vás ven jenom o den nebo dva dřív. Ukázalo se totiž, že policie v Claveringu zjistila důkladným průzkumem v Humberově kanceláři, že všechno, co jste jim řekl, je podloženo fakty. Hovořili také s lékařem, který ošetřoval Elinor, a nakonec s Elinor samotnou, našli kůlnu s plamenometem a telegrafovali vašemu advokátovi o výtah smlouvy, kterou jste spolu s Eduardem podepsal. Už když jsem s nimi hovořil, přikládali vašemu líčení víru a nepochybovali o tom, že jste zabil Adamse v sebeobraně."

Jejich vlastní lékař - ten, který vás prohlížel - jim řekl, že pohmožděnina na pravé ruce byla nepochybně způsobena ranou natolik silnou, že by lebku byla úplně roztržila. Domníval se, že úder nedopadl kolmo na paži, ale spíše na její vnitřní část, takže pohmoždil hlavně svalstvo a žíly, ale zlomeninu kosti nezpůsobil. Řekl jim také, že je docela možné, že jste jel na motorce už čtvrt hodiny poté, co jste ránu dostal, pokud jste k tomu měl dostatečně silnou vůli."

"Víte, mně se zdálo, že si nevšímli jediného slova z toho, co jsem jim povídal."

"Hm. Já jsem hovořil s jedním od CID, kteří vás vyslýchali ve čtvrtek večer. Říkal, že váš případ pokládali předem za zcela jasný, a že jste vypadal příšerně. Vyprávěl jste jim prý jakousi báčorku, kterou pokládali za čirý výmysl, a tak se vás ptali na spoustu věcí, aby z vás něco vytáhli. Myslili, že to bude docela snadné. A ten od CID pak přiznal, že to bylo něco jako chtít vydlabat holým rukama díru do skály. Všichni nakonec zjistili, že vám věří, a mnozí se tomu až museli divit."

"Kéž by mi to byli řekli," povzdychl jsem.

"To nemají ve zvyku. Jsou to ostří hoši."

"Na to vypadali."

"Každopádně jste to přežil."

"To jo."

Beckett pohlédl na hodinky. "Spěcháte někam?"

"Ne." Zavrtěl jsem hlavou.

"No tak... já vám toho mám ještě mnoho co povídat. Že bychom si zašli na oběd?"

"Ano, velice rád."

"Výborně. A teď k té vaší zprávě." Vyňal z náprsní kapsy pár listů popsaných mým rukopisem a položil je na stůl.

"Chtěl bych, abyste dopsal ještě pár slov k dovršení celého případu, a hlavně popsal detailně tu operaci s plamenometem, ano? Tamhle je stůl a židle; dejte se do toho. Až budete hotov, tak to dám opsat."

Když jsem doplnil zprávu, nějaký čas jsme hovořili o tom, co se asi stane s Humberem, Cassem a Judem Wilsonem, a také se Soupy Tarletonem a jeho přítelem Lewisem Greenfieldem. Potom se znovu podíval na hodinky, a řekl, že je čas jít na oběd. Vzal mne do svého klubu, který se mi zdál být skrz naskrz tmavohnědý. Měli jsme bifeť, ledvinky a houbový nákyp. Ten jsem si vybral proto, že jsem ho mohl jíst bez potíží vidličkou. Všiml si toho:

"Ta ruka vás pořád ještě zlobí?"

"Už je to mnohem lepší."

Kýval hlavou a už o tom nehovořil. Místo toho mi vyprávěl, jak navštívil Adamsova strýce, který žil - jak zjistil - v garsonce na Picadilly.

"Podle strýcova vyprávění byl Paul Adams dítětem, které by určitě poslali do polepšovny, kdyby neměl tak bohaté rodiče. Z Etonu ho vyhodili pro padělání šeků a z další školy pro hazardní hru. Rodiče ho tahali z jednoho škraloupu za druhým, až jim nějaký psychiatr řekl, že se už asi nikdy nezmění, leda až tak kolem čtyřicítky. Byl jedináček. Muselo to pro ně být hrozné. Otec zemřel, když bylo Adamsovi pětadvacet a matka pak s ním měla spoustu práce, aby ho uchránila před příliš katastrofálními následky. Asi před pěti lety musela zaplatit fantastickou částku na ututlání jednoho skandálu. Adams tenkrát nějakému mladíkovi zlomil zcela bezdůvodně ruku a matka mu pohrozila, že ho asi bude muset nechat zbavit svéprávnosti, jestli ještě něco takového udělá. Za několik dní nato vypadla z okna ložnice a zemřela. Ten strýc - její bratr - řekl, že si vždycky myslel, že to byl Adams, kdo ji z okna shodil."

"Je to pravděpodobné," souhlasil jsem.

"Tak jste měl pravdu, že je to psychopat."

"Bylo to úplně jasné."

"Z toho, jak se k vám osobně choval?"

"Ano."

Dojedli jsme nákyp a dali jsme si sýr. Beckett se na mne zvědavě podíval a řekl: "Jaký život jste to vlastně měl v Humberově stáji?"

"A jéje," usmál jsem se. "O tom se dá těžko říct, že to byla příjemná rekreace."

Čekal, nebudu-li pokračovat, když jsem se k tomu však neměl, dodal: "To je všechno, co k tomu chcete říci?"

"Myslím, že jo. Je to moc dobré sýr."

Vypili jsme kávu a sklenku brandy ze zvláštní láhve, na které bylo napsáno Beckettovo jméno, a potom jsme se pomalu vraceli do jeho kanceláře.

Tak jako předtím, unaveně sklesl do křesla a opřel si ruce a hlavu, tak jako předtím. Sedl jsem si proti němu.

"Už se brzy vrátíte do Austrálie, že?" prohodil.

"Ano."

"Těšíte se už, že budete zase zapraženi do starých otěží?"

Pohlédl jsem na něj. Díval se zřímá, vážně a soustředěně do mých očí. Čekal, co na to odpovím.

"Ani ne."

"Proč ne?"

Pokrčil jsem rameny, zakřenil jsem se. "Kdo má rád otěže?"

Myslíl jsem si, že nemá cenu zbytečně to rozmazávat.

"Vrátíte se k spokojenému životu, pořádnému jídlu, ke slunci, k rodině, do krásného domu a k práci, která se vám daří..."

Není tomu tak?"

Přikývl jsem. Nebylo rozumné nechtít se k tomu všemu vrátit.

"Řekněte mi pravdu," ozval se náhle, "čistou, poctivou pravdu. Co tady nehraje?"

"Já jsem prostě věčně nespokojený trouba, to je to celé," odpověděl jsem lehkomyšlně.

"Pane Roku," napřimil se v křesle, "já mám dobrý důvod, proč vám kladu tyto otázky. Prosím vás, odpovídejte na ně po pravdě. Co se vám na vašem životě v Austrálii nelíbí?"

Chvilí bylo ticho, já uvažoval, on čekal. Když jsem konečně odpověděl, bylo mi jasné, že ať je jeho dobrý důvod jakýkoli, nebude na škodu hovořit otevřeně.

"Dělám práci, která by mě měla uspokojovat, ale místo toho mě nudí a nenaplní mě."

"Taková mléčná dieta pro chlapa, který rád maso?" podotkl.

Usmál jsem se. "Aspoň bych si ji rád osolil."

"Čím byste asi byl, kdyby vám rodiče nezemřeli a nemusil jste se starat o tři sourozence?"

"Asi advokátem, ačkoli možná...", zaváhal jsem.

"Možná co?"

"No... bude se vám to asi zdát divný, zvlášť po těch posledních dnech... možná že policajtem."

"Aha," vydechl slabě, "a to se podívejme." Opřel si zase hlavu a usmál se. "Kdybyste se ale oženil, snad byste se usadil."

"To by byly další závazky," řekl jsem. "Zase jedna rodina, o kterou bych se musel starat. Do smrti vyježděné koleje."

"Tak vy se na to díváte takto. A co Elinor?"

"Moc hezká holka."

"Ale nevzal byste si ji?"

Potřásl jsem hlavou.

"Způsobil jste si mnoho trampot, když jste jí zachraňoval život," zdůraznil.

"Jenom proto, že se vlastně dostala do nebezpečí kvůli mně."

"Nemohl jste vědět, že budete pro ni natolik přitažlivý a tak... é... neodolatelný, že pojede za vámi, jen aby vás znovu uviděla. Než jste se vrátil k Humberovi, abyste ji od něj vytáhl, bylo už přece vaše pátrání skončeno, a to hladce, tiše a bez podezření. Není to tak?"

"Taký myslím. Ano."

"Bavilo vás to?"

"Bavilo?" opakoval jsem překvapeně.

"Já nemyslím ten vírvál na konci a taky ne ty hodiny poctivé dřiny, které jste musel prodělat." Krátce se zasmál. "Ale ten... řekneme, ten lov na škodnou?"

"Copak jsem nějaký rozený lovec?"

"A nejste snad?"

"Jsem."

Zase bylo ticho. Moje jednoznačná odpověď visela ve vzduchu v celé své náhle objevené nahotě.

"Měl jste vůbec strach?" Jeho hlas zněl naprosto věčně.

"Ano."

"Do té míry, aby vás to ochromilo?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Věděl jste, že by vás Adams s Humberem zabili, kdyby vás objevili. Jak na vás působil život ve stálém nebezpečí?"

Jeho hlas byl tak chladný, že jsem odpověděl právě tak nezaujatě:

"No, jestli myslíte, že jsem byl ve stavu trvalého nervového napětí, tak to ne, to jsem nebyl."

"Já vím," zase se na chvíli odmlčel. Potom pravil: "Co bylo pro vás nejtěžší?"

Mrkl jsem, pousmál jsem se a zalhal: "Nosit ty příšerný špičatý boty."

"Víc nic?"

Přikývl, jako bych mu řekl nějakou uspokojující pravdu. Možná, že to skutečně byla pravda. Špičaté střevíce zraňovaly

mou pýchu, nikoli mé prsty.

A pýcha to byla, co nade mnou nabylo vrchu, když jsem navštívil Elinor v koleji a nevydržel si hrát na hlupáka i v její společnosti. Celá ta věc s Markem Aureliem nebylo vlastně nic jiného než vytahování a důsledky byly tvrdé.

Nedokázal jsem na to ani pomyslet, natož se k tomu přiznat.

Beckett se tázal: "Pomyslí jste si někdy, že byste mohl zase dělat něco takového?"

"Snad jo. Ano. Ale ne takhle."

"Jak to myslíte?"

"No... předně jsem toho málo znal. Tak například byla čirá náhoda, že Humber svou kancelář nezamykal, protože bych se tam jinak nedostal. Já neumím bez klíčů dveře otevřít. Byl bych taky potřeboval nějaký fotoaparát, byl bych mohl ofotografovat záznamy v Humbeově knize, ale já focení za mák nerozumím. Určitě bych špatně exponoval. A dál: nikdy v životě jsem se nepral. Kdybych věděl něco o zápasu beze zbraní, asi bych Adamse nezabil, a sám bych asi taky nebyl tak zřízený. Kromě toho nebylo přesně domluveno, jak můžu vám nebo Eduardovi podat zprávu, abych si mohl být jistý, že ji rychle dostanete. To spojení nám pěkně haprovalo."

"Ano, já vím. Ale stejně jste splnil svůj úkol, přes všechny tyto handicapy."

"Měl jsem holt štěstí. A to člověk nemívá dvakrát po sobě."

"Myslím, že ne," usmál se. "Co chcete dělat s těmi svými dvaceti tisíci librami?"

"Já... totiž... já chci, aby si Eduard většinu nechal."

"Jak to?"

"Já ty peníze vzít nemůžu. Já jsem si vždycky jenom přál, abych z toho trochu vypadl. To on navrhl tak velký obnos, ne já. Myslil, že bych to asi za mň nezal, ale to se mýlil... vzal bych to i zadarmo, kdyby to šlo. Vezmu od něj jenom tolik, co stála moje nepřítomnost. On o tom ví, včera večer jsem mu to řekl."

Dlouho bylo ticho. Konečně Beckett vstal a vzal sluchátko. Vytočil a čekal.

"Tady je Beckett," řekl. "Jde o Daniela Roka... ano... je tady." Z náprsní kapsy vytáhl pohlednici. "Ty body, o kterých jsme dnes ráno hovořili... už jsem s ním promluvil. Máte svou kartu?"

Chvilí poslouchal a zase se opřel do křesla. Pořád se na mne upřeně díval.

"Máte to?" hovořil do sluchátka. "Tak body jedna až čtyři splnil bez chyby. Bod pět je uspokojivý. Bod šest: nejslabší článek... před Elinor Tarrenovou se nedržel své role. Řekla, že je dobře vychovaný a inteligentní. To si o něm nikdo jiný nemyslel... no ano, taková sexuální pýcha... zřejmě proto, že je Elinor nejen hezká, ale také chytrá, protože k její mladší sestře se choval správně... ano... zřejmě ji přitahoval jak jeho fyzický zevnějšek, tak jeho intelekt... ano, vypadá velmi hezky... myslím, že to někdy oceníte... ne, to není. Nepodíval se do zrcadla ani v klubu na toaletě ani tady do nástěnného... Ne, neřekl mi to, ale mám za to, že si je dobře vědom toho, že v tomto bodě selhal... ano, byla to těžká zkouška... mohlo to způsobit riskování, nebo to byl naprostý nedostatek profesionalismu... vaše slečna Jonesová to může zjistit, že?"

Tato chladná vivisekce mi nepůsobila zvláštní potěšení, ale nedalo se jí vyhnout, leda že bych snad odešel. Jeho oči na mne stále bezvýrazně spočívaly.

"Bod sedm... normální reakce. Osm, poněkud ztřeštěná, ale to je z vašeho hlediska jenom výhoda." Mrknul na kartu ve své ruce. "Devět... nu, ačkoli se narodil v Británii a strávil tu dětství, cítí se už spíš Australanem, a já myslím, že pro něj nebude snadné se někomu podřídit... Nevím, nehovořil o tom... ne, mučednický komplex nemá ani zbla, v tom je čistý. To se ví, že nenajdete dokonalého člověka, to záleží jen na vás. Bod deset - třikrát bé. První dvě rozhodně ne, je příliš hrdý. Pokud jde o třetí, je to člověk, k němuž se lidi rádi utíkají o pomoc. Ano, je stále tady. Nehnul ani brvou... Ano, myslím také... dobře... Zavolám ještě později."

Položil sluchátko. Já čekal. Dal si na čas a já jsem se snažil pod jeho pohledem vypadat co nejkldnější.

"Tak co?" řekl konečně.

"Jestli se mne chcete zeptat, co si o tom myslím, tak říkám, že ne."

"Protože nechcete nebo kvůli vašim sestrám a bratrovi?" "Filipovi je teprv třináct."

"Chápu, chápu." Pokynul unaveným pohybem rukou. "Přesto bych vám pro jistotu rád řekl, co vlastně odmítáte."

Kolega, který mne dnes ráno zdržel a s nímž jsem právě teď telefonoval, je vedoucí jednoho kontrašpionážního oddělení. Nedělají tam jenom politické věci, ale také vědecké a průmyslové, a všechno ostatní, co s tím souvisí. Moc dobře tam dělají takovou práci, jakou jste teď udělal vy - pátrají nepozorovaně v zákulisí. Je až k nevíře, jak si agenti málo všimají podruhů a dělníků... a spousta jich dosáhla vynikajících úspěchů. Často si takhle políčí na podezřelé přistěhovalce a politické uprchlíky; všichni totiž nejsou tím, zač se vydávají. Nepozorují je z dálky, ale pracují přímo s nimi nebo jim nablízku, aby je měli denně na očích. Nedávno například několik pracovníků tohoto oddělení se nechalo najmout za dělníky na stavbě jednoho přísně tajného zařízení... v bezpečnostních opatřeních něco nehrálo a do ciziny byly prodány kompletní plány utajovaných objektů; ukázalo se, že jistá komerční špionážní firma dostávala informace od jiných pracovníků na stavbě, kteří si doslova skládali kamínek ke kamínku a fotografovali postup stavby v každém jejím stadiu."

"Filipovi," řekl jsem, "je teprve třináct."

"Samozřejmě, že byste do takové práce neskočil rovnýma nohama. Jak jste si sám uvědomil, nejste pro ni vycvičen."

Bylo by třeba minimálně ročního výcviku v různých technikách, než byste dostal nějaký úkol."

"Já nemůžu," řekl jsem.

"Mezi jednotlivými úkoly dostávají naši lidé dovolenou. Trvá-li práce čtyři měsíce, jako ta, kterou jste právě skončil, dostanou asi šest neděl volna. Nepracují nikdy déle než devět měsíců v roce, pokud to není bezpodmínečně nutné. O prázdninách byste mohl být často doma."

"Jestli budu pořád pryč, tak nebudu mít dost peněz na daně a o ten svůj domov přijdu."

"Fakt je, že by vám britská vláda asi neplatila tolik, kolik si vyděláte teď," řekl mírně, "ale snad by se našel stálý správce vašeho hřebčince."

Otevřel jsem ústa a zas je zavřel.

"Přemýšlejte o tom," pravil vlídně, "musím navštívit ještě jednoho kolegu... za hodinu se vrátím."

Zdvihl se z křesla a pomalu vyšel z pokoje.

Holubi mírumilovně poposedávali na okenní římse. Myslil jsem na všechna ta léta, jež jsem strávil výstavbou svého hřebčince, a čeho jsem tam dosáhl. Přes poměrně mládí to byl dost velký úspěch a než mi bude padesát, může to být při troše štěstí jeden z nejlepších hřebčinců v Austrálii, a já se budu moci oddávat spokojenému životu úctyhodného, majetného a vlivného muže středních let.

To, co mi nabízel Beckett, byl naproti tomu osamělý život plný druhořadých úkolů, špatného bydlení a neustálého rizika, který může kromě toho jednoho krásného dne skončit kulkou do hlavy.

Rozumově se tu nedalo o ničem uvažovat. Belinda, Helena i Filip potřebovali stále ještě bezpečný domov, kde jsem jim musel nahrazovat otce, jak jen to bylo možné. Žádný rozumný člověk by nepřipustil nájemci prosperující obchod, aby se sám místo toho stal nějakým zametačem malých svinčků tohoto světa... jinak se to nedalo nazvat.

Ale bez rozumného uvažování... už po nepatrném přemlouvání jsem opustil rodinu, a nechal ji odkázanou samu na sebe, protože jak řekl Beckett - jsem netrpěl mučednickým komplexem. A ten prosperující obchod, který jsem sám zbudoval, mne už jednou dostal málem na pokraj duševní deprese.

Ted' už jsem věděl jasně, kdo jsem a co dokážu.

Jasně jsem si vzpomínal na chvíle, kdy jsem byl v pokušení se vzdát - a neudělal jsem to. Vzpomněl jsem si také na okamžik, kdy jsem držel v ruce Elinorinu píšťalku a jak se má mysl přímo fyzicky dobrala pravdy. Vzpomněl jsem si na pocit uspokojení, jež jsem pocítil, když jsem viděl, co dělají v ohradě s Kanderstegem, protože mi bylo jasné, že jsem konečně porazil Adamse a Humbera. Nikdy se mi nestalo, že bych při prodeji koní pocítil tak plné a hluboké naplnění. Hodina uběhla. Holubi znečistili římsu a odlétli. Plukovník Beckett se vrátil.

"Tak co," řekl, "ano nebo ne?"

"Ano."

Nahlas se zasmál. "A to jenom tak? Bez otázek a bez výhrad?"

"Bez výhrad. Ale budu potřebovat nějaký čas, abych mohl dát doma všechno do pořádku."

"Ovšem." Uchopil sluchátko. "Můj kolega by vás rád viděl, než odjedete." Spočinul prsty na číselníku. "Sjednám vám s ním schůzku."

"Rád bych se na něco zeptal."

"Prosím."

"Co byly ty tři bé u bodu deset?"

Potlačil úsměv a já pochopil, že zřejmě chtěl, abych se na to zeptal; znamenalo to, že si přál, abych znal odpověď.

Opravdu ďábelské. Nozdry se mi zachvěly, jako bych cítil vůni nového světa. Světa, kam jsem patřil.

"Zda byste se dal získat protistranou úplatky, mučením nebo vydíráním."

Výtočil číslo a obrátil můj život naruby.